

El Moviment Socialista de Catalunya

Consells de Coordinació

(1945 - 1965)

Edita: Fundació Rafael campalans
Fotocomposició i Maquetació: a.bís
Impressió: Rainbow Gràfic.
Juny de 1993
D.P. L589-092
(distribució interna)

INDEX

Acta de constitució del Moviment Socialista de Catalunya (MSC). Tolosa, 14 de gener del 1945.....	9
--	----------

Consell de Coordinació. Resolucions

1. Tolosa, 22 d'abril del 1945.....	13
2. Tolosa, 5 d'agost del 1945.....	23
3. Tolosa, 18 de setembre del 1945.....	25
4. Tolosa, 26 de maig del 1946.....	37
5. Tolosa, 7 d'abril del 1947.....	55
6. Tolosa, 6 de juny del 1949.....	59
7. Tolosa, 3 de febrer del 1950.....	63
8. Tolosa, 11 de novembre del 1950.....	65
9. Tolosa, 23 de setembre del 1951.....	67
10. Perpinyà, 17 d'agost del 1952.....	73
11. Perpinyà, 23 d'agost del 1953.....	77
12. Perpinyà, 8 d'agost del 1954.....	81
13. Tolosa, 7 d'agost del 1955.....	85
14. Perpinyà, 12 d'agost del 1956.....	91
15. Perpinyà, 12 d'agost del 1957.....	97
16. Perpinyà, 10 d'agost del 1958.....	103
17. Perpinyà, 15 d'agost del 1959.....	109
18. Perpinyà, 15 d'agost del 1960.....	115
19. Perpinyà, agost del 1961.....	127
20. Perpinyà, 16 d'agost del 1962.....	135
21. Perpinyà, 18 d'agost del 1963.....	141
22. Perpinyà, 15 d'agost del 1964.....	149
23. Perpinyà, 15 d'agost del 1965.....	155

PRESENTACIÓ

A la primavera del 1945, tot just després de l'alliberament del sud de França per les tropes aliades, el procés de reconstrucció d'una força socialista catalana va donar un pas decisiu amb la constitució del Moviment Socialista de Catalunya (MSC). Aquest havia començat, des dels primers temps de la desfeta del 1939, amb la renovació interna del POUM endegada per Josep Rovira, allunyant-se definitivament de les hipòtesis heterodoxes del comunisme i s'havia vist reforçat per les successives crisis internes patides pel PSUC, arran de la seva definitiva estalinització i configuració com a partit dels comunistes catalans, sobre el qual gravitava de manera creixent la pressió del PCE. Així doncs el procés de reconstrucció socialista, si bé protagonitzat majoritàriament per gent del POUM, no es va plantejar simplement com la seva substitució, si no que formulà un projecte nou, obert a persones que havien militat en camps polítics diferents i àdhuc havien sostingut posicions ideològiques enfrontades en el passat.

La constitució del MSC com a moviment afavorí inicialment la integració d'elements plurals, així com la seva projecció a l'interior de Catalunya. El Consell Coordinador, el seu òrgan màxim, concebut com a plataforma representativa de debat i elaboració de la línia política, que havia de reunir-se regularment una vegada a l'any, fou la traducció organitzativa fonamental d'aquest caire plural d'una força socialista en procés de construcció. Quan el MSC, en els anys 50, tendí a configurar-se com a partit, el Consell Coordinador continuà sent, ara més explícitament, el "congrés dels socialistes catalans", però no degenerà en cap congrés d'aclamació, d'aquells que no cal reunir més que alguna vegada cada quatre o cinc anys, i mantingué el seu regular funcionament anual, en dates que, a més, permetessin la presència dels representants de l'interior.

La publicació que us oferim recull els acords dels Consells de Coordinació des de la constitució del MSC fins a la seva ruptura interna el 1966, quan en iniciar-se la sessió d'aquell any els representants de l'interior, encapçalats per Joan Reventós, es retiraren en desacord amb l'informe presentat per Josep Pallach en nom de la direcció a l'exterior. La sessió continuà amb la sola presència d'un dels sectors, i consagrà l'inici d'una nova etapa política socialista, raó per la qual no l'hem inclòs en aquest volum.

Les fonts per a la datació dels Consells de Coordinació corresponen a: "Endavant" i Joan Soler "Resum històric del MSC de França" (Manuscrit. Arxiu de la Fundació Rafael Campalans).

José Luis Martín Ramos

ACTA DE CONSTITUCIO DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA.

Tolosa, 14 de gener del 1945.

Amb el nom de Moviment Socialista de Catalunya (MSC) es constitueix un organisme, ampli d'estructura i de disciplina, amb la missió de reagrupar les forces obreres pageses, intel·lectuals, tècniques, que acceptin i tinguin fe en el socialisme com a forma d'organització econòmica política i moral de la societat.

Adopta el lema de federació, democràcia i socialisme, sistemes que representen avui, respectivament, la millor expressió de l'exercici dels principis de llibertat, en les formes de convivència entre els homes i entre els pobles en l'aplicació dels drets d'autodeterminació de l'individu i en l'organització més justa i humana de les relacions polítiques i econòmiques entre els homes.

Assisteixen a la reunió representacions de la Unió Socialista de Catalunya, de la Federació Catalana del PSOE, del POUM, i individualitats pertanyents a diversos sectors.

Consideren que és missió seva:

1r. Dirigir l'acció política socialista de Catalunya.

2n. L'educació de les masses treballadores -intel.lectuals i manuals- a la idea del socialisme.

3r. Defensar i enrobustir la personalitat de Catalunya en tots els seus aspectes, considerant que és un deure i un sentiment dels treballadors de Catalunya d'interpretar el desig i la voluntat de tot un poble a través del principi clàssic del socialisme: reconeixement del dret dels pobles a disposar d'ells mateixos.

4r. Portar la iniciativa d'estructurar a to amb les formes que demana la lluita en l'actual etapa històrica -totes les expressions de l'activitat en el camp polític, sindical, cooperatiu, tècnic i cultural dels treballadors de Catalunya-. I de cercar les formes d'una coordinació superior i general d'aquests sectors del món del treball.

5è. Establir en una forma federativa les relacions amb el socialisme peninsular per a donar-li orgànicament la unitat d'acció i de pensament indispensables que faci de les organitzacions socialistes la força motriu i l'espina dorsal en el procés polític hispànic; ho i conservant cadascuna l'estructura autònoma que els permeti d'interpretar fidelment les característiques del país on es desenvolupen. Les relacions internacionals del MSC seran elaborades conjuntament amb l'organisme socialista peninsular, representades a través d'aquest.

6è. Fer tots els esforços possibles per tal d'aconseguir la unitat sindical, condició indispensable per a fer eficaç la lluita que ha de portar els treballadors a la victòria sobre el capitalisme.

7è. Propugnar per una forma federativa de convivència entre els pobles peninsulars, que rectifiqui la Constitució i els règims estatutaris i doni al país una estructura eficient i estabilitzada.

8è. Lligar la seva acció a la que paral.lement porten a cap els companys

residents a Catalunya, en el mateix sentit de reagrupar totes les voluntats socialistes. Ajudarà per tots els mitjans a la lluita que aquells sostenen intensament per a l'alliberació.

9è. Es voluntat de tots els assistents que aquest Moviment arribi en un futur a poder-se concretar en un partit. Concreció que -sota el principi del ple exercici de la democràcia interna- pressuposarà formes orgàniques i de disciplina més eficaces per a la lluita.

10è. Les adhesions al MSC poden ésser col·lectives i individuals. La reunió en un sol cos orgànic d'aquestes dues formes d'aportació podrà tenir lloc, d'una manera democràtica, després d'un ampli període de discussió i, quan les circumstàncies ho possibilitin, després d'una completa compenetració entre les forces residents a Catalunya i les de l'exili.

11è. S'obre des d'ara un període de discussió oral i escrita, el qual serà el procés de clarificació i d'identificació que permetrà l'establiment democràtic dels pensaments polític i tàctic generals. Aquesta discussió serà regida per les següents normes:

- a) Que tota opinió sigui exposada amb caràcter individual.
- b) Que no es facin treballs de propaganda ni de captació per part de cap organització política.
- c) Que sigui acceptada la necessitat de la constitució del MSC.
- d) Que s'eviti qualsevol immoderació en les expressions i tot insult a qualsevol tendència del moviment obrer.
- e) El Secretariat establirà tota altra regla que estimi necessària per a la bona marxa de la discussió.

Tolosa, 14 de gener del 1945.

La Federació Catalana del PSOE no pot considerar-se com adherida mentre no sigui ulimat un acord entre la direcció del seu Partit i el MSC.

"Endavant", núm. 1 (24 de febrer del 1945); 1.

CONSELL DE COORDINACIO.

Tolosa, 22 d'abril del 1945

RESOLUCIO SOBRE POLITICA GENERAL

1. A mesura que s'acosta la fi de la guerra a Europa, la inquietud guanya les masses peninsulars i les exiliades. La il·lusió que l'alliberació de França portaria automàticament l'alliberació dels països ibèrics va ésser defraudada, i avui, a l'hora que es donen les darreres esbranzides per a acabar la guerra a Europa, és més aviat una por de què siguin oblidades deliberadament les reivindicacions republicanes a Catalunya i a Espanya la que trasbalsa les masses.

No se sap amb exactitud si en les diverses conferències de les tres grans potències unides s'han pres resolucions definitives respecte a la solució a donar al "problema espanyol". I si aquestes resolucions tenen l'acord coincident de totes tres. Tampoc podem preveure com serà presentada, i la importància que prendrà la nostra qüestió a la conferència de les Nacions Unides a San Francisco. Fins ara l'actitud que mantenen cada una de les grans potències en les seves relacions amb el govern franquista o amb la manera de jutjar-lo, donen a entendre que el problema d'interessos particulars, en relació amb la influència a obtenir en la plataforma ibèrica, juga en preferència a una apreciació de conjunt.

2. L'especulació d'Hitler sobre les diferències de criteri entre les tres grans potències, en la solució a donar als problemes alemany i centre-europeu, i en les quals dissensions hi especulava la seva salvació, no l'hi han donat resultat, almenys abans de la desfeta militar. La situació militar en presència i la importància geogràfico-econòmica d'Alemanya, obligaven les tres grans potències dirigents de la guerra a sacrificar, de moment, les seves contradiccions principals per a coincidir en l'aixafament del règim i la puixança militar alemanya.

El cas Franco és diferent. Queda separat, geogràficament, de la zona de contacte immediat de les tres grans potències i el problema que representa no és determinant per a la vida del continent ni pel curs dels esdeveniments, com en el cas d'Alemanya. Això pot fer menys necessari el sacrifici dels interessos particulars de cada gran potència i, per tant, no imprescindible ni peremptori un criteri de conjunt en quant a la solució a donar al "problema espanyol".

3. Es possible que aquesta solució sigui diferida un cop acabada la guerra a Europa i quan els interessos de les grans potències, en presència aleshores sobre els complexos problemes de la reorganització europea, cerquin eventualment per a cada un un element d'acord o de conciliació. Hi ha una gran diferència en què el cas espanyol sigui discutit en aquestes condicions en lloc d'ésser resolt durant el curs de la guerra. Aquesta diferència afecta profundament la manera d'enfocar-ho actualment per part de les organitzacions republicanes ibèriques. Si els països bel·ligerants haguessin estat forçats de resoldre el "problema espanyol" en el curs de la seva lluita contra els països de l'Eix, la importància de la classe de règim a propugnar-hi hauria estat una cosa primordial, per tal com haurien buscat a través d'ell combatre el franquisme com a un aliat d'Alemanya. Acabada la guerra a Europa, el problema es planteja diferent. La Península Ibèrica deixarà d'ésser apreciada com un enemic estratègic, indispensable a abatre, i la seva transcendència radicarà exclusivament en llur condició de país, en tant que zona d'influència propícia. El problema de règim quedarà en segon terme, considerat no des d'un punt de vista ideològic sinó en tant que afavoreixi i garanteixi una determinada influència. Es per això que, per damunt de totes les identificacions "democràtiques", la situació dels republicans pot només guanyar importància en tant que s'associïn als interessos d'una gran potència, interessada a guanyar dintre la seva zona d'influència la nostra posició geogràfico-econòmica peninsular.

4. En la seva forma actual, ni la representació de Franco ni la ideologia falangista podran salvar-se, sigui quin sigui el criteri internacional que s'adopti. Però, podria ésser acceptada una metamorfosi de forma que, tot mantenint el privilegi de les classes reaccionàries, donés a l'exterior una aparença de canvi institucional, que permetés als dirigents d'una gran influència a la península a través de les concessions que, per a salvar-se, li

otorgui la reacció espanyola -de tenir prous arguments per a justificar la seva política davant el fervor democràtic de la seva opinió-. Es en aquest sentit, que les organitzacions republicanes han d'estar més vigilants.

5. Totes aquestes consideracions ens porten a veure el moment polític d'una manera sensiblement diferent de com s'ha vingut fent fins ara. Sense un ajut exterior, el nostre combat contra el franquisme resta minimitzat i desencoratjades les masses republicanes, que veuriem concretar-se en una injustícia la sort del règim. Nosaltres creiem que estem en el preludi de moments decisius per a la vida del nostre poble, i que no ens cal perdre el temps en una polèmica insoluble entorn del problema de la unitat, si aquesta no pot prendre un significat de veritable representació de país més que de tendència ideològica.

Des del 1931 que sofrim un error de base d'amagar-nos a nosaltres mateixos i d'escamotejar a l'opinió republicana que per la condició geogràfico-econòmica del nostre país, la vida d'un règim republicà, pot sentir-se més o menys a aixopluc, segons la política exterior que es segueixi i la serietat que posin les forces polítiques en sostenir, per damunt de les lluites interiors, els compromisos que hagin contret les institucions, quan es tracta de compromisos nacionals d'ordre exterior. I ara en paguem una mica les conseqüències: els manca "crèdit" internacional. Som sospitosos d'una política exterior voluble. Es entorn de la capacitat que ens fem reconèixer de poder garantir, dintre el règim republicà, la política exterior que escollim, que avui obtindrem bel.ligerància.

6. Es davant d'aquesta impressió, que la unitat que s'ha propugnat fins ara -d'entesa d'organitzacions obté coincidències de política interior- encara que es realitzés, la sentim intranscendent: tothom té consciència de que pel seu sol esforç tampoc podria canviar radicalment l'estat de les coses. I és que el problema de la unitat, s'ha de presentar d'una manera que rendeixi el màxim de volum representatiu, des del punt de vista d'exponent de país, per tal com la solució de règim a Espanya ha esdevingut un problema sotmés a la resolució exterior. Un pacte immediat entre els tres reagrupaments existents, representatius del conjunt de característiques econòmiques i ètniques, i que en la seva totalitat engloba la més forta densitat de forces polítiques i sindicals peninsulars: Junta Española de

Liberación, Solidaritat Catalana i Bloc Nacional Basc, no pot negar ningú que representa realment la realitat republicana i que pot garantir i tenir més valor representatiu que el simple pacte directe i fàcilment vulnerable de les organitzacions, per a responsabilitzar-se dels compromisos d'ordre exterior que puguin contreure.

No creiem que cap força partidària de la República s'hagi d'excloure de cap dels tres conglomerats. Tampoc creiem, però, que s'hagi d'esperar la decisió d'un partit per a produir un Pacte Peninsular, si els tres conglomerats que hem assenyalat s'hi avenen. Cauríem en l'error de fer el joc d'aquest partit, que ha entès prou bé que el nostre problema és d'ordre internacional, i que com que no pot sacrificar els interessos de la potència que representa en el si del nostre problema, no podria acceptar mai la resolució de conjunt, en matèria exterior, que totes les forces democràtiques de casa nostra poguessin acordar. L'entesa amb ell és d'esperar que es farà més tard, sigui per esperit de conservació en l'ordre interior, sigui perquè la posició presa per la totalitat de les forces republicanes s'avingui, també, als interessos internacionals de la gran potència, de la qual aquest partit n'és l'exponent.

Per altra part, l'excusa que donen els blocs nacionalitaris de Catalunya i d'Euskadi de no acceptar una solució de Pacte Peninsular, fins que les forces espanyoles estiguin totalment identificades és fora de temps i en detriment dels interessos generals dels tres països, ja que ells tampoc poden dir que representin la totalitat de les forces obreres i republicanes respectives. Ja hem dit que el problema de la unitat no ha d'ésser considerat com una suma de partits sinó la unitat d'acció de les formes representatives a través de les quals s'hi manifesten les forces polítiques del país. Es unint-se, precisament, que es forçarà d'una manera inevitable la integració dels que puguin haver-ne quedat absents.

7. Perquè els destins de la península es troben en joc, el MSC creu que s'ha d'accentuar el to de responsabilitat de l'acció contra el franquisme i sortir al pas de tot intent de restauració monàrquica, que la discòrdia republicana pot valorar i que podria ésser presentada com una solució de continuïtat a l'actual règim. Cal exaltar el valor representatiu de les forces polítiques i jurídiques de la República, d'una manera coherent i responsa-

ble, que permeti influir l'interès efectiu de les Nacions Unides i cada una de les grans potències democràtiques en particular.

Proposem doncs:

a) Un reagrupament polític representatiu de les característiques constitucionals peninsulars: establiment d'un Pacte Peninsular que reuneixi els dos blocs nacionalitaris (Solidaritat Catalana i Bloc Basc) i la Junta Española de Liberación en representació de les forces obreres i republicanes espanyoles.

b) Una alta representació jurídica: constitució d'un organisme inter-institucional amb el president de la República Espanyola, el president de la Generalitat de Catalunya i el president del Govern Basc, que garantirà la responsabilitat del conjunt institucional.

8. Nosaltres creiem que una de les condicions indispensables per a fer interessar a la solució republicana, és que el reagrupament de Pacte Peninsular i la forma de representació inter-institucional, defineixin exactament i es responsabilitzin sobre una política exterior que seguirà la República restaurada. Si es vol continuar presentant la restauració del règim republicà solament com un deure sentimental del món democràtic envers nosaltres, risca d'ésser desconsiderada.

RESOLUCIO SOBRE POLITICA CATALANA

1. L'ombra de la mateixa preocupació plana igualment damunt Catalunya que en els altres pobles de la península. La divisió de les forces que advoquen per la República hi és més accentuada que en els altres llocs, degut a les diferències d'apreciació que s'han evidenciat sobre la manera de resoldre el problema nacionalitari, dintre o fora de les limitacions de la legalitat republicana. A través d'aquestes dissensions de caràcter polític s'hi amaguen, però, sovint lluites personalistes i de tendència, degut a que la política catalana no està centrada entorn d'un partit de veritable disciplina ideològica.

La divisió entre legalistes i antilegalistes, en relació a l'acceptació de l'Estatut i la Constitució, ha produït a Catalunya i en els medis catalans exiliats a França, a Londres i a Amèrica, una sèrie d'interpretacions diferents, sobre les formes orgàniques d'unitat d'acció de les forces catalanes. Trobar un comú denominador que les pugui reunir en un mateix pensament i en una sola organització és una cosa difícil i que demana la voluntat de tots. Tenim l'esperança, però, que, per l'ascendent que poden tenir els que lluiten a l'interior de Catalunya contra Franco, la seva concepció d'unitat, per tal com al mateix temps és la més completa, pot aconseguir imposar-se.

2. El panorama de la divisió dels catalans a l'interior de casa nostra i en el medi exiliat d'arreu del món es presenta de la següent manera:

A França hi ha constituïda Solidaritat Catalana, sense les organitzacions obreres i amb una fracció de les dretes catalanes en la seva composició. Accepta el retorn sobre la base de la legalitat estatutària, però manifesta la seva voluntat divisionista.

A Londres, entorn de Pi i Sunyer, fou constituït des de les darreries del 1940 un Consell Nacional de Catalunya, donant-li un caràcter institucional a la manera de com varen formar-se a l'exterior els pseudo-governos d'alguns països ocupats per l'Eix. No era, ni és, nascut d'un front d'organitzacions, sino que pretenia representar Catalunya a l'exili com un organisme de govern. Els seus components, i el propi Pi i Sunyer, s'han considerat, al mateix temps, com a militants d'un partit determinat. La posició política del Consell Nacional de Londres ha estat obertament independentista, tendint, en les darreres declaracions, a revisar la seva actitud intransigent.

A Amèrica, enllaçades amb el Consell Nacional de Londres varen néixer les Comunitats Catalanes, sense tendència política determinada i com una organització de catalans en tant que catalans. La il·lusió de crear una força orgànica per damunt dels partits, que també va néixer a Catalunya i a França durant els primers anys d'exili, ha fracassat a l'hora que les organitzacions polítiques s'han pogut desenvolupar de nou entorn del seu

propí pensament polític. Això i la insuficiència política del Consell Nacional de Londres ha produït la divisió de les forces catalanes en diverses fraccions. Per un costat, els legalistes col·laboren sense personalitat "nacional catalana" a la Junta Española de Liberación, representant Esquerra Republicana de Catalunya i Acció Catalana. Per altre costat, una ampliació del Consell Nacional de Londres ha portat a aquest l'adhesió d'una quantitat de catalans pertanyents a diferents partits i representats a través de personalitats destacades. Solament una fracció important del moviment socialista català (Partit Socialista Català), de nova creació, és adherit col·lectivament al Consell Nacional de Londres. Diferents grups del moviment obrer i republicà català es mantenen independents. La nova constitució de Solidaritat Catalana a França tampoc ha satisfet a ningú per tal com els que podien acceptar-la des de la Junta Española de Liberación, no estan decidits a trencar amb aquest organisme per a mantenir-se en l'isolament que manté Solidaritat Catalana a França. La tònica general dels catalans a Amèrica és d'una gran desorientació política i d'una forta intransigència en el sentit nacional.

A Catalunya, totes aquestes expressions de l'exili hi tenen els seus partidaris. Les divisions interiors de partit i exteriors de política hi són més enverinades que a l'exili. Els compromisos que es contreuen per a la formació de fronts i d'aliances són inestables perquè les representacions de cada partit són vàries i es desautoritzen mútuament. Darrerament la coalició que sembla reunir les forces més importants és Aliança de Forces Democràtiques de Catalunya, composta de les forces republicano-obreres. L'Aliança constituïda està estretament lligada a l'Alianza de Fuerzas Democráticas Españolas i, com a base de coincidència, ha servit la declaració de la Junta Española de Liberación de Mèxic. La concepció de relació de forces entorn de la personalitat jurídica i política de Catalunya, que hauria de plantejar virtualment el problema revolucionari de la reforma estructural del país, hi és molt desdibuixada, la qual cosa fa minvar el valor representatiu a l'exterior de les Aliances establertes a la península, per prendre la interpretació de simples fronts comuns d'organitzacions de tendència política.

3. Unificar totes aquestes interpretacions en un sol organisme no és possible, per tal com no totes elles tenen el mateix caràcter. El Consell

Nacional de Londres no és un front d'organitzacions polítiques i sindicals perquè pugui ésser refós ni dintre de Solidaritat Catalana ni dintre de l'Aliança de Forces Democràtica Catalana. Els seus components apart excepcions, no han deixat d'ésser militants de partits, alguns dels quals integren Solidaritat Catalana o l'aliança que s'ha format a Catalunya. La solució a donar al Consell Nacional de Londres doncs, pel rol que juga i ha jugat en l'opinió catalana, ha d'ésser el de refundre'l dintre una forma institucional dependent del president de la Generalitat. El Consell Assessor, fent-li prendre el caràcter d'una àmplia Assemblea Consultativa, podria servir a tal efecte i reunir en el seu si, com un organisme de consulta del president de la Generalitat, no solament algunes personalitats escollides, nascudes de la gestió del Consell Nacional de Londres, sinó també les d'altres llocs d'exili, la resta de membres que formaven el vell Parlament i les personalitats creades i que es crearan en el camp obrer i republicà, en la lluita interior de resistència a Catalunya. Es valoritzaria, d'aquesta manera, la gestió del president de la Generalitat i donaria el to que cal a la sola institució creada a l'exili pel president amb el nom de Consell Assessor, que altrament quedarà divorciada de la resta de catalans, per a representar simplement una part dels catalans a França.

La base d'entesa de les organitzacions serà aleshores més fàcil i com que creiem que està en l'ànim de tothom d'acceptar la definició d'un Bloc Català que reuneixi totes les forces polítiques i sindicals sense excepció, prenent ben evidentment el caràcter representatiu de Catalunya.

La retinència a integrar-hi les forces obreres i en resistir-se a un Pacte Peninsular, que la necessitat històrica demana, i l'haver deixat forces importants excloses o almenys no integrades de seguida, ha fet que Solidaritat Catalana deixés la porta oberta a qualsevol altre concepció de front comú.

Solidaritat Catalana no ha comprès que no es pot deixar forces tan importants com les sindicals en espera de les decisions que vulgui be prendre en relació a aliances. No s'ha produït altra cosa, amb això, sino dividir als partits entre els que propugnen Solidaritat i els que propugnen l'Aliança de Forces Democràtiques.

4. El MSC proposa facilitar l'entesa de tots els catalans sobre les bases següents:

a) Reconeixement del president de la Generalitat senyor Irla com a única força representativa legal que ens resta.

b) Refosa institucional del Consell Nacional de Londres dintre una interpretació d'Assemblea Consultativa que es doni al Consell Assessor del president de la Generalitat.

c) Refosa de Solidaritat Catalana i de l'Aliança de les Forces Democràtiques de Catalunya en un bloc català únic que inclogui totes les organitzacions obreres i republicanes sense exclusió de ningú, i amb el nom i formes orgàniques que millor expressin la personalitat política de Catalunya.

d) Pacte Peninsular indispensable entre aquest bloc català, bloc basc i la Junta Española de Liberación.

“Endavant”, núm. 4 (maig del 1945); 3-4.

CONSELL DE COORDINACIO.

Tolosa, 5 d'agost del 1945

ACORDS SOBRE AMPLIACIONS ORGANIQUES

Consell Directiu

Per tal de procurar que sigui més freqüent la possibilitat de consulta i al mateix temps ampliar l'organisme executiu del MSC, el Consell de Coordinació constitueix un Consell Directiu en el seu si, procurant que els membres que l'hagin de compondre resideixin en una zona que sigui factible per a poder-los reunir sovint.

Serà compost d'un nombre de membres que el Consell de Coordinació cregui necessari per a la realització del treball a efectuar.

Es reunirà almenys una vegada cada quinze dies i extraordinàriament quan es faci necessari.

El Consell Directiu serà responsable de la seva actuació davant el Consell de Coordinació i informarà regularment a aquest de la marxa del MSC. Rendirà comptes de la seva activitat a cada reunió del Consell de Coordinació.

Ampliacions al Reglament del Consell de Coordinació

El Consell de Coordinació es reunirà normalment una vegada cada dos mesos convocat pel Consell Directiu i extraordinàriament quan aquest cregui necessari convocar-lo o quan la majoria de membres del Consell de Coordinació ho cregui necessari convocar-lo o quan la majoria de membres del Consell de Coordinació ho cregui indispensable.

Comissions d'Estudi

Es constitueixen les següents Comissions d'Estudi: 1) Comissió d'Estudis Sindicals. 2) Comissió d'Estudis Agraris. 3) Comissió d'Estudis Municipalistes. 4) Comissió d'Estudis Cooperativistes. 5) Comissió d'Estudis de Política Econòmica. 6) Comissió d'Estudis de Política Social. 7) Comissió d'Estudis Culturals i de l'Ensenyament.

La missió de les Comissions serà la d'orientar, d'acord amb el Consell Directiu, les activitats del MSC en cada un dels aspectes i l'elaboració de plans per tal de fer-los servir de base i propaganda en les futures activitats a casa nostra.

El Consell de Coordinació nomenarà, a proposta del Consell Executiu, els membres de cada Comissió.

Cada Comissió tindrà un President i un Secretari. Aquests càrrecs seran elegits pels propis membres de la Comissió.

El President de cada Comissió serà el Delegat d'aquesta amb el vot i veu en el Consell de Coordinació.

Extracte de l'acta de la reunió del Consell de Coordinació del MSC celebrada a Tolosa el dia 5 d'agost del 1945, pàgs 2-3. (Arxiu de la Fundació Rafael Campalans).

CONSELL DE COORDINACIO.

Tolosa, 18 de setembre del 1945

RESUM DELS ACORS I RESOLUCIONS APROVADES

1. Partit Socialista Català

Es dóna compte de l'adhesió del Partit Socialista Català, exiliat a Mèxic, al MSC i s'encarrega al Consell Directiu de fer present als companys del Partit Socialista Català de la satisfacció del Consell de Coordinació, en nom de tots els adherents, per la decisió presa i per la valuosa aportació que representa la seva integració a l'obra d'unificació del socialisme a Catalunya.

S'acorda assenyalar als companys del Partit Socialista Català, la necessitat de constituir el MSC a Mèxic amb la característica que, a França i a Catalunya, ha fet possible la interpretació del desig dels adherents tant col·lectius com individuals, d'anar a una superació de la política passada i de les organitzacions que la representaven. La característica del nostre Moviment ha permès de trobar, des d'ara, la síntesi de la diversitat de les tendències i dels criteris en presència, i una pràctica de la cordialitat corresponent a la moral indispensable per a l'exercici d'una perfecta democràcia interna.

S'acorda fer-los avinent la necessitat d'unificar l'acció política per a la constitució d'un organisme directiu que sincronitzi l'actuació dels diferents Consells de Coordinació d'Amèrica, Gran Bretanya, França i Catalunya. I proposar-los que aquest organisme dirigent resideixi a França i sigui integrat per representacions vingudes dels diferents llocs.

2. Altres grups socialistes

El Consell de Coordinació acordà, també, dirigir-se al Grup Enllà!, a la secció del POUM a Mèxic, i a diferents personalitats i grups de tendència o d'inquietuds socialistes, per a invitar-los a col·laborar amb

nosaltres i amb el Partit Socialista Català en la formació del MSC a Amèrica.

3. Agrupació socialista de la Gran Bretanya

Es llegeix una carta rebuda a l'agrupació socialista catalana de la Gran Bretanya en la qual se'ns fa palesa la coincidència i identificació dels companys d'allí amb el MSC. Així mateix es llegeix la resposta adreçada als companys que integren aquest nucli germà, en la qual resposta s'expressa la nostra satisfacció i es recomana a l'agrupació socialista catalana de posar-se en contacte amb la delegació del Partit Socialista Català a la Gran Bretanya, perquè, conjuntament, constitueixin un Consell de Coordinació del MSC i procurin, alhora, ajuntar-hi tot altre agrupament o personalitats exiliades a la Gran Bretanya amb els quals hi hagin punts d'incidència.

4. Federació Catalana del PSOE

Es considera que el procés d'unificació que impulsa el MSC planteja la necessitat d'intensificar les relacions amb la Federació Catalana del PSOE a fi de definir la seva actitud, la qual cosa considerem indispensable per la unitat del socialisme a Catalunya i per la conjunció del socialisme peninsular.

El Consell de Coordinació autoritza al Consell Directiu per a que aquest intensifiqui les relacions tingudes fins ara a fi de menar-les a un resultat definitiu.

5. Consell de Coordinació

Es llegeix una darrera comunicació del MSC a Catalunya en la qual se'ns dóna compte de les formes orgàniques establertes a l'interior i de l'activitat que desenvolupa el Moviment. En aquesta comunicació ens són indicats els diferents grups amb els quals s'ha arribat a una coincidència.

A les peticions fetes en aquest informe, el Consell de Coordinació del MSC a França, acorda aportar tot el seu esforç per tal d'intensificar la seva acció a totes les contrades catalanes.

6. Resistència

Es dona compte d'una comunicació de la Delegació del Front de la Llibertat, en la qual, fent-se ressó de la necessitat d'intensificar la lluita a casa nostra, manifesta que els companys de l'interior han començat una "Campanya d'hostilitat popular contra Franco i el seu règim" pel sosteniment de la qual, ha estat instituït un "Fons permanent de sosteniment de la resistència". El finançament d'aquesta campanya s'ha de fer mitjançant aportacions individuals, subscripcions, venda de segells i per altres mitjans que, a més dels de l'interior de Catalunya, han de fer tots els anti-franquistes dels països de llengua catalana que viuen a l'exili. Els companys del Front de la Llibertat fan avinent que la importància política del problema de casa nostra a l'exterior està en relació amb la intensitat d'agitació que, d'una manera permanent, es produeixi a l'interior. Consideren que l'avantatge de residir a l'exili, lluny de les privacions i de l'opressió que es viu a l'interior, ha de comportar per a tots nosaltres el deure de fer aportacions de tot el nostre esforç en l'ajut a la Resistència.

El Consell de Coordinació del MSC acorda dirigir-se a tots els seus adherents i simpatitzants d'Europa i d'Amèrica, perquè prestin llur suport al moviment d'alliberació Front de la Llibertat. En coincidir amb el Front de la Llibertat en el que es refereix a la necessitat d'intensificar l'acció antifranquista, el MSC es fa seva la "Campanya d'hostilitat popular contra Franco i el seu règim" i acorda integrar nous adherents a l'exterior, als quadres del Front de la Llibertat. A aquest objecte, acorda també, mobilitzar tot l'esforç econòmic possible.

Tots els adherents del MSC a l'exili es consideren la reraguarda dels companys que lluiten a l'interior. En aquest sentit han de fer-se amb la convicció que llur treball de cada dia, treball que exerceixen per a llur sosteniment i per al de llur famílies, han de fer-lo amb el pensament d'extendre'n llur utilitat en benefici dels companys que lluiten en el moviment de resistència, el qual moviment és la llur família política immediata. Cal, doncs, a més de l'ajut moral i de propaganda que es

mena a l'exterior, que fem aportació d'una part del guany del nostre treball diari (*).

Altres companys fan proposicions encaminades a assenyalar a cada adherent un mínim d'aportació per a la Resistència; aquesta aportació pot ésser aconseguida a més del donatiu directe individual, venent segells o recollint subscripcions.

S'acorda que cada delegació i cada grup d'adherents tinguin un marge d'autonomia per a assenyalar la forma d'aportació més apropiada a la capacitat econòmica dels adherents i a les característiques dels llocs respectius.

7. Govern de la Generalitat a l'exili

No hi ha raons per a canviar en res la nostra actitud en allò que es refereix al govern provisional de la Generalitat de Catalunya. En les resolucions que, consegüentment, ha pres el MSC, i en les manifestacions fetes en la nostra premsa, hem procurat suggerir i pledejar, constantment, per un enfortiment de la institució de la Generalitat per tal com hem considerat sempre que el seu valor legal no residia en la quantitat i qualitat d'atribucions de sobirania que li atorgava l'Estatut, sinó, en tant que força representativa única dels catalans de l'interior i de l'exili, que pot ésser considerada per les institucions de la República i per les Nacions Unides, en aquesta hora greu.

Per això, la nostra interpretació de govern de la Generalitat es decantava cap a una solució de govern representatiu de personalitats nacionals indiscutibles, que amb llur prestigi enfortissin la personalitat presidencial i fessin possible l'acceptació de dita fórmula, per part de totes les forces polítiques i de la Resistència de Catalunya. Consideràvem que era prematur, per les dificultats d'entesa, fins i tot un govern de concentració

(*) *Exemple i proposició a les altres delegacions*

Els companys de la Delegació de Tolosa fan conèixer a tots els reunits l'acord que han pres de dedicar al moviment de Resistència l'import d'una jornada de treball mensualment.

Per la seva part, la Delegació de la Gironda comunica que ha pres l'acord de dedicar l'import d'una hora diària de treball al Moviment de Resistència

nacional, on totes les forces hi fossin representades sense tenir en compte l'atribució quantitativa de llocs en relació a apreciacions que ja s'han fet velles i que avui no poden ésser revalidades democràticament. Hauríem acceptat de col·laborar en ell si un govern d'aquesta natura hagués estat possible. Hauríem tingut prou abnegació per a sostenir, sense intervenir-hi, un govern d'extensió presidencial compost per personalitats situades pel damunt dels partits.

Tots els esforços que es fan per a incorporar altres forces en el govern de la Generalitat a fi de treure-li el regust de la conjunció esquerra-comunistes, difícilment poden resoldre la crisi moral permanent que porta al néixer, com ho demostra la mala acollida que li ha fet l'opinió catalana i internacional. Tots els assaigs que s'han fet fins ara en el maneig de les institucions de Catalunya, no han fet i no fan altra cosa que intensificar llur desprestigi en un moment en què aquest necessitava, tant internacionalment com interior, no ésser discutit pel que representa de força d'atracció i d'autoritat en la lluita interior. No n'hi ha prou en considerar que la sensibilitat política i patriòtica dels catalans pot ésser mobilitzada a gratient. Cal donar prova de prou responsabilitat per a obtenir aquesta consideració, i cal posseir, un sentit d'interpretació prou agut per a comprendre que, la revolta moral cap a concepcions noves i renovació de velles formes, i dels homes que les simbolitzen, és un element generador nascut del moment històric que viuen tots els pobles.

El govern de la Generalitat restarà ofegat i no tindrà transcendència mentre no se li doni una interpretació definida. Aquest fet no tindria importància si afectés tan sols a homes o a partits, però la té, avui, en tant que ateny a un principi representatiu. Sols una actitud enèrgica, sense perjudici de reconèixer errors, pot rectificar aquest estat de coses. O un govern representatiu o un govern de concentració nacional. Ampliar-lo per arribar a totes les interpretacions sense aconseguir-ne una de definida, és embolicar encara més la troca, i la sola solució no seria altra que la d'una dimissió col·lectiva i d'una decidida rectificació presidencial.

8. Consell Nacional de la Resistència

Com a tot arreu, les forces interiors que lluiten contra el règim de

dictadura, cerquen concentrar en un organisme representatiu una autoritat i un prestigi que galvanitzi entorn seu l'opinió general que altrament no pot mobilitzar. Aquesta necessitat és sentida de llarg temps a Catalunya, on el desacord entre les forces partidàries de donar un caràcter català a tot moviment d'aliança i les que creuen factible desconèixer la personalitat de Catalunya, -produint, com a conseqüència de llur concepció, una extensió de les formes orgàniques de la península-, no ha pogut ésser superat. Pot ésser-ho en l'actualitat per tal com l'avançament polític de l'opinió en la seva hostilitat contra el franquisme demana que es facin responsables de la situació, organismes de caràcter institucional. Ara bé; les forces de l'interior se senten emportades per un esperit nou i per la conducció de noves promocions d'homes que no volen retornar plàcidament, ni a la vella política ni a les velles figures. No endebades la guerra mundial ha obert un gran període.

En propugnar per la constitució d'un Consell Nacional de la Resistència, a Catalunya, entenem que, en un sentit de moderació, el seu esperit i el seu programa superaran les formes legals de la Constitució i de l'Estatut. Les superaran en totes aquelles coses en les quals, més que la interpretació dels textos, influeixi un esperit de realització i de responsabilitat que és, en realitat, allò que repudiem de la vella política. Podem col.laborar amb les velles institucions per tal com és indispensable d'arribar a punts de coincidència, però defensarem a ultrança aquest esperit de renovació i de superació d'èpoques passades que les institucions de l'exili no han sabut adoptar.

El Consell Nacional de la Resistència, serà, de fet, el veritable govern interior, i, si en la solució dels problemes europeus el nostre resta postergat fins darrera hora, tot el temps que es passarà no farà més que accentuar el valor de l'organisme de l'interior bo i esmortuint el prestigi de la institució de l'exili. Aquest fet hauria quedat resolt si, com dos vasos comunicants, les mateixes ànsies anivellesin permanentment el contingut dels organismes de l'exili i de l'interior.

Si la caiguda del règim franquista no oferia solució de continuïtat vers la República; si s'interposa una altra fórmula governamental qualsevol, la lluita per la República ja no es faria sobre la base de la Constitució i de

l'Estatut ni, tampoc, en la dels homes i institucions que no hagin sabut prestar-se. Es faria sobre la base de l'esperit de l'interior.

Troblem just, doncs, aprofitar la força legal que representen, avui, les institucions de la República i les Cartes Constitucionals en relació al valor que poden concedir-les-hi, encara, les potències estrangeres com a legalitat desposseïda per un fet de guerra. Es a elles, a les institucions -i a tots, naturalment-, que, avui, s'ofereix encara la possibilitat de provocar, a l'interior, una agitació prou gran i un esperit de decisió, que ja hi és latent, per a passar del franquisme a una solució republicana. Tota altra cosa intermitja no tindria caràcter de govern-pont, de govern de transició, sinó que, al produir un fet nou, desvetllaria una intepretació nova i un combat que faria caduc el principi damunt del qual mantenen la legalitat i el dret de justícia internacionals, les institucions de la República i de la Generalitat.

El MSC no vol ni pretén enfrontar una institució de l'interior - institució que creu indispensable- amb el govern de la Generalitat, però si que considera inevitable que el fet es produeixi mentre la política de l'exili sigui menada amb tanta lleugeresa.

9. Superació de la política catalana

El Consell de Coordinació del MSC és conseqüent en mantenir la seva posició de superació de l'actual aiguabarreig polític existent a l'exili i a l'interior, però sempre -com ho ha vingut sostenint fins ara- que aquesta unitat i entesa no minvi eficàcia a la lluita ni pugui ésser mal considerada internacionalment. Realistes polítics, no ens deixem endur per una inconscient acceptació del mot unitat com a panacea, car considerem de valor secundari la unitat davant les necessitats del combat.

No establim cap veto a ningú ni menyspreem cap organització, però entenem que la unitat ha de fer-se sobre una cosa concreta i sobre una afinitat en les concepcions i en l'esperit que pugui animar-la. Marxarem d'acord amb tots aquells que mantinguin com nosaltres la necessitat d'elevat la política de Catalunya a l'alçària nacional que la dignifiqui i siguin capaços de comportar-se amb lleialtat. Estem decidits a elevar la

política de casa nostra vers un prestigi que garanteixi l'ordre democràtic a la gent de l'interior que surt d'un règim arbitrari. Que garanteixi a la gent que surt d'un caos econòmic un veritable interès constructiu. No ens impressionarà, ni la demagogia d'una falsa concòrdia, ni les crides a un patriotisme de benefici unilateral.

10. Assemblea Consultiva

El Consell de Coordinació constata que la seva Resolució anterior sobre la necessitat d'una Assemblea Consultiva que supleixi -amb una millor interpretació de forces noves i diverses- la caducitat del Parlament, ha anat prenent cos en l'opinió. Fèiem remarcar, en la dita Resolució que l'Assemblea Consultiva podia servir de base a les formes institucionals que, avui, en defecte del Parlament, es veuen obligades a determinar per decret.

El Consell Directiu queda autoritzat per a entrar en contacte amb tots els sectors que reconeixen la mateixa necessitat, per tal de conjuminar l'esforç de tots ells a fi d'aconseguir la realització de l'Assemblea Consultiva.

Per tal que la concepció d'Assemblea Consultiva deixi d'ésser un mot d'ordre més, mot d'ordre que podria esdevenir demagògic, el Consell Directiu del MSC proposarà la seva concepció a les altres organitzacions a fi d'arribar a punts de coincidència.

11. Relacions

El Consell de Coordinació pren nota d'una comunicació del Consell de Coordinació de Catalunya en la qual aquest l'informa de la reconstrucció de la UGT a Catalunya conjuntament amb els companys de la UGT peninsular.

Una carta de Mèxic informa que l'Executiva de la UGT ha reconegut el nostre company Miquel Ferrer com a Secretari General de la UGT de Catalunya, càrrec pel qual fou designat en el III Congrés, celebrat el 1937 a Barcelona.

Per informes rebuts de diferents adherents del MSC que militen a la UGT a França, aquesta es proposa organitzar la UGT catalana. El Consell de Coordinació del MSC ajudarà a reunir tots aquests esforços i a fer possible la relació, entre Catalunya, França i Mèxic, que demana el Secretari General de la UGT de Catalunya.

12. Referèndum i eleccions municipals franquistes

El Consell de Coordinació del MSC acordà posar en guàrdia els seus adherents de l'interior i a l'opinió catalana en general, davant les disposicions establertes pel govern de Franco sobre una modalitat de referèndum i d'eleccions municipals.

En unes resolucions anteriors, fèiem menció dels esforços que faria el règim franquista per a adaptar-se aparentment a les modalitats del món democràtic que ha guanyat la guerra.

Després del "Fuero de los Españoles", el govern franquista assajà de donar a l'opinió internacional una sensació de consulta democràtica a la qual, de cap manera, ningú no ha de col·laborar.

Més que les eleccions municipals, en la maniobra de les quals les masses no es deixaran caure per la coneixença de la gent en el pla local, la llei de referèndum pot ésser destinada a prendre un abast polític de gran envergadura. Pot molt bé ésser que la proposició de referèndum sigui encaminada a legalitzar una solució monàrquica per a satisfer les exigències del pretendent, el qual ha dit que no retornarà a Espanya sense que, prèviament el seu retorn sigui acceptat "democràticament". Aquesta ha estat fins ara la condició que segons sembla ha imposat el presumpte rei als negociadors de Franco. La monarquia fou substituïda legalment amb les eleccions del 14 d'abril, i no tindria cap valor legal en la consideració internacional si hi retornava per un cop d'Estat. El referèndum pot plantejar el problema, gairebé plebiscitari, de si s'accepta o no la monarquia, i això, amb l'esperança que, per a treure Franco, grans masses de la població poden manifestar-se a favor d'ella.

Davant d'aquest perill, el MSC farà tots els possibles per a posar alerta l'opinió de l'interior, a fi i efecte de què s'abstingui i manifesti la seva voluntat de no acceptar aquesta mena de consultes faccioses sense abans disfrutar d'un règim de llibertat que faciliti les determinacions democràtiques. I a l'opinió de l'exterior denunciant-li les possibilitats d'una maniobra semblant.

13. Indults, amnisties i passaports

L'arribada de l'hivern i el decandiment que produeix veure el retard que pren, per part dels organitzadors d'Europa, la solució del problema espanyol, fa néixer un estat de malestar i d'inetència que, així mateix, motiva en molta gent l'ansia de repatriar-se. En això vénen a influir les promeses que sovint pervenen de l'interior, moltes d'elles pel conducte dels propis familiars, els quals són prou crèduls per a confiar en l'eficàcia dels darrers indults i en la paròdia d'amnistia, que un dels darrers consells de ministres de Franco ha dictat. I vénen a ajuntar-s'hi les facilitats que donen els consulats per a l'obtenció dels passaports amb caràcter "d'anada i tornada".

Compremem l'ansia de la gent per a retornar a casa nostra. Són tantes les sofrances de tot ordre que ha calgut encaixar a l'exili! Però cap raó sentimental, cap prejudici nascut d'un cansament -podríem dir-ne físic-, bastaria per a aconsellar a tothom d'anarse'n desordenadament cap a allà baix.

A casa nostra només s'hi pot anar amb una condició: la d'incorporar-se a les forces actives que menen el combat contra el règim. I, per a aquesta eventualitat, cal menysprear des d'ara les esperances oficials i els conductes legals que es presten per a conduir-nos-hi. Anem a entrar en una etapa d'agitació activa en la qual tots podem tenir-hi el nostre lloc. El que ningú pot fer és deixar-se endur, inconscientment, per una il·lusió que no faria altra cosa en acceptar les mesures de clemència fictícia de Franco, sinó inutilitzar aquells que es repatriïn, posant, al mateix temps, nous problemes d'ajut als que ja tenen prou dificultosos de resoldre, els grups de Resistència que vetllen pels empresonats.

14. La situació política i econòmica a l'interior

Les informacions que ens arriben de Catalunya, algunes de les quals han estat publicades a "Endavant", donen una impressió justa del desastre econòmic que sofreix el nostre país i, així mateix, de l'accentuació d'una crisi que, malgrat la intensificació de la repressió, difícilment podrà dominar el règim franquista.

El bloqueig creixent de les potències proveïdores de les importacions més indispensables, sobretot en blat i carburants, paralitza lentament tot el sistema econòmic de casa nostra. La indústria gairebé no treballa, els transports es paralitzen i manquen més intensament que abans els productes de primera necessitat, entre els quals, el pa. Aquesta situació de privacions que condueix les classes treballadores i populars a un estat de depauperació, produeix un estat de desmoralització que es tradueix en misèria i prostitució.

El bloqueig que menen els Estats Units i Anglaterra contra Franco, si bé augmenta la sofrença dels antifranquistes, no per això deixa de produir una acció política profunda per a no dir decisiva, contra el règim. La compra de valors estrangers i un inici d'inflació de la pesseta, motivat per un excés d'emissions, accentuaran encara més aquest estat de malestar.

El Consell de Coordinació del MSC, en fer públic l'agreujament de la situació a l'interior, ho fa amb la intenció de fer comprendre la necessitat que tenen els exiliats i les institucions de casa nostra d'intensificar ràpidament l'ajut sense reserves envers tota acció de Resistència. Aquest estat de coses que, a desgrat de les sofrences que comporta, serà fatal per a Franco, de no ésser accelerat per nosaltres amb la col.laboració decidida amb la Resistència, podria ésser aprofitat per altres sectors reaccionaris d'oposició al franquisme, els quals, preveient l'ensulsiada final del règim, cerquen salvar-se per llur propi compte en una solució que no és la solució republicana.

"Endavant", núm. 17 (15 de desembre del 1945); 1 i 3.

CONSELL DE COORDINACIO.

Tolosa, 26 de maig del 1946

POLITICA SOCIALISTA

El Consell de Coordinació del MSC, reunit a Tolosa el dia 26 de maig, comença les seves tasques retent homenatge a tots aquells que a l'interior continuen combatent sense treva l'enemic feixista, als que han sucumbit en aquest combat o hi han perdut la llibertat, i adreça el més cordial encoratjament del MSC i a tots els companys que a Catalunya mantenen ben enlairada la bandera de la llibertat i del socialisme.

Així mateix, saluda a totes les forces de la Resistència Catalana i acorda de nou ratificar la seva més plena adhesió al Consell Nacional de la Democràcia Catalana i a la persona del seu president, símbol, avui, de tota la Catalunya sofrent i combativa que no plegarà el combat fins a l'obtenció de la plena llibertat.

Missió del MSC

El MSC ha complert ja la primera etapa del seu comès. En el Moviment s'hi troben totes les branques, tots els matisos del socialisme català, compromesos en un diàleg cordial i renovador, i en el combat per la llibertat. Es missió del socialisme català dirigir, ara, tot el poble cap al triomf en la lluita contra Franco i fer demà fecund el resultat d'aquesta lluita. Per fer això, cal que reeixi enterament el seu propòsit que cada dia es va precisant: plasmar-se, quan arribi el moment, en el gran partit dels treballadors catalans, dels obrers, dels intel·lectuals, dels tècnics i dels pagesos; que sàpiga recollir els anhels de totes les classes populars i portar-los a llur realització. Si aquests anhels, en un pla general, entronquen amb les inquietuds socialistes de la vida europea -en el terreny social, econòmic, polític i social-, en el pla estrictament peninsular la voluntat del nostre poble té, avui, una definició clarament marcada: aconseguir el perfecte descabdellament de la vida catalana en el si de la comunitat hispànica. Aconseguir la llibertat nacional integrant-se en la superior

estructura ibèrica. El socialisme català sap que els millors aliats del nostre poble són, amb les altres nacionalitats opreses també per l'Estat centralista, les classes populars hispàniques, els obrers i els pagesos de tota Espanya. Es enllaçant profundament amb aquestes classes socials, és intervenint políticament en llurs vides i fent-se el portantveu de llurs reivindicacions, que Catalunya aconseguirà donar, en tots els terrenys, el seu sentit de llibertat a la política espanyola. Si la generosa missió de la Catalunya d'avui -vertebrada damunt de les classes productores- és aquesta gran tasca alliberadora, la missió del socialisme català és dirigir aquesta tasca i entroncar-la amb els corrents peninsulars i europeus que es reclamen del mateix sentit.

Totes les minories obreres en el gran corrent socialista

Es un signe del temps que hagin desaparegut del panorama internacional del moviment obrer els partits petits, les minories closes i riques de consciència, i que arreu d'Europa, aquestes, hagin cercat llur integració -enmig de l'immens trasbals de la guerra i per tal de fer esponerosa la victòria- en el gran corrent socialista que és l'únic capaç de garantir el triomf de les realitzacions socials que respectin i afirmen els valors de llibertat i de democràcia. En un altre lloc direm en quina mesura aquesta integració, relligant-se amb l'actual experiència històrica, pervindrà a fer del socialisme la força renovadora que reclamen els moments actuals.

A Catalunya havia de succeir el mateix. El procés de superació socialista, la fallida de l'experiència comunista, ha portat tots els partits minoritaris, totes les forces obreres que es reclamen d'una comuna tradició, a prendre consciència d'aquesta veritat: fusionant els nostres esforços, unificant totes les voluntats, donarem, als treballadors catalans i a tot el poble de Catalunya, el partit que sabrà estructurar una societat més justa i més humana.

Identificació socialista. Diferenciació amb el comunisme

El socialisme a Catalunya, al precisar-se com força pròpia, ha de fer front a dues menes de dificultats. La primera, ja resolta, és aquesta d'arribar a cristalitzar en un instrument d'àmplia estructura orgànica,

capaç ja, de l'acció combativa i, àdhuc, d'intervenir en l'esfera política. El MSC representa la reeixida d'aquesta necessitat i és en el seu interior que s'opera el procés d'identificació que farà del futur partit un partit democràtic i, alhora, el partit eficaç sense el qual no hi ha triomf possible. L'altra tasca, és la diferenciació amb el sector comunista. La classe treballadora catalana, tan rica d'experiències, pot oferir, avui, a tots els treballadors europeus el resultat d'un procés d'unificació mancat, perquè per a realitzar-lo mancaven les condicions i perquè no fou altra cosa que un intent de desvirtuació i d'absorció que el comunisme assajà amb el socialisme. Cal, doncs, dir ben clar què és allò que ens uneix i què és allò que ens separa. Car la diferenciació entre socialistes i comunistes ha d'ésser netament precisada, tota vegada que d'aquesta precisió en depèn, avui, en gran part a Catalunya, a Espanya i a tot Europa, el triomf de les autèntiques reivindicacions obreres.

Significació del socialisme. La veritat es troba en el camí de la llibertat

Socialisme significa llibertat de discussió i respecte a la democràcia interior del partit obrer, i no submissió de tot pensament a la línia rígida elaborada pel partit. Els socialistes entenem que els camins de la veritat, tant en el pla polític com en el pla filosòfic o científic, es troben a través del diàleg, del xoc de pensaments divergents. Socialisme significa reorganització progressiva de la societat en la qual els mitjans de producció pertanyeran a la col·lectivitat, i on la riquesa estarà justament distribuïda enmig d'un clima real de llibertat i de democràcia. Refusem l'esquema bolxevic del partit únic i de la dictadura d'aquest partit. Volem aconseguir la justícia sense anorrear la llibertat. Es més, estimem la llibertat perquè en ella hi veiem l'únic camí per a reeixir que la societat de demà sigui més justa.

Socialisme significa mitjans de propaganda i de combat, perfectament solidaris i identificats amb la finalitat que cerquen assolir. Refusem emprar qualsevol tipus de procediment no admès per l'ètica política, perquè creiem que no és cert que la fi justifiqui els mitjans i que, tot el contrari, els mitjans immorals -de difamació, de calúnnia i de crim-condueixen, finalment, la societat a noves formes d'opressió i d'esclavatge.

Socialisme significa, en fi, que el moviment obrer de cada país, si bé ha de sentir-se profundament amic dels treballadors soviètics, i orgullós de certes realitzacions econòmiques en aquell país, no ha de subordinar-hi de cap manera la pròpia acció política i n'ha d'ésser independent. Així, les formes de col.laboració obrera internacional interpretaran els imperatius històrics, econòmics, geogràfics i socials, i trobaran la forma que els permetrà d'ajudar molt millor la construcció soviètica deformada, avui, pel seu isolament.

Socialisme és tot això i ben diferent d'això és, avui, el comunisme. En aquestes condicions, parlar d'unificació és únicament fer confusió i només pot obtenir-se, com s'ha fet en la zona russa d'Alemanya, per la pressió violenta d'un exèrcit d'ocupació, o bé, com es féu a Catalunya amb el Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) i a Espanya amb les Joventuts Socialistes, abusant de determinades circumstàncies i utilitzant tots els mitjans. Aquesta diferenciació, que s'imposa a tot arreu, és en benefici del triomf obrer que s'opera. Car és únicament si el socialisme és ben socialista, ben lliure d'influències estranyes en la seva política, que sabrà interpretar en els països europeus totes les àmplies zones populars que refusen la dictadura comunista i que, en canvi, han lluitat i lluiten per una societat millor que només pot centrar-se damunt d'una nova distribució econòmica que regulin les classes productores.

La gran família llibertària

Es en aquesta perspectiva, profundament respectuosa dels valors de llibertat i de respecte a la persona humana, que el socialisme català pot adreçar-se a la gran família llibertària i oferir-li, per un demà no llunyà, possibilitats d'acostament. Per a nosaltres, però, la llibertat no és solament el valor absolut que ha de nodrir totalment la societat ideal i a la qual arribaríem després de no sabem quins trasbals definitius, sino que és la voluntat constant de no deixar ofegar els anhels d'alliberació en les exigències de la lluita i de la construcció socialista. Que aquesta construcció ha de fer-se per uns camins determinats i difícils, totes les experiències ens ho diuen, avui, començant per la de la nostra guerra passada. Que aquests afanys de llibertat i de plena democràcia popular no han d'ésser mai oblidats, també ens ho diu, amb veu prou forta, el passat i el present. Es criteri de molts socialistes que el valor dels sindicats com a òrgans de

gestió econòmica, i també com a òrgans d'autèntica expressió obrera, es reforçarà encara en aquesta nova etapa que s'inaugura arreu del món. A condició de no ésser la joguina servil d'un partit, els sindicats acompliran possiblement la missió d'ésser a l'ensem òrgans d'intervenció econòmica i de democràcia social. Es partint d'aquestes posicions que estem segurs que la nostra amistat envers els corrents llibertaris i sindicalistes es traduirà un dia en acostaments més prometedors, encara, per a la classe obrera catalana, en estrets lligams tradicionals envers aquests corrents.

UNA POLITICA SINDICAL

La UGT de Catalunya lliure d'influències estranyes. El pacte CNT-UGT, primer pas vers la unitat sindical

La reorganització de la UGT catalana, la reorganització intensiva en col.laboració amb tots els nuclis obreristes que senten la necessitat de l'existència d'una central sindical que no sigui el simple instrument d'un partit polític, heus ací la tasca que han emprès els nostres companys a Catalunya.

En aquesta tasca de reorganització ugetista, el MSC actua en col.laboració amb els corrents indicats i en estret lligam amb l'organisme peninsular. Al col.laborar a mantenir la UGT catalana independentment de la infeudació al comunisme, el Moviment creu fer un gran servei al procés d'unitat sindical que continua essent la fita ideal que ens empeny. El pacte CNT-UGT, que els esdeveniments que succeiran a la caiguda de Franco estrenyeran encara més, és un dels més puixants mitjans per a arribar a aquesta fita. Si la política sindical general del Moviment -al qual pertanyen les principals figures de l'ugetisme català- és aquesta que hem indicat, no exclou, naturalment, la dels nostres militants i simpatitzants que, pertanyent a la CNT treballaran també d'acord amb la sindical germana per a mantenir la independència del moviment obrer i per arribar a fondre'l en un sol organisme de conjunt.

La sincronització de tot el socialisme peninsular

La sincronització de tot el socialisme peninsular i l'existència d'una força socialista majoritària a Catalunya, és una condició indispensable del

triomf socialista. Aquesta sincronització no ha existit mai fins ara i, en realitat, l'esforç socialista espanyol coixejava, en bona part, en el seu intent de vertebrar la República del 14 d'abril, perquè a Catalunya no hi hagué un fort partit socialista. Arribà un moment, després del 36, que el socialisme, al no interpretar justament la realitat catalana, facilità la usurpació de la representació socialista per part dels comunistes gràcies a llur aprofitament de les circumstàncies excepcionals que vivíem. Acomplir aquesta missió -la de donar al socialisme una forta base a Catalunya- ha vingut el MSC. El primer pas ja ha estat donat, doncs. Ara ens cal donar el segon, estrenyent cada vegada més els llaços de tot el socialisme peninsular fins a culminar en un complet acord que, tot salvaguardant la nostra autodeterminació de les necessitats polítiques de Catalunya, i responnent a la concepció federal que tenim de la convivència peninsular, doni, però, una consistència general a l'instrument polític del socialisme en tots els països hispànics. És indubtable que el socialisme català pot contribuir-hi fortament per l'esperit renovador que l'anima i per la influència innegable de Catalunya en l'esdevenidor polític de tot Espanya. Catalunya és la zona de més forta densitat obrera de la península; és la zona industrial i comercial per excel·lència, en contacte permanent amb les regions europees. El socialisme català s'esforçarà per a portar al socialisme peninsular tota aquesta vigoria del nostre poble i a col·laborar, al mateix temps, a alçar l'estructura federativa de l'estat que la doctrina tradicional del socialisme preconitza. La unitat completa del socialisme a Catalunya és la premissa indispensable per a aquest enllaç íntim amb el socialisme espanyol, és partint d'aquesta afirmació que fem remarcar novament les condicions d'aquest acord que, per a nosaltres, són les que hem esmentat més amunt i que consten ja, en l'Acta de Constitució del MSC.

POLITICA ESPANYOLA

Catalunya i les institucions republicanes

La manca de coordinació entre l'interior i l'exili ha fet que la personalitat de Catalunya, a l'interior de les institucions exiliades, quedés com desdibuixada; i que la seva acció no tingués la importància política que la realitat passada i present li confereix. Només una profunda rectificació en aquesta concepció podrà contribuir, ara, a donar-nos la personalitat que

ens pertoca per la gran importància de Catalunya en la vida política i social espanyola, i podrem així intervenir, més del que ho hem fet fins ara, en el joc institucional, aportant-hi el nostre sentit del què ha d'ésser demà la futura estructuració de l'estat.

L' "Alianza de Fuerzas Democráticas" i el Consell Nacional

Creiem necessari que, conjuntament amb la política de reforçament de Galeuzca, el Consell Nacional estrenyi les relacions -sense confrondre-s'hi- amb l'AFD que a Madrid representa l'organisme alliberador de la democràcia espanyola. Aquest contacte íntim entre el CN i l'AFD tindrà com a conseqüència una possible acció concertada entorn del problema de successió del franquisme, bo i tinguent present els punts que hem assenyalat abans i entorn dels quals, al nostre entendre, el CN ha de centrar aquesta qüestió.

Per què no ha caigut Franco? El problema de la seva successió

Franco no ha caigut encara malgrat totes les repulses internacionals, per dues raons principalíssimes: primera, perquè ha sabut aprofitar la situació internacional actual, de profundes rivalitats entre puixances guanyadores de la guerra, situació que fa extremadament difícil, a les puixances que tenen interessos directes en la Mediterrània, provocar el que elles creuen un possible "salt en el buit" del nostre país, sobretot donada l'excessiva influència que en determinats indrets d'aquesta zona han tingut fins ara forces que hi defensen interessos oposats; i segona, perquè en realitat les forces republicanes espanyoles no tenen encara l'instrument que ha de substituir-lo. Forjar aquest instrument democràtic a Catalunya i a Espanya, heus ací el que fan respectivament el Consell Nacional i l'AFD. Aquest instrument, per ell sol, no pot determinar la situació, però la condiona. Es una força amb la qual qualsevol situació que es pretengui intermitja hauria de comptar, i que l'evolució dels esdeveniments farà ésser preponderant i decisiva. Es necessari, però, que aquest instrument interpreti plenament la realitat internacional que determina avui el nostre plet. Tot el que no sigui fer això, ara, és cercar a perpetuar en benefici d'interessos estranys una situació que, en realitat, és entorpidora per la reorganització democràtica de l'Occident.

Anàlisi d'alguns factors que determinen avui la situació espanyola

Estudiant la situació interior i exterior, podem assegurar que, avui, ja es troben en crisi les classes socials que guanyaren la guerra amb l'ajut d'Itàlia i Alemanya i que llur malestar mina les forces damunt de les quals el franquisme aixeca la seva tirania. La burgesia, els terratinents, l'esglèsia oficial, l'exèrcit, traeixen amb llurs impaciències, amb llurs moviments de malhumor, amb llurs temptatives monàrquiques, aquesta autèntica realitat d'avui: Franco i el falangisme no són ja, en aquest món de la postguerra, els millors instruments per a la defensa de llurs interessos. Si bé s'aguanta encara, aprofitant-se del joc d'influències internacionals, és pel clima constant d'hostilitat que desperta en les opinions públiques anglo-saxones, perquè manté el problema de la península en l'ordre del dia internacional, perquè no permet fer prou bons afers, aquest aparell que, si es pogués substituir sense trasbals i sense que en patís la dominació de les forces actuals, podria avui ja ésser endreçat i substituït. És a aquesta substitució, imprescindible avui, en l'actual situació internacional, que han d'estar amatents totes les posicions republicanes. Els interessos actuals de les classes que aguantaren Franco són, malgrat llur unitat i llur solidaritat contra nosaltres, contradictoris. L'exèrcit manté i aspira a un pressupost de l'estat com l'actual del franquisme. La burgesia voldria alleugerir-lo, sobretot en la mesura que molts caps de l'exèrcit d'avui són competidors en els afers econòmics i l'aparell immens de l'estat parasitari representa una càrrega excessiva d'impostos; a més, sent clarament el perill del desgavell econòmic. L'esglèsia, atenta als seus interessos permanents, sosté Franco com a primera trinxera, prompte a ésser evacuada per altres formes de combat que ja han fet llurs proves amb èxit arreu d'Europa. El més possible és que sigui el propi exèrcit l'encarregat, quan arriba l'hora, de resoldre aquesta crisi. L'exèrcit, per la seva pròpia acció, tendiria a perpetuar el franquisme sense Franco. Però l'exèrcit és avui, també, el camp de batalla de totes aquestes classes socials triomfadores, les tradueix i les expressa. Creiem que, inevitablement, la iniciativa que tard o d'hora hauran de prendre, donarà, si les forces resistents, democràtiques i obreres saben aprofitar-les -i l'actual situació internacional ens permetrà fer-ho- les millors possibilitats de retorn a la vida democràtica. Les formes d'aquest aprofitament, pel que fa a Catalunya, les hem ja assenyalat. Cap pacte polític, amb aquesta mena d'oposició, que pugui penyorar el destí de

Catalunya; però impulsar tota mena d'esforç que tingui per finalitat l'enderrocament de Franco en un sentit progressiu. Per força, aquest canvi en el seu afany de trobar una estabilitat institucional que li permeti d'encaixar millor amb la posició anglo-saxona, haurà de comptar amb les oposicions antifeixistes. Serà, aleshores, el moment de plena intervenció política d'aquestes oposicions resistents, les quals, a Catalunya, per no haver participat a cap mena de compromís, podran ésser el portantveu de l'afany democràtic de tot Espanya.

Estem segurs, doncs, que si la Resistència, representada avui pel Consell Nacional, sap ésser ben conscient d'aquesta realitat interna i de la conjuntura internacional, i no es mou per impaciències ni per il·lusions, el paper que jugarà en aquest procés anirà augmentant de dia en dia i, finalment, reeixirà a imprimir un total sentit democràtic en aquest retorn a les formes de convivència que dominen avui en tota Europa.

La política socialista peninsular i l'estabilització de la vida democràtica

Fer impossible aquest "salt en el buit" -amb tot el perill que comporta per a la nostra societat i pels interessos internacionals dels quals som solidaris- heus ací la missió immediata de l'esforç socialista de tota la península. Que no hi haurà salt en el buit i que, al contrari, hi haurà renaixença de la vida democràtica i, finalment, estructuració democràtica de l'estat: heus ací la seguretat que només el socialisme pot donar a un món que encara no s'ha ben decidit a creure'ns.

Es, doncs, en funció d'aquesta apreciació general del problema, que plantegem el retorn a la normalitat democràtica de la península com una condició mateixa de la normalització de la vida europea i internacional. Les formes a través de les quals s'operarà aquest retorn, no som nosaltres sols qui hem de determinar-les. Les voldríem, en el possible, estalviant sofrències i energies a aquest poble que tantes en necessitarà per a refer-se i que tant ha sofert ja. Però les condicions de preresabliment de les llibertats que ja hem esmentat abans, són les condicions imprescindibles per a què aquest restabliment pugui tenir lloc i pugui ésser fecundat per l'esforç socialista que li donarà un autèntic sentit renovador.

POLITICA CATALANA

Mobilització de tot el poble català en la lluita contra Franco

El MSC que, ben anteriorment a la seva constitució oficial a Barcelona, ha participat amb totes les seves forces en la lluita contra Franco, entén que avui és necessari donar un nou impuls al combat antifranquista i plantejar-se seriosament les formes que, tinguent present la conjuntura internacional i les possibilitats d'acció popular, poden contribuir al desenllaç d'aquest combat. La desfeta de l'economia franquista, les contínues repulses de les puixances guanyadores de la guerra, l'oposició activa de totes les masses populars i democràtiques mundials, el malestar interior cada vegada creixent i l'acció continuada de la Resistència, creen un clima propici a l'ensulsiada de l'estat franquista. Aquesta ensulsiada es produirà, però, en funció essencialment de la situació internacional i en tant que no pugui ésser un perill per a les puixances que determinen la nostra zona. La classe treballadora, totes les classes populars i liberals, tenen el deure de contribuir a aquest anorreament per llur acció, que ha d'ésser plenament conscient de la realitat exterior que hem esmentat abans. Tenen el deure de preparar-se per a fer front a la situació que es plantejarà a Catalunya immediatament després de la caiguda de Franco. Centrar, doncs, la posició política del MSC entorn d'aquestes afirmacions, ens sembla un deure que ens exigeix l'afany amb el qual volem menar el nostre poble cap a la llibertat, allunyant-lo de posicions il·lusionistes i demagògiques.

El Consell Nacional de la Democràcia Catalana i el govern exiliat

El Consell Nacional és, avui, ja, aquest instrument unitari de combat i, a l'ensem, de direcció assenyada que reclamen les grans dificultats de la nostra lluita. El MSC hi participa amb tot l'entusiasme; s'hi sent estretament lligat i afirma que dedicarà al seu enfortiment les millors energies. L'entrada dels organismes sindicals al Consell Nacional ens sembla, avui, la primera tasca a aconseguir. Amb la intervenció dels sindicats, l'acció dels partits i organitzacions que estan dintre del Consell prendrà molta més envergadura. Coordinant-la amb una justa apreciació de la situació internacional, l'amplitud de la protesta popular contribuirà a posar en crisi l'aparell franquista. El Consell Nacional, però, no haurà

acabat la seva missió en el moment de la caiguda de Franco. Al contrari, serà aleshores l'òrgan que el nostre poble necessitarà per a fer front a la nova situació que pot crear-se i que pot ésser perillosa encara per a les nostres llibertats socials i polítiques.

Es d'acord amb aquesta posició general que jutgem l'existència i la política del govern exiliat. Ni per la seva composició ni per la seva acció, l'actuació del govern de la Generalitat no correspon avui a les exigències internacionals que graviten damunt nostre ni als imperatius de l'interior que reclamen un veritable òrgan d'alliberació que els ajudi en el seu combat resistent, els orienti en el seu esforç per a maniobrar políticament i els prestigii internacionalment.

El MSC aportarà la seva col.laboració únicament a una estructura governamental que tingui present la conjuntura internacional i les demandes del Consell Nacional, convençut que és únicament així com de l'exili un govern pot contribuir a la lluita per la llibertat.

Les solucions de transició i la renovació de la política catalana

El MSC entén que el Consell Nacional pot contribuir a accelerar la caiguda del franquisme impulsant tota acció política que tingui per finalitat la destrucció de l'aparell estatal franco-falangista, sobre la base del restabliment de les plenes llibertats democràtiques. Però és necessari, per tal, que quedin delimitats els camps, que l'acció de les forces democràtiques no es confongui orgànicament, ni amb compromisos, amb les forces que, en el curs dels esdeveniments, pot fer definir, també, com a forces antifranquistes.

Per tant, doncs, el Consell Nacional no pot, al nostre entendre, acceptar per endavant altra solució a la qüestió de règim que no sigui sobre la base republicana. Tampoc no pot comprometre's en cap acte polític amb forces que preconitzin una estructuració de l'estat, en la qual no quedin salvaguardats els drets de les nacionalitats.

El MSC, que avui és ja el Moviment de la Renaixença catalana, pensa que aquesta prova de dolor i de lluites que sofreix el nostre poble, és

una de les més pregones realitats amb les quals haurà d'encarar-se que vulgui comprendre -i interpretar- la nostra política actual. El nostre poble ha viscut, en aquests deu anys, experiències que després -i tot just ara- es viuen a Europa. Tota una nova generació política -la que féu la guerra civil, la que vol vèncer la guerra civil- s'ha incorporat, durant tots aquests anys a la vida social del país. El nostre Moviment aspira, també, a interpretar aquests puixants corrents de renovació, contribuint a clarificar les posicions confuses de les antigues formacions polítiques i a responsabilitzar-se, finalment, amb la totalitat de la tasca que ens pertoca per ésser l'eix mateix de la reorganització de la vida catalana en un règim democràtic.

Política juvenil. Una tasca d'ambició i de joventut

El MSC, que és en la seva essència i en les seves intencions un Moviment profundament renovador, no vol de cap de les maneres emprendre una política de joventut similar a la dels vells esquemes de totes les altres organitzacions. No volem una joventut socialista que sigui únicament la força de xoc del Moviment. Tot el Moviment és ja una força de xoc, i per a nosaltres la missió principal dels nostres joves consisteix en impulsar aquesta renovació de l'escena catalana, llençant-se una política ardida, de total integració de la joventut popular de Catalunya.

Lluny de nosaltres el trist egoïsme d'organització propugnem per als joves del Moviment llur projecció en una gran tasca, amplíssima d'ambició i de contingut, que consisteix en educar tota la nova generació catalana en els conceptes humans i generosos del socialisme.

El problema, per al nostre poble, és molt greu i ens hi hem d'acostar sol·lícits i assajant comprendre'l. Es tota la generació que va dels quinze als vint-i-cinc anys que es troba avui, en general, òrfena d'orientacions polítiques i morals. Es la generació que sentí passar damunt seu el terbolí de la nostra guerra civil i que des d'aleshores viu sotmesa a l'embrutiment intel·lectual, moral, polític i econòmic, del feixisme. Es la generació sotmesa a jornals de misèria i a la qual, l'únic exemple que el règim actual

pot oferir-li, és el de l'home que s'emancipa fent estraperlo. La generació dels llibres prohibits, dels quaranta mesos de servei militar; la generació sense drets de cap mena, que només pot llegir diaris carrinclons i deformats. Es la generació que estima Catalunya i la llibertat com estimen els adolescents la dona que presenten, però que mai no han conegut...

Es missió de la generació immediatament anterior a aquesta -la que féu la guerra civil, la que porta el pes de la Resistència- educar i incorporar els seus germans als valors que sabem conquistarem després d'aquesta nit que és el franquisme. I és per a aquesta missió, que el Moviment projecta els seus joves en una tasca que és pròpiament la feina de la joventut i del socialisme.

Educar la joventut de Catalunya defensant les seves reivindicacions. En tots els terrenys, polític, intel·lectual, esportiu, moral. La joventut té avui, en tota Europa, unes reivindicacions a plantejar i a aconseguir. L'organisme juvenil socialista acomplirà aquestes dues tasques: educarà i defensarà les reivindicacions juvenils.

Contribuint a plasmar aquest organisme, junt amb els nuclis de joves que sentin el socialisme i estimin la llibertat, al marge de qualsevol excessiva dependència envers els grups que componen el Moviment, i del Moviment ell mateix, els nostres joves militants resten, en realitat, profundament fidels a l'esperit del Moviment. L'organisme així creat en el pla juvenívol, haurà ja realitzat l'esforç unificador i superador que el Moviment realitza en el pla polític general. I així, també, procura enllaçar amb l'organisme socialista peninsular de joventut, directament; com és missió del Moviment el fer-ho, també en un demà no llunyà, amb tot el socialisme.

Els joves del Moviment contribuiran a crear, doncs, l'organisme de la joventut obrera i popular que educarà les noves generacions en els conceptes humans del socialisme i que incorporarà tots els seus afans nacionalitaris a una política de renovació peninsular, que és l'única que podrà satisfer les seves ambicions i realitzar plenament la missió de Catalunya.

POLITICA EUROPEA

Cal plaçar el nostre problema en una perspectiva nacional

Des del primer moment de la seva constitució, el MSC ha eliminat tota posició demagògica i igualment ha previngut els seus militants i simpatitzants sobre l'error de la ingènua creença en una solució simplement "perquè tenim raó", "perquè el dret està amb nosaltres" o "perquè estarem units". El deure dels partits i dels homes que pretenen dirigir el nostre poble en la lluita tan difícil en què està compromés, no consisteix, precisament, en fer-li passar el temps amb il·lusions; consisteix, sobretot, en fer-li present les realitats internacionals que graviten damunt nostre i sense encaixar amb les quals no podem triomfar i dirigir l'esforç interior que busca aquest encaix i que bat el feixisme en tots els terrenys: combatiu, moral i polític. En el pla internacional, és només plaçant exactament el nostre problema i engalçant-lo en un dels sistemes d'interessos triomfants de la guerra que podem aspirar aconseguir un restabliment de les llibertats democràtiques que ens permetrà conquerir una vida més lliure i més feliç. Per fer això, hem de jutjar ben objectivament la realitat actual, i procurar coordinar el propi esforç amb les forces que tenen interessos similars als nostres; hem d'esforçar-nos en enllaçar amb els pobles de la nostra zona occidental europea i oferir-los la garantia d'una solució estable i duradora, contribuint a donar una personalitat ben definida a Europa.

La iniciativa socialista a la qual contribuïrem: Forjar una Europa unida i democràtica per a salvar la pau i la llibertat

Aquest esforç dels pobles europeus en els quals el socialisme hi té una plaça preponderant, i en un món que ha inaugurat l'era de la bomba atòmica i que no ha sortit encara del període d'armistici, només pot tenir, en efecte, un sentit i una direcció: alçar l'estructura internacional que sigui capaç -per comptar amb una força pròpia i perquè l'acompanya la raó dels pobles- de salvar la pau i la llibertat.

En aquest sentit, l'existència d'una força unida i democràtica, -almenys per a començar, en la zona on aquesta unitat i aquesta democràcia són possibles- seria la millor garantia de la defensa d'aquests valors. I és

perquè coincideixen amb la vida mateixa dels pobles europeus, amb l'essència pregona del socialisme, -que expressa avui aquesta vida-, que creiem que els organismes socialistes d'Europa, al prendre la iniciativa de forjar aquesta unitat, posarien les bases d'un esdevenidor més just del qual podria allunyar-se l'espectre de la guerra.

Una Europa unida i socialista impediria la polarització de dos blocs hostils -col·lectivista i antidemocràtic l'un, capitalista i possiblement reaccionari l'altre; cap dels dos europeus- que, finalment, farien de nou de les terres del continent i de les ciutats insulars, el camp de batalla de llurs contradiccions. Tota l'angoixa d'aquest esdevenidor amenaçant pot esbandir-la el socialisme europeu si sap ben bé prendre consciència d'aquesta realitat: que només la seva unitat, sota formes confederades superestats que posin en comú moltes coses que ja tenen un comú destí, pot oposar-s'hi.

Qualsevol posició purament platònica de seguretat col·lectiva, d'organisme directament mundial, no podria evitar, avui, el perill que es desfermin demà imperialismes que la postguerra ens posa de relleu. Al contrari, en el quadre de la reorganització mundial, una Europa unida, socialista i democràtica, podria ésser el punt de contacte entre aquests dos móns tan diferents i que tots dos necessiten l'afirmació dels valors europeus. L'un, per rompre l'isolament que ha motivat la seva evolució, cada dia més perillosa, d'un col·lectivisme antidemocràtic orientat vers noves formes imperialistes, i per a portar-li els aires de llibertat que brollen de la nostra història i de la nostra voluntat; l'altre, perquè tota la immensa riquesa del nou continent risca de desencadenar nous conflictes si no és utilitzada per un tipus més just de societat del qual Europa en donaria l'exemple. Per evitar la guerra, per a salvar la llibertat, la pau i tots els valors humans que el feixisme intentà anorrear, el socialisme europeu ha de realitzar aquest mot d'ordre: unir Europa i fer-la de nou directora dels destins socials i morals dels homes.

El socialisme: força nova de l'Europa renaixent

Hi ha sobretot una constatació principalíssima que ens permet creure en la possibilitat de realització d'aquest mot d'ordre socialista. En el pla

interior, polític i social dels pobles europeus, l'anàlisi de la situació ens fa dir que, avui, únicament el socialisme és capaç de conduir els treballadors al triomf i de donar a totes les classes populars una fe i una missió. El socialisme, per la seva independència envers les puixances estrangeres, pels profunds anhels democràtics que l'animen, és l'única força capaç d'interpretar l'actual moment d'aquests pobles. Creiem que la força socialista -aquesta gran força nova que s'afirma avui a Europa amb la consciència dels errors de la socialdemocràcia clàssica i de les deformacions del comunisme- és l'instrument nou que està gellant la pròpia Europa per a salvar-se. Es el crit d'Europa per a sobreviure's. Aquesta força nova es defineix en front de l'abassament comunista donant la mà a la URSS, però refusant el seu domini; i al mateix temps, s'oposa amb força als corrents reaccionaris que, sota noves consignes, defensen vells privilegis. Si és cert, com ho creiem nosaltres, que el capitalisme europeu ja no existeix més com a entitat econòmica independent, i que a Europa ara ja només pot haver-hi un capitalisme colonial o un comunisme igualment colonial, és ben evident que totes les possibilitats d'una vida pròpia a Europa reposen en el socialisme. Unicament el socialisme, també, permet d'atreure a les realitzacions d'una societat més justa totes aquestes vastes zones d'intel.lectuals, de tècnics, de pagesos i de menestrals, que refusen justament l'empresa dictatorial comunista. Centrat damunt de les voluntats obreres, el socialisme avançarà en aquest combat que ja ha començat arreu i al qual els socialistes catalans -fidels al sentit europeu del nostre poble- aportaran llur total col.laboració.

La perspectiva internacional ens possibilita el triomf

El triomf laborista donà grans esperances a tots els que confiem en aquesta afirmació socialista i democràtica. Malgrat les dificultats del laborisme, nascudes sobretot del fet que ha de defensar-se dels atacs dels altres imperialismes, d'aquells del seu propi capitalisme, i que ha d'anar solucionant els llegats de vell colonisme conservador, nosaltres creiem que aquestes esperances resten encara plenament obertes a l'actual realitat internacional malgrat els perills que les amenacen de totes parts. Estem profundament segurs que els interessos d'Europa i del socialisme coincideixen amb els d'un Commonwealth democràtic que ha nacionalitzat la banca i les principals fonts de producció. Es al laborisme britànic,

doncs, a qui correspon sobretot el deure històric d'animar i donar força a aquest conjunt d'interessos morals i polítics que és el nostre continent. Per tal de fer-ho, cal que compti essencialment amb la perfecta col.laboració del socialisme francès que és una altra de les forces-base que més poden contribuir a forjar la síntesi europea. En resum doncs, és a les forces socialistes europees, al socialisme britànic, francès, italià, alemany, belga, ibèric, etc, que pertoca la missió d'organitzar Europa, si no volen que després de perdre ells el poder per no haver realitzat aquesta tasca, passin a ésser la simple joguina més o menys preferida, d'un capitalisme definitivament més puixant que s'afirma clarament a l'Occident-Atlàntic i que es disputarà Europa contra el col.lectivisme oriental.

Els socialistes de tot el món contra els perills de la guerra, per la pau, la llibertat i la justícia

Es, doncs, a tot el socialisme europeu que correspon l'obligació de prendre consciència d'aquesta gran veritat que allunyaràels perills de la guerra i posarà les primeres bases d'una societat millor. En aquesta missió serà alentat per tots els organismes socialistes del món, per totes les masses obreres, i, més encara, per tots els homes que aspiren a que el progrés material no obri perspectives de mort i de dolor, sinó amplis horitzons de vida i d'esperança.

“Endavant”, núm. 25 (4 de juliol del 1946); 2-4.

CONSELL DE COORDINACIO.

Tolosa, 7 d'abril del 1947

POSICIO POLITICA DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

1. Proseguir i accentuar per tots els mitjans la lluita contra el franquisme procurant que del seu transcurs en surti reforçada la nostra posició socialista. Reclamar del moviment obrer internacional i de les nacions democràtiques una major solidaritat i un més fort recolzament en la nostra lluita.

2. Orientar el combat contra la dictadura franquista vers l'assoliment d'una tercera República que doni a l'estat una estructura federativa i que vagi a una ordenació jurídica, social i econòmica que afianci definitivament la democràcia a la nostra terra.

3. Per aconseguir aquesta finalitat el MSC, preconitza una política de retorn a les llibertats democràtiques, com la que és senyalada en la nota tripartita del 5 de març, donada pels governs de la Gran Bretanya, de França i dels Estats Units d'Amèrica i del Nord, i reafirmada en el fons pels acords de la darrera Assemblea de la ONU, sempre que en l'aplicació d'aquesta política s'afirmi l'estructuració democràtica de l'estat i es reconegui la personalitat política i l'organització estatal de Catalunya. Si aquesta personalitat, però, no fos reconeguda, Catalunya s'abstrindria de participar en el règim transitori i es redreçaria novament en oposició al règim centralista espanyol, demostrant amb la seva oposició la inestabilitat de qualsevol situació que no compti amb el seu suport.

El MSC defensarà, doncs,

La Unitat de la Resistència

El MSC ratifica en el seu propòsit d'arribar a la unificació de les forces de la Resistència Catalana, fins a refundre el CNDC i l'ANFD a Catalunya, en un sol organisme de representació democràtica nacional.

Aquest organisme, defensarà, en tota conjuntura política, l'afirmació de la personalitat catalana, projectant-la en la política general espanyola d'acord amb els principis federatius que han inspirat sempre el CNDC.

Així mateix, el MSC -conscient de les realitats socials i econòmiques que es plantejen avui a tot el món-, creu que la política catalana ha de plantejar-se també la solució dels problemes de reestructuració econòmica i social. En conseqüència, farà tot el possible per posar-se d'acord amb les forces sindicals, obreres i pageses per tal de fixar els punts fonamentals d'un programa realitzable en la nova etapa política i compatible amb la reconstrucció econòmica del país.

Sobre la base d'aquest programa el MSC iniciarà aquesta estreta col.laboració amb la CNT, la UGT i la UR, servint així els interessos generals d'alliberació i reconstrucció del nostre poble.

La Unitat Socialista

El MSC, continuarà acceleradament -allunyat de tot exclusivisme doctrinal-, la tasca de reagrupació socialista cercant la integració en el Moviment de tots aquells sectors obrers, camperols, estudiants i tècnics que fins ara n'han estat al marge.

En aquest sentit; el Moviment proseguirà la política d'apropament envers el PSOE, contribuint amb tot el que depengui de nosaltres, a eliminar obstacles fins arribar a l'entesa que des del primer moment, ha estat un dels nostres objectius primordials.

La Unitat Sindical

D'acord amb les instruccions que donarà el secretariat sindical del MSC, tots els quadres de la nostra organització, col.laboraran al treball de

reorganització dels sindicats clandestins preparant-los pel combat que la classe treballadora deurà lliurar contra el franquisme i per les tasques de reorganització econòmica després de la victòria. Reafirmem el pacte CNT-UGT com a primer pas vers la unitat sindical. Es de l'estreta col.laboració de tots els treballadors, en un clima efectivament democràtic que sorgirà aquesta unitat sindical que no podem perseguir plantejant-la en un terreny deslligat de les corrents sindicals autènticament vives en la nostra terra.

La Unitat Nacional

El MSC considera que és avui urgent l'entesa més íntima i total entre l'interior i l'exili.

El MSC creu que les bases d'aquesta entesa han de plasmar-se entorn de la defensa de la personalitat nacional catalana. En les hores decisives que s'atansen, una Conferència Nacional Catalana -que reunís tots els sectors polítics i sindicals, i totes les representacions vives de la persistència de la nostra ànima nacional- podria fixar el pensament de tots els catalans i reunir-los en una acció conjunta i en una sola disciplina, lluitant pel triomf de les nostres reivindicacions com a poble, -conjuntament amb els altres pobles ibèrics- i reintegrant-nos finalment a la comunitat de les Nacions Democràtiques.

“Endavant”, núm. 31 (2 de maig del 1947); 1.

CONSELL DE COORDINACIO.

Tolosa, 6 de juny del 1949

El MSC, després d'estudiar àmpliament la situació internacional, nacional i peninsular constata amb satisfacció:

Que les maniobres franquistes tendents a aprofitar la passada tensió internacional per a introduir-se als organismes de la ONU i per a obtenir ajut econòmic dels països democràtics, han fracassat.

Aquest fracàs és, entre altres coses, un símptoma evident de què la conjuntura internacional promet encara esperances de pau.

El MSC es declara convençut, però, que aquesta pau només serà possible i duradora si el socialisme europeu sap menar amb encert i energia, ajudat pel moviment obrer internacional, l'obra unificadora d'una Europa que sigui positivament una Tercera Força entre el capitalisme americà i el totalitarisme soviètic. L'Europa Unida i socialista heus ací la veritable garantia de la llibertat que, a tot arreu, va lligada a la reculada de la guerra.

El MSC, que des del primer moment va cooperar en el Moviment Socialista pels Estats Units d'Europa, proclama de nou la seva adhesió a aquest Moviment i afirma que tots els seus militants treballaran amb el seu màxim entusiasme en el Moviment Socialista Català pels Estats Units d'Europa, junt amb totes les tendències del moviment obrer que sentin la mateixa voluntat d'unificació europea.

Però aquesta acció europeïsta catalana no pot tancar-se dins el marc estrictament obrer i socialista. El Moviment creu que totes les tendències federalistes han de col.laborar-hi estretament i que cal anar a la creació del

Consell Català per l'Europa Unida el qual serà un magnífic instrument en la lluita contra Franco i dins del Moviment Europeu representarà la voluntat unànime de Catalunya.

* * *

El MSC ha examinat també les possibles conseqüències d'aquest nou fracàs franquista i de la terrible situació econòmica del país.

Declara que continua creient que l'única solució viable a la qüestió espanyola estriba en l'aplicació íntegra de la nota tripartita; govern provisional, consulta democràtica amb les degudes garanties. Catalunya recolzarà sempre aquesta solució propugnada ja fa temps per les forces representatives del Consell Nacional de la Democràcia Catalana i ajudarà plenament, organitzacions polítiques que la preconitzen i que han arribat a una entesa preliminar. Creu, però, el Moviment Socialista, que per a obtenir la col·laboració directa de Catalunya, l'organisme d'unitat que es constitueixi ha de garantir que, alhora que constitueixi un govern central, es constitueixi també a Catalunya un govern provisional català.

El MSC reafirma públicament la seva decisió d'ajuntar-se amb totes les forces catalanes totalitàries que mantinguin aquesta reivindicació i vulguin donar-li un valor d'unanimitat nacional. Creu que cal estrényer relacions amb els representants autoritzats pel poble basc -govern i Consell de la Resistència- els quals mantenen la mateixa actitud.

El MSC creuria, però, mancar a un deure de llealtat envers el poble català sinó fes remarcar palesament el greu perill de que aquesta reivindicació catalana, única garantia de democratització real de l'Estat espanyol sigui menystinguda.

Fa crida, doncs, a la classe obrera catalana i a tot el poble de Catalunya per a què es prepari activament, per la voluntat de resistència, per la incorporació a l'acció sindical, per l'esperit de renovació autèntica

que ha d'animar des d'ara l'oposició al franquisme, a vèncer la difícil situació en què es trobarà Catalunya a la caiguda de Franco.

La llibertat de Catalunya serà aconseguida si en aquell moment el poble català sap redreçar-se unànimement reclamant aquesta llibertat.

El MSC col·laborant, fraternalment amb totes les forces que cerquen derrocar a Franco, aspira ésser l'ànima d'aquest redreçament.

Tolosa, 6 de juny del 1949.

“Endavant”, núm. 39 (juliol del 1949); 8.

CONSELL DE COORDINACIO.

Tolosa, 3 de febrer del 1950

“En la sèptima reunió del Consell de Coordinació celebrada a Tolosa s’acordà suprimir el Secretariat, format per Joan Aleu i Enric Brufau, i crear un Comitè Executiu integrat per: Enric Brufau, Antoni Iborra i Josep Pallach. També dissoldre el Consell Directiu i constituir un Consell General, i procedir a l’elecció dels membres d’aquell per correu. L’elecció donà aquest resultat: Joan Aleu, Jordi Arquer, Adolf Bueso, Enric Brufau, Josep Buiria, Josep Coll, Antoni Iborra, Josep Pallach, Josep Rovira i Manuel Serra i Moret. Igualment s’hi acordà que el Comitè Executiu fos domiciliat a París. Aquesta reunió del Consell de Coordinació tingué lloc el 3 de febrer del 1950”.(1)

(1) Joan Soler: Resum històric del MSC de França. pàgs. 35-36. (Manuscrit. Arxiu de la Fundació Rafael Campalans).

CONSELL DE COORDINACIO.

Tolosa, 11 de novembre del 1950

Reunit a Tolosa el Consell de Coordinació del MSC i considerades àmpliament les opinions i criteris dels companys de França, Catalunya i països d'Amèrica, acorda formular la següent declaració:

El MSC, que començà essent el Front Orgànic del socialisme català, ha refós en l'experiència de l'acció els diversos organismes i grups que la integraven, arribant a una identificació ideològica i tàctica que, cinc anys de treball en comú, han propiciat i consolidat.

Acorda avui, doncs, estructurar-se en partit polític dels treballadors de Catalunya i anar ràpidament a l'elaboració de la seva carta constitucional i programàtica centrada en la consecució de les següents finalitats:

1. Eliminació de les desigualtats econòmiques i les injustícies socials que impossibiliten o dificulten el lliure desenvolupament de la personalitat i la realització de la pau i el progrés col·lectius.
2. Afirmació i reconeixement dels drets nacionals de Catalunya per l'expansió de la seva cultura i l'elevació del nivell social i humà del seu poble.
3. Adscripció i fidelitat als principis de la democràcia que permetin la més àmplia i decisiva participació popular en el governament de la nació.
4. Cooperació en tota empresa federativa que reconegui igualtat de drets nacionals i que condueixi a la unitat europea i participació en els moviments pro Estats Units Socialistes d'Europa amb vistes a la pau universal i a la fraternitat socialista de tots els pobles.

El Consell de Coordinació del MSC, reunit a Tolosa, examinada la greu situació política i social que travessa la nostra terra i la present conjuntura internacional, acorda mandatatar als organismes directius del

MSC per a que estableixin els contactes necessaris o útils amb totes les forces polítiques i sindicals que mantinguin una comuna voluntat de combatre Franco i de salvar el principi essencial de la nostra llibertat nacional.

Acorda també que, siguin les que siguin les conseqüències de la nova situació internacional, àdhuc la possible successió monàrquica de la dictadura franquista, no variaran en res -al contrari- la nostra voluntat de lluitar a l'avantguarda de la classe obrera catalana per a l'obtenció de les millores econòmiques i les reivindicacions socials inherents al règim de justícia, llibertat i democràcia que propugna la nostra organització.

Afirma finalment la seva voluntat de menar activament la lluita contra el totalitarisme i les dictadures dintre dels pactes occidentals, a condició que aquests siguin realment la garantia dels nostres drets nacionals, socials i humans. El recent acord de la majoria de les Nacions Unides referent al règim de Franco, senyala una neta contradicció amb aquestes condicions que hem de denunciar indignats, fent remarcar de nou publicament el perill que per la democràcia i per la pròpia defensa d'Europa representaria la incorporació del franquisme a la comunitat de nacions lliures.

Tolosa, 11 de novembre del 1950.

“Endavant”, núm. 40 (desembre del 1950); 1.

CONSELL DE COORDINACIO.

Tolosa, 23 de setembre del 1951

El Consell de Coordinació del MSC, reunit a Tolosa, amb participació dels delegats de l'interior, ha aprovat la Proclamació adjunta que fixa els fonaments de l'acció que ens proposem desenvolupar a fi de donar a Catalunya el règim de llibertat, de justícia i de benestar que el nostre poble espera.

* * *

El MSC ha estudiat igualment la situació política, nacional i internacional, caracteritzada essencialment per la greu crisi de l'Estat franquista -crisi política, social, moral i econòmica- que avui ja amenaça àdhuc l'existència física dels catalans i de tots els espanyols. Contra aquesta situació s'alçaren el mes de març, en un gest magnífic de protesta, els treballadors i tot el poble de Catalunya ràpidament secundats pels nostres germans d'Euskadi i pel poble madrileny.

La manca d'un instrument eficaç de direcció impedí al poble de Catalunya aprofitar totes les conseqüències d'aquella gesta, tant en el pla interior com exterior.

El MSC declara que no hi ha avui tasca més urgent que la de canalitzar i coordinar el descontent unànim dels catalans, dirigint-lo vers la fita que volem assolir: la reconquesta de les llibertats democràtiques i el dret del nostre poble a disposar del seu destí.

Es a aquesta feina fonamental que nosaltres dedicarem totes les nostres energies i tot el nostre entusiasme, i és per això que, adrecem de nou una crida a tots els partits i organitzacions de Catalunya a fi de

plasmar plegats les bases d'una acció que és l'única que pot realment alliberar-nos de la tirania.

* * *

L'examen de la situació internacional i sobretot de la nova etapa de les relacions americano-franquistes, caracteritzades per la compra descarada de bases militars i per un possible pacte bilateral EUA-Franco, no altera en res -al contrari- aquesta voluntat decidida de combatre Franco i el seu règim de corrupció, siguin les que siguin les aliances que sostinguin al dictador.

Però atents, tant com als nostres propis interessos, als de la comunitat europea de la qual som part integrant, denunciem en aquest gest americà un acte de traïció als ideals de defensa democràtica que havia de sostenir el Pacte de l'Atlàntic, i que de cap de les maneres poden ésser recolzats aliant-se amb un règim que n'és la negació.

L'acció americana no és en realitat moguda per una voluntat de protegir-se contra l'agressió comunista -a la qual forneix el millor argument de propaganda-. Significa simplement un esforç per obtenir posicions que li permetin debatre la influència europea dintre el PA i va directament dirigida contra els països del nostre continent, que fins ara són l'única garantia de la voluntat de bastir una autèntica democràcia a l'Occident.

Catalunya no reconeixerà cap dels compromisos que els ocupants contreguin en nom seu. I és en nom de Catalunya que ens adreçem als països europeus que han de defensar amb nosaltres -contra els perills de l'Est i contra els egoïsmes desfermats de l'Oest- una Europa que hem de forjar plegats. Els demanem que continuïn mantenint llur actitud d'oposició a Franco i que ens ajudin en el nostre esforç de reconquesta de Catalunya, a fi de sumar-la després a la tasca comuna.

* * *

Els partits socialistes germans, la Confederació Mundial de Sindicats Lliures, la Internacional Socialista als principis i finalitats de la qual ens

adherim cordialment, constitueixen l'ànima d'aquest combat contra el totalitarisme que només pot salvar la Pau a condició de no defallir i no adular-se. A l'adreçar-nos-hi de nou, reclamant-los un nou esforç que doni un contingut positiu a l'acció antifranquista internacional, els ratifiquem la nostra voluntat socialista i democràtica que mai cap conjuntura internacional aconseguirà tòrcer i amb la qual finalment triomfarem.

Tolosa, 23 de setembre del 1951

PROCLAMACIO

El MSC és la unió dels socialistes catalans per a l'acció social i política dintre una mateixa orientació i disciplina.

Aspira a ésser el partit dels treballadors de Catalunya i l'instrument polític del proletariat català associat a les forces democràtico-socialistes internacionals.

Es declara fidel a les normes de la democràcia ciutadana i acata el veredict del sufragi universal, lliure i directe.

Per tant, combat tota mena de dictadures i coercions i rebutja la violència i la guerra si no són en defensa pròpia, de les llibertats públiques i del manteniment de la supremacia del poder civil.

No recolza altra forma de sindicació obrera i professional que l'autèntica de classe, lliurement organitzada, sense intromissions governamentals ni vinculacions directes amb partits polítics o institucions confessionals.

* * *

El MSC basa l'esforç d'emancipació social i la superació de les lluites de classe en la realització de les llibertats individuals i col·lectives.

El respecte a la persona humana, al seu dret d'associació, de pensament i d'expressió, de fer-se una personalitat i cultura pròpies, elegir la seva professió i residència, i la garantia d'igualtat davant la llei, són els fonaments d'una existència individual digna i socialment fecunda. El gaudi i disposició de béns legitimament adquirits en són el complement natural.

Reivindica el dret de la nació catalana a l'autodeterminació, a l'afirmació de la seva personalitat i a l'expandiment de la seva cultura, i desitja establir harmònica convivència, en pla d'igualtat, amb els pobles hispànics que la geografia i la història han agermanat. Propugna la unió de tots els països de la terra, sense exclusió de races ni colors, per a la pau, la justícia i la prosperitat comunes, i labora, primordialment, per una federació europea basada en les nacionalitats naturals i històriques com salvaguarda de la civilització i cultura occidentals.

Vol la socialització de les riqueses naturals i dels instruments de producció i d'intercanvi. Creu que la moneda i el crèdit, les comunicacions i transports generals, la producció d'energia i força motriu, l'explotació del subsòl, rectificació de cursos aquàtics, canals i altres obres públiques, com les assegurances socials i l'ensenyament primari i secundari - completament neutre- són funcions específiques de la nació de l'estat. La terra, com element bàsic de la producció agrícola, ramadera i forestal, pertany a la nació encara que la seva explotació pugui fer-se individual o col·lectiva. El terrassà té dret a les necessàries garanties d'estabilitat i continuïtat i al reconeixement de les millores útils pel rendiment, però la terra nua no pot ésser objecte d'especulació ni origen de renda particular, ni poden crear-se enfiteusis, censals o altres formes de domini privat directe o indirecte.

Les empreses de tipus familiar o que reclamen un ajut temporal o reduït són de fet socialitzades. Les que exigeixen concurrència múltiple i s'enquadren en les distintes branques de la gran indústria moderna poden ésser socialitzades mitjançant la cooperació o la copropietat dels elements que participen a la producció sense excloure el capital d'instal·lació i forniment, segons la importància del seu aport o del servei i de la seva durada, amb dret a l'elecció dels consells de direcció i la transferència de títols entre participants. Les banques de crèdit industrial i comercial

facilitaran i, en certa manera, regularan l'expansió de les empreses, evitant, amb l'ajut de l'estat si cal, la formació de monopolis, la creació d'organitzacions verticals i les especulacions il·lícites, mantenint la lliure competència i l'estímul col·lectiu per a un més gran rendiment ensems que l'estímul individual per la capacitat i la constància, base de tota promoció.

* * *

El MSC és un fogar d'estudi i d'acció, escola i disciplina, que vol rendir fruit i crear un sentiment de responsabilitat en els seus adherents. En la lluita diària, cerca objectius concrets i proposa solucions. Dintre el corrent universal del socialisme dóna relleu a les particularitats i les adapta a l'escala internacional i humana. Cal que sigui la força viril, conscient, serena i fecunda que Catalunya fretura per a superar la seva adversitat. De dintre i de fora de la pàtria treballarà amb fe i perseverança per l'assoliment dels grans ideals i la realització dels objectius immediats que han de propiciar-los i fer-los assequibles, esforçant-se en merèixer la confiança del poble per a orientar i dirigir la voluntat nacional vers la segura victòria.

I declara que, de tots els objectius immediats, el primer i el més essencial és el d'alliberar Catalunya i Espanya de la macabra tirania de les llibertats civils per tal que puguin determinar llur sistema de govern i les formes institucionals que més escaiguin a la realització de llur destí. A aquesta tasca primera i immediata el MSC consagra els seus entusiasmes, els seus esforços i la seva capacitat de sacrifici, i per ella convida a tots els catalans de totes les confessions i de tots els partits democràtics a la cooperació, per tal que tots plegats poguem recomençar la vida de dignitat i de treball que obrirà al nostre poble les portes de l'esdevenidor que Catalunya mereix i espera.

Tolosa, 23 de setembre del 1951.

"Endavant", núm. 48 (setembre-octubre del 1951); I i 4.

CONSELL DE COORDINACIO.

Perpinyà, 17 d'agost del 1952

El MSC a l'exili, reunit a Perpinyà durant els dies 15, 16 i 17 d'agost, després de debatre àmpliament la situació política nacional, peninsular i internacional, ha aprovat per unanimitat les següents resolucions.

POLITICA NACIONAL

1. Catalunya, que malgrat la repressió franquista manifesta permanentment la seva voluntat de reivindicació nacional, es troba avui a l'exterior mancada de l'organisme institucional de representació simbòlica d'aquesta voluntat, entorn del qual podria recollir-se i desenvolupar-se l'enorme força moral i material alliberadora que l'exili representa encara pels nostres germans de l'interior.

2. La responsabilitat dels homes que avui ocupen els càrrecs de màxima representació catalana és evident. Bo i lamentant la seva inactivitat i el seu silenci, el MSC afirma de nou la decisió de col·laborar a totes les iniciatives institucionals que tendeixin a valorar l'acció nacional catalana i a realitzar l'aplegament dels catalans sota d'una mateixa bandera.

3. El MSC, conscient també de la responsabilitat que l'ateny com a força jove i renovadora de la política catalana, declara que dedicarà els seus millors esforços, a l'exili igual que a l'interior, a aquesta tasca de reivindicació nacional; al desvetllament de les il·lusions i de les energies catalanes; a l'esforç de formació ciutadana, conscient i decidida, que ha de salvar la nostra terra de l'opressió i de la misèria i ha de redonar-li la llibertat i el benestar. Per això cal sobretot fer més fort i més indissoluble que mai el vincle que uneix els catalans de l'interior i els de l'exili, col·laborant, plegats sense desmaiar -i amb esperit obert de concòrdia nacional- al combat que cal menar contra el franquisme.

ACCIO SINDICAL

El MSC demana a tots els seus militants i simpatitzants que dediquin el màxim d'energies a la feina essencial de reorganització sindical, col·laborant sense reserves amb totes les tendències del sindicalisme democràtic, i defensant amb energia i decisió les reivindicacions econòmiques i socials de la classe treballadora catalana avui més explotada que mai.

POLITICA ESPANYOLA

El franquisme, malgrat certes aparences, no ha superat la crisi permanent d'ordre polític, social, econòmic i espiritual en el qual es debat, que endogala als ciutadans i és responsable de la misèria i de l'abandó actuals.

Aquesta crisi del franquisme pot tenir diverses evolucions relatives, més o menys immediates cap de les quals no seria en principi, obstaculitzada per la nostra acció, però és evident que la crisi espanyola només pot arribar a una solució positiva gràcies a la plena llibertat de les nacionalitats avui oprimides i retrobant tots els ciutadans d'Espanya la plenitud dels drets democràtics. Es per aquesta solució que combatem directament nosaltres.

POLITICA INTERNACIONAL

El MSC, constata la polarització que s'efectua al món entorn de dos blocs hostils que representen dues concepcions diferents, farà tot el possible per ajudar a la constitució d'una força de síntesi recolzada en les forces socialistes i sindicalistes mundials, capaç de fer que l'evolució de la situació internacional no conduexi a l'explosió d'una guerra generalitzada.

El MSC no pot acceptar la presidència del franquisme, de caràcter totalitari, en el bloc occidental que es diu democràtic, car no solament l'adultera sino que impedeix als pobles peninsulars d'associar-se a l'esforç general per a salvaguardar l'esperit de defensa de la llibertat, el qual és la millor tradició del nostre poble i que ha d'animar sobretot als socialistes.

El nostre combat és ,doncs, dual i serà dual: col.laborarem generosament a la lluita per la defensa de les llibertats democràtiques arreu del món i alhora combatrem aferrissadament -en totes les ocasions- per l'enderrocament del règim franquista i el restabliment al nostre propi país d'aquestes llibertats democràtiques que avui hi són abolides.

“Endavant”, núm. 55 (agost-setembre del 1952); 1.

CONSELL DE COORDINACIO.

Perpinyà, 23 d'agost del 1953

El Consell de Coordinació del MSC, reunit a Perpinyà durant els dies 22 i 23 d'agost, ha estudiat la situació política i social, nacional i internacional, i ha acordat les següents resolucions:

1. ELS EMPRESONATS

Saludar amb emoció la lluita heroica dels nostres germans de l'interior de la qual són avui l'expressió els empresonats a Catalunya pel delictes d'organització del Moviment Socialista i de la UGT catalana. Aquesta salutació implica la promesa de continuar fent tots els esforços necessaris per aconseguir la seva alliberació i la de tots els empresonats per delictes polítics.

2. L'ACCIO DE FORMACIO SOCIAL I NACIONAL

El treball de formació nacional i social de les noves generacions catalanes resta l'essencial objectiu del MSC que sap que el combat contra el franquisme només serà fructífer si hem bastit l'instrument ideològic i orgànic capaç de fer efectiu el gran esforç de renovació social i política que demana el nostre poble. El MSC aspira a ésser aquest estri d'educació i de combat constructiu al servei de la nostra terra, avui delmada i oprimida per un règim immoral i totalitari.

3. LA REIVINDICACIO NACIONAL I DEMOCRATICA

El Moviment continuarà col.laborant amb les forces catalanes que cerquin objectius d'afirmació nacional i democràtica, creant les bases d'una acció conjunta catalana a la qual no mancarà mai el nostre suport. Aquesta acció deurà integrar i vigoritzar les nostres institucions exiliades, avui esmorteïdes i febles per deixadesa i per inconsciència, però que simbolitzen encara les nostres llibertats col.lectives.

4. LES REIVINDICACIONS SOCIALS

El MSC dedicarà els seus millors esforços al treball cabdal de reorganització sindical clandestina, al servei d'una classe obrera més explotada que mai en una conjuntura econòmica particularment greu per tota la nació. La classe treballadora, malgrat la dictadura, cerca millorar, gràcies a reivindicacions parcials, un nivell de vida miserable i que obliga als assalariats a treballar deu i dotze hores per obtenir un salari mínim. Els socialistes deuen contribuir a la lluita per l'obtenció d'aquestes millores, deuen col.laborar al combat diari dels treballadors per millorar una situació difícil. Així faran realment efectiva la feina de formació política i de desenvolupament de l'esperit combatiu.

Només el restabliment de les llibertats democràtiques permetrà l'afirmació de l'esforç sindical que resta la millor arma dels treballadors.

5. L'ALLIBERACIO DE CATALUNYA I D'ESPANYA

L'alliberació de Catalunya i dels altres pobles d'Espanya serà el fruit d'aquests esforços que cal fer més i més ardits, col.laborant estretament amb la representació del poble germà d'Euskadi i amb les forces democràtiques i obreres de la península.

Només el retorn a les llibertats democràtiques i a les llibertats col·lectives dels pobles, avui sotmesos a la dictadura franquista, permetrà resoldre un dia els grans problemes socials, econòmics i polítics dels nostres pobles.

6. L'ACCIO INTERNACIONAL SOCIALISTA

En la vida internacional el Moviment Socialista continua fidel a l'esforç constructiu i pacífic de la Internacional Socialista per a trobar solucions progressives als grans problemes que avui divideixen el món i que risquen sempre, mentre subsisteixin el règim capitalista i el totalitarisme, de provocar la guerra.

El MSC s'esforçarà en contribuir a la clarificació de la idea i de l'acció europeïsta la qual mereix les simpaties socialistes si guarda una voluntat democràtica i de progrés social. Però tot contacte directe o indirecte amb els franquistes -com recentment en el Pool agrícola- només pot menaçar la idea europea condemnant-la a servir de disfressa d'una empresa d'aliança de les forces reaccionàries i militaristes, contrària als interessos dels pobles europeus que els partits socialistes s'esforcen en fer triomfar.

En precisar-se de nou el perill d'un pacte d'aliança dels Estats Units amb els franquistes, el Moviment Socialista ratifica la seva actitud d'oposició total a un pacte immoral que només podrà afeblir la democràcia occidental que es diu voler reforçar. Catalunya no es sentirà obligada a respectar cap pacte a l'elaboració del qual no hagi participat el poble català per mitjà dels organismes democràtics que la Carta de l'Atlàntic prometia als pobles del món.

El combat contra el franquisme continuarà, siguin els que siguin els aliats del dictador. En aquesta lluita continuem al costat de les forces democràtiques, socialistes i sindicalistes de tot el món àdhuc dels Estats Units, que no poden aprovar una decisió vergonyosa i que els fets demostraran condemnada al fracàs.

Perpinyà, agost del 1953.

"Endavant", núm. 62 (agost-setembre del 1953); 1-2.

CONSELL DE COORDINACIO.

Perpinyà, 8 d'agost del 1954

RESOLUCIO SOBRE POLITICA CATALANA

El Consell de Coordinació del MSC, reunit a Perpinyà els dies 7 i 8 d'agost, després d'haver estudiat la situació política catalana,

CONSTATA que els diputats al darrer Parlament de Catalunya residents a Mèxic, desatenent les disposicions dictades pel president interí de la Generalitat de Catalunya Manuel Serra i Moret, han acceptat els decrets il·legals del senyor Irla del dia 21 d'abril i el decret no menys il·legal del senyor Josep Tarradellas, del dia 19 de juliol del 1954 fundat en un acord pres per un inexistent "Consell de Catalunya".

CONSTATA també que aquests mateixos diputats després del refús d'importantes personalitats catalanes, han elegit al senyor Tarradellas com a llur president, i que tots aquests actes han agreujat la crisi institucional catalana fins a fer-la actualment insoluble.

REAFIRMA a la seva cordial adhesió al que per imperi de la Llei Catalana ha estat el president interí de la Generalitat de Catalunya, Manuel Serra i Moret i DECLARA que la sortida de l'actual situació cal cercar-la en un ample aplegament dels catalans que plantegi obertament els objectius essencials del combat contra la dictadura i que sigui capaç de dirigir el nostre poble en lluita per la llibertat, fins a permetre als ciutadans de Catalunya expressar la seva opinió.

Els punts fonamentals que al nostre entendre deuria sostenir aquesta coalició de forces catalanes són els següents:

1. La lluita contra la dictadura franquista és l'objectiu primordial que ha de moure'ns a tots, i al qual hem de supeditar les diferències polítiques que separen als catalans.

2. Desapareguda la dictadura, els catalans reivindiquen la instauració d'un govern provisional de Catalunya encarregat de restablir les llibertats democràtiques i d'assegurar la consulta popular.

3. La coalició de forces catalanes cercarà l'establiment d'uns punts de coincidència amb els representants del poble basc i amb les forces democràtiques i obreres espanyoles que combaten contra el règim franquista i que tenen com a objectiu essencial el retorn de les llibertats democràtiques a Espanya.

4. Alhora que uns punts concrets d'acord general per l'immediat, les forces catalanes propugnarán també l'elaboració d'un programa d'acció política i social que serveixi per a orientar la voluntat de reconstrucció i de renovació del nostre poble.

El Comitè Executiu del MSC a l'exili, d'acord amb l'organització de l'interior, entrarà en contacte amb les forces polítiques i sindicals de Catalunya, igualment que amb les organitzacions patriòtiques, proposant-los d'entaular discussió entorn d'aquests punts d'acció comuna, o d'altres que puguin proposar -i per la constitució d'un organisme que sigui capaç de realitzar-los en el moment oportú.

Perpinyà, 8 d'agost del 1954.

RESOLUCIO SOBRE QUESTIONS INTERNACIONALS I EUROPEES

El MSC que no ha deixat passar cap ocasió per condemnar el pacte americano-franquista, fruit d'una evolució política internacional igualment nefasta, saluda avui amb esperança la nova política internacional que, recolzada sobretot per les forces socialistes dels països europeus, i per la Internacional Socialista, tendeix al restabliment de la pau i afirma el dret de tots els pobles a treballar plegats en un clima de llibertat i de justícia social.

El MSC fou una de les primeres organitzacions catalanes que intervingué directament a l'acció europea, (la qual ha d'ésser un dels pilars d'aquesta acció pacífica i mai un instrument de revenja i d'agressió), afirmant ja aleshores, quan aquesta acció era violentament combatuda per l'estalinisme i no comptava amb la simpatia que avui mostren els Estats Units d'Amèrica, el caràcter eminentment pacífic i constructiu que ha de tenir.

El Moviment proclamà obertament en la seva declaració programàtica del 23 de setembre del 1951 que "labora primordialment per una Federació Europea basada en les nacionalitats naturals i històriques com a salvaguarda de la civilització i de la cultura occidentals", i en la Declaració i Resolucions aprovades pel Consell de Coordinació celebrat a Tolosa l'any 1950 afirmava la seva voluntat de "cooperar en tota empresa federativa que reconegui igualtats de drets nacionals i que conduïxi a la unitat europea".

A l'interior de Catalunya el MSC, junt amb representacions autoritzades d'altres partits i organitzacions catalanes, ha constituït el Consell Català per Europa, el qual té com a missió coordinar i dirigir l'acció europeïsta dels catalans sense interferir en qüestions de política interior. A l'exterior, aquesta acció ha sofert dificultats i deficiències que cal ràpidament esmenar.

El MSC a l'exili prendrà doncs la iniciativa de convocar la reunió dels altres organismes catalans que a l'interior formen el Consell Català per Europa, per a reorganitzar el Consell Català per Europa a l'exili.

RESOLUCIO SOBRE QUESTIONS ORGANIQUES

Continuant l'esforç d'integració política que constitueix la característica essencial de la vida orgànica del MSC d'ençà de la seva creació, el Consell de Coordinació:

ACORDA que els militants del MSC no poden pertànyer a altres organismes polítics, catalans o espanyols, sense autorització dels òrgans dirigents del Moviment.

La transgressió d'aquest acord comportarà la suspensió automàtica dels drets de militants fins el proper Consell de Coordinació, fent-se pública la mesura adoptada.

Perpinyà, 8 d'agost del 1954.

“Endavant”, núm. 69 (juliol-agost del 1954); 1-2.

CONSELL DE COORDINACIO.

Tolosa, 7 d'agost del 1955

RESOLUCIONS

En aquest any del 1955, sota la tirania franquista, com a testimoni per les futures generacions, els socialistes de Catalunya proclamem la nostra lleialtat als principis i idees del socialisme democràtic internacional, i donem la nostra paraula que continuarem, avui com el primer dia, al costat de tots els germans socialistes en la lluita per l'alliberació de la humanitat de tota servitud econòmica, espiritual o política.

Política Internacional

Considerem el manteniment de la pau mundial com la tasca més urgent de la nostra època.

Entenem, per tant, que no deuen negligir-se esforços i contactes entre els grups humans per assegurar la convivència pacífica dels pobles, mitjançant un sistema de seguretat col·lectiva basat en un veritable ordre jurídic internacional, que garanteixi les llibertats dels pobles, els drets de l'home i faci possible el desarmament mundial.

En tot cas jutgem que hauria d'ésser missió immediata dels homes de govern de tots els pobles, establir les bases de coexistència entre els que avui semblen grups antagònics, i obtenir, mitjançant un conveni universal, la destrucció del perill atòmic.

Si els esdeveniments mai es precipitessin i les forces autoritàries dominants avui al món provoquessin una guerra, proclamem la nostra neutralitat, producte de la creença de què solament una era de socialisme internacional pot portar-nos a la pau universal. Aquesta posició de neutralitat, però, no podria tenir un sentit d'inhibició, ans al contrari, caldria aplegar esforços perquè s'hi incorporessin tots els pobles que lluiten per la pau i que desitgen defugir els perills de la guerra.

Política Peninsular

Entenem que amb la firma dels acords amb la República dels Estats Units, el concordat amb el Vaticà, i les successives manifestacions sobre el pervindre del règim fetes per elements representatius del mateix, s'ha obert una nova etapa en la vida de la tirania que oprimeix els pobles peninsulars, i és per això que, sospesada aquesta nova realitat, resolem:

a) ACCIO SINDICAL.- Recolzar l'acció sindical menada dintre la perspectiva de la UGT, reconeixent que la mateixa, com a instrument de combat obrer, no ha de dependre de cap partit polític.

Col.laborar amb totes les nostres forces al combat econòmic que mena dia a dia la classe treballadora pel millorament del seu nivell de vida. Avui es fa impossible desconèixer els imperatius immediats d'aquesta lluita de classe que no pot posposar-se a cap situació de fet.

Estimular, a la vegada que no es descuida l'agitació sindical, la tasca de formació de quadres preparats. No negligir cap esforç per a donar a conèixer a les noves generacions incorporades a les tasques productives del país, la consciència de classe, l'ideal de solidaritat desvetllant la responsabilitat per l'avui i pel demà.

b) RELACIONS AMB EL PSOE.- Entenem que continua essent un imperatiu que cal resoldre en un futur immediat, per a reeixir la revolució democràtica i socialista a Catalunya com arreu d'Espanya, la coordinació de la nostra acció amb la dels nostres germans del PSOE.

Amb l'esperança que aquest criteri sigui recíprocament compartit, i indicant sempre amb la nostra voluntat de coordinació la concepció federativa que volem que tingui el futur estat socialista espanyol, ens complaem en afirmar que els nostres esforços i voluntats seran dirigits per a que arribi a concretar-se un acord orgànic que permeti l'enfortiment i l'eficàcia de l'acció socialista, i eviti els mals que en el passat han ferit el socialisme a Catalunya.

Política Catalana. Noves modalitats de lluita

Constatem que en aquests darrers temps, persones en certa manera representatives de tendències que havien mantingut una actitud d'oposició, repulsa o apartament de l'acció tirànica del govern franquista, han iniciat per actes de lliure voluntat, un moviment d'apropament i col.laboració en els llocs de govern, locals, provincials i àdhuc estatals.

Davant d'aquests fets, que poden plantejar problemes d'extrema gravetat i fruitar en situacions confuses, sols podem expressar la nostra més absoluta condemna de tals activitats, empreses sense cap garantia i que fins al present sols tenen valor d'actituds personals sense que hagin estat recolzades per cap responsabilitat de grup. Una trista experiència de vint anys ens evidència que, malgrat les possibles secretes intencions dels seus actors, aquestes posicions sols poden servir d'instrument a les malicioses maniobres de la diplomàcia franquista.

Constatem també que, entorn del problema de la successió del règim, avui impossible d'escamotejar, s'accentua la crisi de les seves institucions fonamentals, i les diferències dels que li donen suport. Entenem que aquests fets ofereixen perspectives noves. Cal atènyer-se a les mateixes, i exercir severa vigilància a les seves incidències i fruits. Al seu moment poden obrir-se noves possibilitats a la lluita que continuarem menant contra l'opressió, i que no pot tenir fi en tant que no s'acabi la tirania i es restableixi a la nostra terra la llibertat i la democràcia.

Relacions amb els partits catalans.- "Treva Catalana"

Acordem ratificar totalment i subscriure els acords presos pel MSC a l'exili, amb les organitzacions polítiques catalanes a la ciutat de Paris el mes de febrer del 1955.

Entenem que dits acords són solament un punt de partida i que és indispensable arribar a una veritable i sincera entesa amb totes aquelles organitzacions polítiques que, autènticament mantenen la lluita contra la tirania i aspiren al recobrament de les llibertats del nostre poble.

Entenem que la ratificació dels acords de París inclou la denúncia del pacte de constitució del CNDC i per tant, vista la inoperància d'aquest organisme, decidim que cal denunciar explícitament aquest pacte, per tal d'evitar mals entesos.

Acció socialista

Aquesta continua essent la tasca essencial vers la qual continuarem dirigint el nostre treball, i a través de la qual obtindrem els millors fruits pel demà.

Cal que l'acció socialista, acció essencialment formadora sigui dirigida vers les noves generacions del nostre poble. Volem atènyer amb ella a les amples capes de la nostra joventut amb l'afany de vivificar els plançons del nostre poble i donar així una resposta adequada a l'acció destructora del franquisme.

Creiem que aquesta acció ha de desenvolupar-se en múltiples formes, amb la voluntat d'extendre-la el més possible, geogràficament i social, efectuant-la a vegades al marge de la pròpia acció orgànica, però sempre amb la gran finalitat de donar enteniment al nostre poble de la bonesa de les idees socialistes, úniques que poden donar satisfacció a totes les seves aspiracions, socials i nacionals.

Declaració i resolucions aprovades pel Consell de Coordinació del MSC a l'exili

El Consell de Coordinació del MSC a l'exili, reunit a Tolosa els dies 6 i 7 d'agost del 1955, ha estudiat detingudament la situació política general, considerant amb particular atenció les resolucions aprovades pel IV Congrés del MSC a l'interior, les quals han recollit l'aprovació unànime del Consell de Coordinació.

El Consell declara que l'essencial del nostre esforç a l'exili continuarà esmerçant-se en l'ajuda més total, política, econòmica i moral, als companys que a dintre de Catalunya no únicament mantenen ben alta la bandera del Moviment combatent sense treva la tirania que endogala el nostre poble,

sino que també saben assenyalar les directrius polítiques i socials que han de conduir a Catalunya pel camí de l'alliberament.

El Consell de Coordinació saluda amb satisfacció el nou clima internacional que pot consolidar la pau mundial, bo i reafirmant la seva fe en el socialisme democràtic que és el millor instrument d'acostament dels pobles, i de construcció d'una autèntica comunitat internacional.

Les forces obreres, afirmant clarament els seus propis objectius internacionals, i diferenciant-los de la política de puixança que tan de mal ha fet durant aquests anys, resten l'única garantia de l'establiment d'una societat pacífica, capaç d'evolucionar pels camins del progrés, de la llibertat i del benestar.

El nou ambient exterior que assenyallem ha de tenir conseqüències pel franquisme que avui ja, minat per les contradiccions internes, polítiques i econòmiques, entre en una definitiva etapa de crisi, cercant desesperadament les formes d'una successió que voldria mantenir l'essencial de la tirania actual, instaurant un règim monàrquic sense permetre al poble d'expressar lliurement la seva voluntat.

El MSC denuncia amb energia aquestes maniobres i proclama la seva voluntat de continuar sense defallences, sigui quina sigui la nova situació, el combat que menem ja fa anys al servei de Catalunya, de la classe treballadora i pel triomf del socialisme.

Els socialistes catalans, col·laborant estretament amb les altres organitzacions catalanes, rediuen avui la seva confiança en la victòria que permetrà al poble català de retrobar la seva llibertat, i donarà a Catalunya i a tot Espanya, el règim de democràcia i de justícia, que ha de satisfer les esperances de les noves generacions.

Resolució sobre qüestions sindicals

El MSC continuarà recolzant amb entusiasme l'acció sindical que des del primer moment han portat els nostres companys de l'interior a posar tots els seus esforços al servei de la UGT clandestina.

Les perspectives de la unitat d'acció UGT-CNT -propiciant l'elaboració d'un programa mínim d'entesa per una acció social transformadora-, són les que millor podran permetre a la classe obrera de menar la seva lluita amb garanties d'èxit, i satisfer ràpidament les seves reivindicacions immediates.

El renovellament dels mitjans de lluita dels obrers a tot el món, la pregonera transformació social a la qual assistim, posen de relleu el paper cada dia més important que juguen els sindicats a l'època moderna. Els socialistes catalans són conscients d'aquesta realitat que ha de fruitar en un més ampli desenvolupament de la democràcia social, oferint a la societat de demà instruments essencials d'aquesta democràcia. Es per això que dediquen a aquestes realitats l'atenció i l'estudi que es mereixen, sense descuidar però l'actual tasca reivindicadora per un nivell de vida decent, que només podrà menar-se plenament en un règim de llibertat.

Resolució sobre la unitat obrera i socialista

El MSC, fidel a la voluntat que motivà la seva creació, i conscient que la situació actual precisa noves possibilitats al procés d'unitat obrera i socialista a Catalunya, declara que farà els esforços que siguin necessaris per a aplegar tots els socialistes catalans en el gran partit obrer que portarà el nostre poble a la victòria.

“Endavant”, núm. 78 (agost-setembre del 1955); 1-3.

CONSELL DE COORDINACIO.

Perpinyà, 12 d'agost del 1956

POBLE DE CATALUNYA

El règim del general Franco, nascut de la guerra civil que suscità amb l'ajuda del feixisme internacional, ha entrat en la crisi decisiva de la seva existència. L'any 1956 marcarà el moment crucial d'aquest règim ignominiós, el fracàs del qual és ja visible per tothom.

Després, la crisi econòmica s'ha enfondit encara més, i si els industrials i els comerciants no poden sortir d'un cercle viciós de crèdits no pagats i de préstecs amb interessos, que fa avui d'Espanya el país d'Europa on el nivell de vida és més miserable pels treballadors. Els pagesos, entretant resten sotmesos a un aparell parasitari estatal, que és incapaç de trobar solució a l'esforç de producció i d'abaratiment, però que serveix per augmentar la misèria popular.

En el pla internacional, la folla política "del Imperio" es salda amb nous fracassos. "L'ajuda" americana sols serveix per finançar les bases de bombarders atòmics, mentre que la campanya d'excitació dels àrabs contra les democràcies europees obligava finalment al propi Franco a abandonar el Marroc, contribuint però a provocar perills de guerra a la Mediterrània.

Aquest tràgic balanç del franquisme no seria complet sense fer esment del ròssec profund que corca el règim i que aquests mesos ateny també punts culminants: LA DICTADURA NO TE NI POT TENIR ESDEVENIDOR, i no ha pogut assegurar una successió que eviti nous trasbalsos al país. El providencialisme del generalíssim, que tan bonic fa en les monedes desvaloritzades, implica aquesta terrible menaça del país: enfonsar-lo de nou, a la mort del dictador en una nova guerra civil, o -en el millor dels casos- retornar a les baralles de taifes militars que caracteritzen una part del segle XIX espanyol.

Per nosaltres, socialistes catalans, només hi ha un remei a tots aquest mals: donar la paraula al poble, previ el retorn de les llibertats democràtiques. Es un remei que no és traumàtic, ni providencial. Un remei que reclama, al contrari, un llarg i penós esforç de formació ciutadana, de formació obrera, de formació sindical i política. Aquest treball l'hem començat ja fa anys, i ens ha costat lluites i sacrificis. El continuarem amb entusiasme, sense defallences, convençuts de la bondat de la nostra tasca de penetració en la consciència d'un poble que els anys de tirania i d'embrutiment no ha pogut anorrear.

Feta aquesta promesa, que només depén de la nostra voluntat i que tota sola ja ens asseguraria el triomf, volem però adreçar-nos àdhuc a les forces socials que ens són adversàries, fins i tot a les que han sostingut la dictadura quan no l'han promoguda, per dir-les sinó s'adonen de l'abim on aboquen Catalunya guardant la passivitat amb la qual suporten el depauperament econòmic i social, l'embrutiment cultural i l'estroncament de les fonts vives de la nostra terra. Una vegada més afirmem públicament la nostra voluntat d'assegurar un règim de convivència ciutadana nascut de la voluntat popular. En ell, Catalunya retrobarà les seves llibertats i serà per tot Espanya el que ha estat sempre el nostre poble: l'esperó del progrés social i econòmic, l'impulsor de la llibertat i de la democràcia, la senyera de la justícia social.

Es amb aquestes afirmacions que el MSC, després d'estudiar la situació política i social del nostre poble, aprova les següents

RESOLUCIONS

1. Treball de formació socialista i democràtica. El MSC continuarà el seu esforç de formació socialista i democràtica que constitueix l'essencial de la seva acció, adreçant-se més que mai a les noves generacions de Catalunya, assegurant la formació de quadres polítics i sindicals, desvetllant la consciència ciutadana, fent que aquesta tasca fonamental de propaganda i d'organització arribi a tots els pobles i ciutats de la nostra terra, convençut, de propiciar així el gran renaixement democràtic del nostre poble del qual el MSC aspira a ésser l'animador.

2. **Crida als socialistes de Catalunya.** Per aquest esforç, el MSC s'adreça de nou a les personalitats o als grups que a l'exili resten al marge de l'acció socialista catalana. L'establiment d'una gran força socialista a Catalunya no pot ésser l'obra exclusiva de ningú: el Moviment nasqué per a fer-la efectiva i a aquesta voluntat es manté fidel. La creació del gran partit democràtic i social del nostre poble demana l'esforç de tots plegats i més que mai ara, a la vetlla d'esdeveniments importants a Espanya, i quan els treballadors han recomençat el combat social.

El Partit Socialista de Catalunya ha d'ésser essencialment democràtic, cordial amb les corrents sindicalistes, fermament decidit a col·laborar en l'afiançament d'una UGT que respongui a les característiques del nostre poble, animador de l'entesa sindical i desitjós d'arribar a un acord fratern amb el socialisme espanyol: això ha estat, és i serà el MSC. I és per això que adreçem una crida pública a tots aquells companys que encara resten al marge d'una acció que ja porta deu anys d'afirmació a l'interior i a l'exili, per dir-los el nostre desig de trobar-nos plegats en la lluita comuna, prometedora de comunes victòries.

3. **Acció Sindical.** En el terreny sindical, el MSC continuarà i reforçarà el seu treball al servei del Secretariat de Catalunya de la UGT, el qual resideix a Catalunya d'ençà que els treballadors el reorganitzaren malgrat la dictadura, i que és sovint l'animador del combat que els obrers de Catalunya, al costat dels de tot Espanya, menen per arrencar substancials millores a un règim que els esclavitza.

El MSC no acorda doncs cap reconeixença als recents intents de "reorganització" sindical, com els que s'han intentat darrerament a Mèxic, els quals només poden tenir com a resultat introduir la confusió dins el camp obrer i el totalitarisme comunista en les rengleres ugetistes.

A l'exili, el MSC, guardant sempre les millors relacions amb els companys de la CNT, ajudarà en la mesura de les seves forces, a la reexida del Secretariat de Catalunya de la UGT.

4. **Política Catalana.** El MSC ratifica la seva fidelitat a una política d'aliances que pugui agrupar totes les forces democràtiques de Catalunya i

que, establint-se damunt d'uns quants punts concrets de coordinació d'esforços i d'objectius a aconseguir, permeti la mobilització de tota la democràcia catalana, reafirmant la voluntat d'oposició popular i reivindicant els drets de Catalunya en qualsevol conjuntura política.

L'organisme de "Treva Catalana", constitueix per nosaltres un punt de partida per aquest ample acord democràtic, que pot prendre formes orgàniques diverses les quals estem sempre disposats a discutir, i del qual ha de sortir, demà, l'òrgan d'acció comuna de tots els demòcrates catalans.

Diferents companys del MSC han estat requerits per a col·laborar amb l'actual president de la Generalitat a l'exili, elegit a Mèxic l'any 1954 per una majoria dels diputats del Parlament de Catalunya que resten a l'emigració. Aquesta acció, que té un caràcter eminentment personal i que pot conduir a un nou fraccionament de l'exili, és feta al marge dels partits i organitzacions de Catalunya, les quals constitueixen avui, a causa del progressiu esgotament representatiu de les institucions republicanes, l'essencial representació del nostre poble.

El MSC creu que els partits i les organitzacions catalanes, que no han abandonat ni un sol moment la tasca de representació i de combat al servei de la causa nacional, han d'ésser la base de tota acció de representació catalana i seran demà, els instruments de la reconstrucció política i social del nostre poble, la qual no pot ni concebre's sense aquests òrgans essencials de tota societat democràtica.

Per aquestes raons, el Consell de Coordinació del MSC, creu que ni el Moviment ni els seus militants no poden contribuir a una acció que no és basada en aquestes fonamentals realitats de la Catalunya d'avui i de demà.

5. Política espanyola. El MSC reafirma la seva voluntat d'obtenir la instauració a tot Espanya d'un règim democràtic que permeti al poble expressar la seva voluntat, i en el qual Catalunya recobri les seves llibertats.

Només aquest recurs a l'opinió pública, previ el restabliment de les llibertats fonamentals per un govern que mereixi garanties a tots els

ciutadans, pot permetre de trobar una sortida a la dictadura que oprimeix el país.

Per aquesta acció, el MSC al costat dels altres catalans, continuarà col.laborant amb l'esforç del PSOE i dels altres sectors obrers i democràtics d'Espanya, amb les forces democràtiques d'Euskadi, convençut de propiciar així, també, el futur règim de convivència peninsular.

6. Política europea i internacional. En la vida internacional, el MSC reafirma la seva fidelitat a la política de pau de les forces socialistes, les quals continuen essent arreu del món, les grans impulsores del progrés en règims de llibertat i de justícia.

La crisi comunista, consecutiva a la condemna de Stalin pels seus antics còmplices i actuals successors, ha vingut a donar raó a les nostres crítiques. Però els comunistes, que diuen rebutjar el "culte a la personalitat" i denuncien els crims del dictador que reverenciaven, continuen fidels als principis i mètodes que els engendraren. Aquests principis i mètodes són consubstancials amb el règim de dictadura i de partit únic, d'esclavatge sindical i d'opressió política.

Els socialistes, avui més que mai, refusem els uns i els altres, i declarem que no tenen res a veure amb el triomf de la classe obrera, que ha d'alliberar la persona humana de totes les servituds.

En un món trasbalsat per l'antagonisme entre dos grans imperis, i per l'immens alçament de pobles abans sotmesos no sempre ben dirigits avui pels seus governants, Franco continua essent un factor de pertorbació, de desequilibri. Espanya, sota la dictadura, que somnià tantes grandeses, no és més que un peó en el joc complex dels dos antagonistes.

Nosaltres continuem creient en la voluntat pacífica dels pobles europeus, que han de trobar les formes de col.laboració fraternal, i de contacte cordial amb els països que avui es drecen al seu voltant. Catalunya, que és un poble mediterrani, i ha estat sempre obert a Europa, ha d'aspirar a informar tota la política espanyola d'aquest esperit democràtic i europeu que tant necessita avui el món.

Es per aquesta política de grans horitzons que els socialistes de Catalunya, continuem lluitant sense fatiga, i que demanem la col.laboració de tots aquells que estimen la llibertat i la pau, i volen contribuir al redreçament de la nostra terra.

Perpinyà, 12 d'agost del 1956.

“Endavant”, núm. 84 (agost del 1956); 1-3.

CONSELL DE COORDINACIO.

Perpinyà, 12 d'agost del 1957

DECLARACIO POLITICA

1. **La crisi del règim de Dictadura i el document signat a l'exili.** Durant aquest any s'han accentuat considerablement els factors de crisi del règim franquista, que denunciàvem l'any passat. La situació econòmica ha empitjorat regularment, provocant constants augments de preus que han fet encara més miserable la situació dels treballadors. La crisi política que corca un règim que no té ni pot tenir esdevenidor, s'ha manifestat obertament al carrer amb l'acció de les noves generacions universitàries i amb la magnífica demostració ciutadana de Barcelona, que Madrid, Sevilla i altres ciutats d'Espanya secundaren.

Personalitats importants de l'interior, conegudes algunes per llur tendència dretana, enviaren a l'exili unes propostes i unes hipòtesis institucionals, que motivaren una resposta signada per la gairebé totalitat de les forces polítiques i sindicals de l'emigració, espanyoles, basques i catalanes, les quals reclamen conjuntament la instauració a Espanya d'un règim provisional de govern que -previ el restabliment de les llibertats democràtiques-, doni la paraula al poble i acati les seves decisions.

El MSC, que ha signat aquest document, ratifica el seu contingut de rel profundament democràtica i declara que és únicament en aquesta perspectiva que, pot trobar-se una sortida pacífica i ordenada als temibles perills que menacen la societat espanyola, després dels anys de desgovern d'un règim corromput que les recents mesures del general Franco i de l'Opus Dei voldrien perpetuar.

El MSC creu que és essencialment en l'acció popular que resideixen les forces capaces d'afeblir i destruir la dictadura. La desobediència civil, disciplinada i conscient, com ho fou la de primers d'any a Barcelona i sabent conjuminar totes les classes de la població, constitueix una de les formes millors d'aquesta acció, que ha de saber-se produir i coordinar, en

les diverses ciutats de la península amb una voluntat d'oposició contra la qual res no poden els instruments coercitius del règim.

El nostre partit s'esforçarà de mantenir-se a l'avantguarda d'aquesta lluita pel triomf de la llibertat i de la dignitat ciutadana, fent tot el possible per a conduir-la a una gesta que sigui decisiva.

2. L'afirmació de les llibertats catalanes. La signatura del "Document de Paris" que respon a una comuna posició democràtica de les forces de la península, és una acció política que ha de garantir també els drets de Catalunya, els quals han d'ésser proclamats clarament per les forces catalanes, unides en una comuna reivindicació.

El MSC defensa en aquesta etapa de transició, la instauració a Catalunya d'un règim provisional de govern, que restableixi les llibertats democràtiques i permeti al nostre poble d'expressar les seves determinacions, tant pel que fa al contingut de les seves reivindicacions pròpies com a l'enfocament general de les relacions peninsulars, que nosaltres volem que siguin federals.

En aquesta lluita, els aliats del poble de Catalunya, igual que del d'Euskadi, que presenta reivindicacions similars, han d'ésser les forces obreres i democràtiques de la península amb les quals mantenim una comuna posició.

Es aquesta la bona doctrina democràtica que ja fa anys defensem els socialistes: els grups polítics i sindicals de Catalunya que actuem a l'exili, els sectors organitzats d'opinió democràtica que lluiten a l'interior tenim una missió essencial, després de vint anys de dictadura: donar la paraula al poble, deixar-lo expressar lliurement, sense que res ni ningú pugui atribuir-se cap representació exclusiva, ja sigui en nom d'uns drets que s'haurien de revalidar, o d'uns extremismes verbals que han mancat sempre de l'assentiment popular.

3. L'obra de reconstrucció social i política. L'acció del moviment obrer de Catalunya. Els socialistes catalans creiem que l'acord de les forces sindicals UGT i CNT és fonamental perquè l'obra de restabliment

democràtic sigui també l'inici de la gran tasca de reconstrucció social. Es per això que el nostre partit ha cercat sempre, i continuarà cercant, l'estreta aliança dels organismes obrers de Catalunya. Els problemes del nostre poble -estretament solidaris dels de la resta de la península- no poden trobar una solució justa sense la no participació activa de les forces sindicals, lliurement organitzades i mestresses de llurs decisions, al plantejament i realització d'un Pla General de reivindicacions socials, econòmiques i polítiques, que sigui capaç d'obtenir la superació de la guerra civil i de la misèria actual, bo i iniciant les reformes d'estructura que han de multiplicar la riquesa i augmentar el benestar.

En el moment oportú, la classe treballadora catalana i les seves organitzacions democràtiques, la UGT, la CNT, el MSC, hauran de saber emprendre aquest esforç difícilíssim en una situació que no serà gens planera. Caldrà saber mobilitzar les energies del nostre poble i interessar a aquesta acció la menestralia i la pagesia catalana, que continuen essent fermes puntals del sentiment de llibertat. Renovar i millorar tots els aspectes de la vida catalana; econòmic i cultural, social i intel·lectual. Aquesta és la feïnada històrica que ens pertoca acomplir a partir de les més simples cèl·lules del teixit social -els municipis, els llocs de treball- fins a les més complexes, que bastirem amb el propi esforç.

4. L'acció europea, motor d'una gran transformació hispana. En el terreny internacional es presenta actualment pel nostre país, una de les darreres oportunitats per a incorporar-se al conjunt de pobles europeus, que actualment s'uneixen i preparen el món de demà. L'acció del franquisme i de l'Opus Dei tendeix a deixar la península al marge de l'evolució econòmica, social i política de l'Occident europeu perquè els seus dirigents saben que tota integració menaça els privilegis d'unes castes que es nodreixen de la misèria general. Les guerres civils del segle XIX exclogueren Espanya de la gran expansió industrial burgesa; avui la perpetuació del "Movimiento" l'apartaria definitivament del gran esforç de producció i de millorament social que les tècniques modernes i les noves estructures econòmiques possibiliten, i que han d'estar al servei de la comunitat.

Altres forces socials del nostre país haurien de desitjar, com les obreres, bastir una societat moderna que servís per altra cosa que per a llogar el territori a bases militars i per a exportar mà d'obra a bon preu. La burgesia catalana sembla però resignar-se al paper que li assignen els amos de l'actual Estat espanyol: ésser el darrer puntal d'un règim que s'esfondra i que és incapaç de resoldre els problemes més urgents que té plantejats la nostra economia: sense divises per comprar les primeres matèries, sense mercats per a vendre els productes, sense possibilitats de millorar l'utilatge i incapaç de competir amb els complexos industrials que sorgiran de la integració econòmica europea.

Es a la classe obrera i a les forces populars que pertoca doncs aquesta tasca grandiosa: fer del nostre poble el motor de l'expansió econòmica de la península, posant-la en condicions de participar a la nova Europa. Tot això implica una decidida política de transformació agrària, i de mecanització del treball al camp, una voluntat audaç d'intervenir en la política general d'inversions i de propiciar una distribució de la renda nacional que obri possibilitats a l'expansió industrial, en aquestes etapes de transició que hauríem d'aprofitar ràpidament. O això, o esdevenir inexorablement un d'aquests països subdesenvolupats del Mitjà Orient que són els millors aliats del Caudillo.

El MSC, conscient d'aquesta realitat, continuarà animant com ho ha fet fins ara, la formació europeïsta de les noves generacions universitàries i obreres de l'interior, propiciant l'estudi de solucions concretes als problemes que deurà resoldre el nostre país el dia que pugui enfocar lliurement aquesta acció.

5. L'esforç de formació socialista. D'ençà de la seva naixença -força nova i renovadora de la democràcia catalana, filla de les pregones tradicions obreres que el socialisme català havia fecundat en una tasca obscura que ara fruita esplèndidament- el MSC, ha dedicat una atenció preferent a la formació de les noves generacions catalanes. Ha estat una obra difícil i ingrata en la qual s'han esmerçat sense defallences els nostres companys de l'interior, assegurant també constantment la presència del MSC a totes les tasques polítiques o sindicals de l'acció clandestina.

Avui el MSC ocupa una plaça de responsabilitat en la vida política de Catalunya, a l'exili o a la clandestinitat, precursora de la que pertoca al socialisme en la societat democràtica que tant haurem contribuït a reconquerir i que sabrem defensar contra els seus adversaris. Aquesta situació, i la intervenció preponderant de la joventut universitària i obrera en l'acció popular contra el règim, ens obliga a accentuar encara un esforç més necessari que mai. Cal enquadrar i preparar les noves promocions ciutadanes que refusen clarament la gran mentida del règim actual. Cal educar-les, trametent-les-hi les experiències de les velles generacions que no han deixat extingir la flama de la llibertat. Aquesta acció de preparació i estudi, paral·lela a la d'organització i propaganda, constitueix avui una essencial preocupació del nostre partit. El MSC es disposa a fer-hi front procurant trobar les solucions adequades a la nostra manera d'ésser d'acord amb els principis i tàctiques del socialisme democràtic que avui afirma arreu del món la seva vigència renovada, enfront de totes les dictadures i lluitant per una societat millor.

“Endavant”, núm. 92 (juliol-agost del 1957); 1-2.

CONSELL DE COORDINACIO.

Perpinyà, 10 d'agost del 1958

DECLARACIO AL POBLE DE CATALUNYA

L'any 1958 ha estat particularment fecund en manifestacions populars contra la dictadura. Tant en el terreny obrer com en el camp universitari, les forces populars de Catalunya, al costat de les d'altres llocs d'Espanya - Euskadi, Astúries, Madrid- han portat cops vigorosos contra el règim del general Franco. Les vagues de la primavera passada sobretot, secundades per l'acció dels estudiants, han posat de relleu l'existència d'una clara consciència social entre els treballadors, les indecents mesures de repressió del general Acedo no pogueren ni tant sols esmorteir.

L'acció sindical dels treballadors, les manifestacions universitàries, feren trontollar el règim franquista. Durant els dies que les seguiren la inquietud de les forces que encara avui sostenen el règim, es manifestà diversament però sobretot s'expressà en una veritable polseguera de rumors i de pronòstics. Tots tenien una idèntica direcció: el general Franco abandonaria el poder i deixaria pas a una monarquia, que més o menys recolzada en el "Movimiento", el pretendent anava a gestionar als Estats Units, protectors titulars i desvergonyits de la Dictadura.

Les declaracions del general Franco desmentiren brutalment aquests rumors. Fent-se atribuir la dictadura vitalícia, el vell dictador confirmà la realitat del dilema en el qual ha clos la vida espanyola d'avui: o menar un combat, responsable i organitzat, de tots els instants, al costat de les forces populars per dreçar el règim democràtic de convivència ciutadana -o acceptar mesells la perllongació del desgovern actual, que accentuant la misèria de la classe obrera i imposant-li unes jornades de treball de catorze i setze hores, degradant tots els valors morals i civils, impeding l'eclosió i educació de les noves generacions que han de vivificar el règim de demà, mena el nostre país al caos social i econòmic, i crea les condicions de totes les violències i d'altres dictadures que igualment refusen.

Els socialistes catalans ja fa temps que hem escollit en aquesta disjuntiva. Avui més que mai cridem a la represa de l'acció ciutadana, a la mobilització de totes les forces populars i democràtiques i en primer lloc de les forces sindicals clandestines de Catalunya: UGT i CNT. Es en llur acció constant, sense desmai, que reposen les veritables perspectives del canvi de règim que tothom desitja. Ara bé: la incorporació de les noves generacions obreres i universitàries al combat, tal com s'ha realitzat aquests darrers temps, senyala un tombant decisiu en la lluita. Les energies del nostre poble, sotmeses a una cruel repressió a l'interior i a totes les dificultats de l'exili, semblen avui renéixer i s'afirmen allà on precisament han d'ésser eficaces i determinants: a l'interior de Catalunya, en una classe obrera decidida a conquerir una vida decent, en uns estudiants que senten com a cosa pròpia les inquietuds del poble, en unes classes menestrals i una pagesia que han servat preciosament durant tots aquests anys les virtuts de la catalanitat i la fe en la vida democràtica.

Cal doncs que sigui a l'interior de Catalunya que plasmi la iniciativa que els catalans arreu del món demanen i que també esperen els altres pobles d'Espanya. Es precís que la lluita sigui menada de manera coordinada i eficient, amb una direcció responsable i amb uns objectius concrets, coneguts de tot el poble i capaços de suscitar el seu entusiasme. La instauració d'una situació provisional de govern que retorni les llibertats i deixi parlar al poble és demanada per tots els grups democràtics de l'exili i de l'interior. Cal que sigui exigida per l'acció popular. Per això, el canvi de règim ha de significar a Catalunya i a Euskadi el dret d'expressar llurs determinacions; a tot Espanya, amb el retorn de la llibertat, l'inici d'un seriós canvi en el nivell de vida dels treballadors i de les classes populars, una voluntat decidida de resoldre a tota la península els grans problemes de fons -que són econòmics, socials, polítics, morals- i no únicament institucionals.

El MSC creu que el nostre poble ha de propugnar -com ho ha fet en altres moments de la nostra història- aquesta gran transformació hispànica que bo i alliberant la nostra terra i les altres nacionalitats hispàniques de l'estat parasitari, centralista i decadent, obri noves perspectives de democràcia, de progrés econòmic i de justícia social.

Estem convençuts que les forces polítiques i sindicals democràtiques de Catalunya, poden i deuen emprendre aquesta gran tasca: dirigir, entorn d'un instrument d'acció comuna, totes les forces populars de la nostra terra, adreçant-se també igualment a la burgesia catalana per fer-li entendre la gravíssima responsabilitat que contreu amb aquesta dimissió vergonyant que la caracteritza, quan no és criminal ajuda a la dictadura que ha destruït la nostra riquesa i ha volgut anorrear-nos com a poble.

Catalunya, si sap afirmar-se unida i responsable, si sap disciplinar la seva acció ciutadana, obrera, universal, lligant-la estretament a la d'Euskadi, reforçarà enormement el combat de la democràcia espanyola que dirigida pel PSOE i per les grans centrals sindicals UGT i CNT ha d'ésser la nostra millor aliada.

D'aquesta acció sorgirà l'organisme de coordinació de l'acció popular a tota la península capaç de proposar i de realitzar els objectius de transformació política, social i econòmica, que un règim democràtic hauria de permetre obtenir sense violències ni desordres, d'acord amb la voluntat popular.

I si bé és cert que és dintre de la pàtria que s'han afirmat les energies de renovació de la lluita, a l'exterior -a tot arreu on es trobin- els socialistes catalans recolzaran plenament aquestes iniciatives, i esperen que podran fer-ho al costat de tots els homes i de tots els grups que mantenen viva la fe en Catalunya i en la democràcia.

Es en funció d'aquesta anàlisi i raonaments, que el MSC adopta les següents

RESOLUCIONS

1. Acció social sense defallença. Reivindicacions mínimes dels treballadors. Aliança sindical CNT-UGT

La classe treballadora de Catalunya, capdavantera de tot el poble, ha recomençat un combat que ha de menar fins a la victòria. Els seus millors

instruments de lluita són avui com sempre, els sindicats que reconstituïts en la clandestinitat, seran demà els instruments del progrés i de l'alliberació social.

El MSC que ha col·laborat íntimament en la reconstrucció del Secretariat de Catalunya de la UGT, continuarà esforçant-se en aquesta obra, extenent-la més i més en el món del treball, i advocarà per una estreta aliança sindical UGT-CNT que, entorn d'uns objectius mínims comuns:

- Augment immediat de salaris;
- Salari mínim vital per vuit hores de treball;
- Escala mòbil de salaris en funció de l'evolució dels preus;
- Retorn de les llibertats sindicals i polítiques,

sigui també capaç de plantejar-se els problemes del futur del nostre poble.

L'aliança CNT-UGT és la plataforma bàsica de l'acció d'alliberació catalana i espanyola. L'entesa demà d'aquestes dues sindicals en una sola organització serà l'instrument de reconstrucció. El MSC continuarà treballant-hi amb fe i entusiasme, convençut d'interpretar els desigs de la gran majoria de la classe obrera.

2. La formació del partit democràtic dels treballadors de Catalunya. Esforç de formació, de propaganda, d'organització de les noves promocions obreres i universitàries de la nostra terra

L'esforç de penetració dels valors del socialisme democràtic en la consciència popular catalana ha estat i continuarà éssent una preocupació essencial dels socialistes de Catalunya. El MSC, que saluda amb goig la incorporació de les noves generacions obreres i universitàries al combat, i que veu en aquesta realitat una penyora de triomf proper, s'esforçarà per tots els mitjans en mantenir i desenvolupar el treball de formació, de propaganda i d'organització del partit. A totes les comarques de Catalunya ha d'arribar la nostra veu i el nostre organisme. La incorporació al MSC dels demòcrates catalans que sentin afany de justícia social constitueix una de les fonamentals condicions de la victòria. A cada lloc de la nostra

terra, a cada vila o poblet, a cada fàbrica o taller, a la universitat i a les escoles han d'estructurar-se els grups disciplinats del partit democràtic del socialisme català, cercant i mantenint els contactes amb els organismes de direcció que els donaran les normes d'actuació i de treball que farà eficaç la lluita.

3. Vers un acord general de les forces democràtiques, sindicals i polítiques, de l'interior de Catalunya. Reforçament de l'acció general contra la dictadura

El MSC que ratifica els acords signats a París al costat d'altres forces democràtiques catalanes, basques i espanyoles, s'adreçarà als sectors polítics i sindicals democràtics de l'interior de Catalunya proposant-los l'estudi d'uns punts mínims que permetin la unió d'aquests sectors, i la constitució d'uns organismes prestigiosos i responsables capaços de dirigir la lluita del nostre poble en una voluntat de superar la guerra civil i la dictadura, i propugnant un règim de llibertat i de convivència democràtica per l'esdevenidor.

A aquest esforç per a constituir un organisme d'unió catalana el MSC dedicarà també les millors energies, convençut que el sentiment de responsabilitat de tots els grups, personalitats i estaments de Catalunya l'han de fer possible.

La unitat catalana, al costat de les forces d'Euskadi i de les de la democràcia espanyola, ha de facilitar una major eficàcia en el combat contra el franquisme -precisant els nostres objectius- i organitzant en el moment oportú la instauració de les situacions de govern que ens permetran de realitzar-los.

4. Ratificació de l'adscripció als principis del socialisme democràtic i de la solidaritat envers les forces polítiques i sindicals internacionals que el representen

El MSC resta convençut que és en el socialisme internacional i en les forces sindicals lliures que reposen, avui com ahir, les bases del progrés social i polític del món, que necessita la pau per afermar-se, i que

ha d'alliberar el proletariat de l'explotació capitalista, el ciutadà de totes les servituds, i els pobles de tots els imperialismes.

El MSC reafirma la seva adscripció als principis del socialisme democràtic i ratifica l'expressió de la seva solidaritat amb les forces internacionals que el representen, les quals durant l'any transcorregut - com tantes altres vegades - no han cessat de manifestar llur amistat i ajuda envers la classe obrera i el poble de Catalunya i de tot Espanya.

La instauració demà d'un règim democràtic al nostre país, serà la millor recompensa d'aquests esforços i ens permetrà de treballar més intensament encara, al costat de totes les forces socialistes per a instaurar una societat més justa i més humana que és l'objectiu comú que ens mou.

Perpinyà, agost del 1958.

“Endavant”, núm. 101 (setembre del 1958); 1-3.

CONSELL DE COORDINACIO.

Perpinyà, 15 d'agost del 1959

MISSATGE AL POBLE DE CATALUNYA

El mes de març d'aquest any el C.E. del MSC i el Secretariat de Catalunya de la UGT s'adreçaren a l'opinió internacional analitzant la gravíssima situació econòmica espanyola, fruit de vint anys de desgovern "sense el mínim control democràtic, i dominats per la corrupció, el deliri de grandeses i la manca de sentit de la realitat".

La Declaració Econòmica constituïa un advertiment als governs estrangers i als organismes internacionals, a qui els mateixos responsables d'aquesta situació pidolaven ara una ajuda que, amb el pretexte d'una suposada "estabilització", els permetria de continuar la dictadura a benefici de les grans banques i dels privilegiats de l'estat, i imposaria nous sacrificis als treballadors i a totes les classes productores del país. "Sigui quina sigui l'orientació i els mètodes de govern, deïa també la declaració del MSC i de la UGT de Catalunya, per a ésser eficaç és precís que vagi acompanyada d'un recobriment de la confiança del país en ell mateix, del poble en els governants, i de la conformació de TOTS a les dures tasques que caldrà realitzar".

Cap d'aquestes condicions no ha estat completa. Totes elles exigeixen l'establiment d'un règim de llibertat i de democràcia que és l'únic que pot garantir el mínim de justícia social sense la qual "l'operació d'estabilització" està destinada a fracassar i implicarà només un gran augment del cost de la vida i la crisi de tot el nostre aparell industrial. Les dues coses ja han començat a manifestar-se a Catalunya i a tot arreu d'Espanya.

Els nostres advertiments, en efecte, no foren escoltats. Els tècnics de l'OECE i del FU -organisme en el qual la influència del capitalisme nordamericà és preponderant- trobaren una situació econòmica deplorable, tal com l'havíem descrit nosaltres. Però les exigències de "sanejament"

imposades al govern de Franco, aquest les ha fet i les farà recaure damunt dels assalariats i de l'aparell productiu de la societat. En comptes de procedir a una reducció massiva de despeses improductives, en comptes de liquidar els "tinglados" que el govern prometia desmuntar, en lloc de netejar les caixes dels organismes autònoms i de l'immens aparell parasitari bastit entorn, el general Franco troba mesures més simples: devaluació de la pesseta, augment d'imposts i restriccions de crèdits; augment dels transports, de la gasolina, del tabac, dels telèfons -aviat augment del gas, de l'aigua, de l'electricitat...-. Entretant els salaris continuen inexorablement bloquejats, i la supressió de les hores suplementàries i de les primes imposen una reducció brutal del ja miserable poder de compra dels treballadors. Per damunt d'aquest panorama el fantasma de l'atur forçós plana ja damunt de la indústria tèxtil i la metal·lúrgia, i el comerç interior coneix el marasme i la crisi de subconsum.

Aquesta situació que descrivim no té altra sortida que l'agreuament i la fallida definitiva, enmig de la violència i del caos, quan els quatre cents milions de dòlars deixats coneguin la sort dels mil milions donats anteriorment i ja malgastats sense cap benefici pels espanyols.

QUE CAL FER DAVANT D'AIXO? QUE CAL FER PER SORTIR D'AQUEST DESORDRE I ANAR VERS UNA VERITABLE ESTABILITZACIO ECONOMICA I POLITICA?

El MSC reafirma el que ha vingut dient any darrera any, encoratjant així la voluntat de les noves generacions obreres i universitàries, que són la gran esperança de Catalunya: CAL COMBATRE.

Es precís que el nostre poble, bo i preparant solucions polítiques i de negociació, que n'hi han, sàpiga que no es dóna res per res en aquest món duríssim en el qual ens toca de viure i de lluitar per una vida més humana. Els treballadors sobretot, tots els assalariats que són les grans víctimes de la tirania i de la corrupció, han de preparar-se pels futurs combats. Han de redreçar les banderes que els franquistes intentaren ajupir amb motiu de l'intent de vaga general, culminació de la campanya de protesta que fou capaç d'atreure l'atenció de tot el món.

Les organitzacions democràtiques, sindicals i polítiques de Catalunya han de consolidar la seva entesa i constituir l'ORGANISME DE COORDINACIO I DE DIRECCIO DE LA LLUITA, que és també el que ha de representar Catalunya en qualsevol pacte o negociació amb les forces espanyoles de signe democràtic.

L'organisme representatiu català ha de propiciar la més estreta col.laboració amb les forces dels altres pobles d'Espanya que lluiten també contra la dictadura. I és plegats amb els demòcrates d'Euskadi i amb les forces obreres i liberals de la península, que hem de precisar les modalitats del combat i assenyalar les perspectives polítiques que deuen conduir-nos al règim de llibertat i de justícia que tots desitgem, en el qual Catalunya veurà reconeguts els seus drets i els treballadors satisfetes llurs reivindicacions.

Davant d'aquesta voluntat, amb posicions clares, amb organismes dirigents i responsables, LA DICTADURA ES ACTUALMENT IMPOTENT. Malgrat les amenaces de la nova Llei d'Ordre Públic i la repressió contra els treballadors i els estudiants que s'han manifestat pacíficament durant la campanya de protesta, Franco sap que per ell la situació ha canviat fonamentalment i que no es pot permetre les brutalitats i els crims que distingiren el seu govern durant els anys de triomf feixista a Europa. Avui el món no va per aquests camins. Al contrari, per aquesta mateixa tardor s'anuncien bons averanys de pau i entesa entre les dues puixances mundials. Això vol dir que per cada poble és hora més que mai de prendre en mans els propis destins que no podem deixar a l'albir dels poderosos de l'Est o de l'Oest. Catalunya no pot romandre absent d'aquesta lluita que avui saben emprendre els pobles d'Amèrica i de l'Àsia, àdhuc del Mitjà Orient i de l'Àfrica! Tot Espanya ha de saber redreçar-se! I tot Espanya sap que de Catalunya sortirà la definitiva empenta a la dictadura moribunda i el camí per obtenir la democràcia, la pau i el benestar! Es per ajudar a aconseguir l'un i altres, que el MSC s'ha reunit i ha aprovat les següents resolucions:

1. Acció sindical de reivindicació obrera: Unitat sindical UGT-CNT; lluita per l'augment immediat dels salaris i per un salari mínim vital i per l'escala mòbil de salaris en funció dels preus. Les noves accions

de protesta ciutadana han d'ésser organitzades i dirigides, i han d'interpretar l'oposició de tot el país contra el mal govern, la corrupció i la dictadura

El MSC, que continuarà dedicant la màxima atenció al propi treball de propaganda i d'organització entorn del qual educar les noves generacions del nostre poble i bastir així el gran partit socialista que Catalunya necessita, entén que ha de destinar avui totes les seves forces a promoure de nou manifestacions populars de protesta contra la dictadura, susceptibles d'interpretar l'oposició de la gran majoria del país contra el franquisme.

L'acció sindical de reivindicació econòmica ha de recolzar la UGT, la CNT i els nuclis sindicals d'inspiració cristiana. Es necessari menar sense defallença aquesta acció contra l'intent d'imposar noves misèries als assalariats, a les classes mitjanes i a tots els que produeixen. Les consignes: augment immediat de salaris, salari mínim vital, escala mòbil de salaris són més actuals que mai. El MSC farà tot el que calgui per assegurar-ne la reeixida.

Simultàniament amb aquesta decisió de reivindicació obrera que ha d'ésser permanent i decidida, arrelant a l'interior de cada empresa i de cada indústria, el MSC al costat de les altres forces democràtiques catalanes, sindicals i polítiques i de les noves generacions pacífiques contra el mal govern i la corrupció que han de reunir totes les classes socials i plasmar, en el moment oportú, en la unànime manifestació popular que serà el plebiscit inequívoc que enderrocarà la dictadura.

2. Constitució d'un directori de les forces catalanes, per a dirigir l'acció de Catalunya. Propiciar l'acció conjunta de totes les forces democràtiques d'Espanya que estan contra el règim. Bases mínimes d'entesa

El MSC aprova plenament les negociacions fins ara realitzades, tant a l'interior com a l'exili, per a concertar els organismes d'unitat democràtica catalana, i insisteix en la urgència de la creació d'aquesta unitat.

L'acció de Catalunya ha d'ésser dirigida per un directori o consell de forces democràtiques, sindicals i polítiques, de l'interior de la nostra

terra. Es ell també el que ha de propiciar l'acció conjunta amb totes les forces democràtiques que a Espanya combaten la dictadura, assenyalant des del primer moment, uns punts mínims de reivindicacions comunes. A l'exili, el deure de tots els catalans és servir l'organisme de l'interior, i servir-lo estretament units també.

El MSC creu que la més pura sortida democràtica a la dictadura actual és la d'una situació provisional de govern que permeti al poble d'expressar la seva voluntat. En aquesta situació Catalunya -i Euskadi- ha de tenir el seu propi instrument de govern, el qual deurà consultar el nostre poble sobre les pròpies institucions nacionals i les perspectives d'entesa peninsular. Es aquesta la posició que, fidels a un criteri que data de fa anys i que fou reiterat a Paris l'any 1957, defensa el MSC i creiem deurien defensar el conjunt de les forces catalanes en qualsevol entesa o negociació de caire peninsular, convençuts més que mai que per a reeixir-la és indispensable que el poble de Catalunya mobilitzi, pacíficament i disciplinada, la seva força que és immensa.

Si en qualsevol moment de l'acció que propiciem es presentés una sortida política que, estalviant sofriments, impliqués la liquidació de la dictadura, el restabliment de la convivència democràtica i de les llibertats bo i reconeguent la personalitat del nostre poble, el MSC creu que Catalunya -segura de la seva força que és la millor garantia dels seus drets- no ha d'oposar-s'hi i ha d'impulsar, amb tota la seva energia el procés de democratització del país i la defensa de la pròpia personalitat nacional.

3. En la nova perspectiva d'entesa internacional entre els Estats Units i la URSS, els pobles han de prendre en mans els propis destins. Nosaltres volem un socialisme ferm en la defensa dels principis i decidit a propiciar el desarmament i -sense egoïsmes nacionals- l'acord i la cooperació econòmica de tots els pobles

Les perspectives de pau i d'entesa internacional que el nostre partit no ha deixat mai de defensar, semblen entrar avui en una nova fase positiva. El MSC, al costat de la Internacional Socialista i de les organitzacions sindicals democràtiques del món -als quals devem sobretot el gran impuls de solidaritat moral quan les detencions del mes de novembre,

i que coneixen perfectament el veritable caràcter de la campanya de protesta que a Catalunya fou dirigida per les forces democràtiques que nosaltres volem animar- saluda aquestes perspectives pacífiques.

Els socialistes sabem però que la pau no serà efectiva pel simple fet d'unes visites i d'uns possibles acords internacionals, per importants que siguin. La pau, avui com sempre, reposa en la ferma decisió d'afirmar a tot arreu, tant a l'Est com a l'Oest, els drets democràtics actualment menystinguts; recolza en la voluntat de liquidar les formes d'explotació imperialista i d'establir la necessària cooperació internacional que, resolent els problemes del desarmament, destini els enormes recursos avui malgastats a elevar el nivell de vida dels milions d'éssers freturosos d'una vida millor. L'entesa entre les dues grans potències internacionals és només una condició per a realitzar aquesta immensa feïnada que és la gran tasca del nostre segle. Per a accomplir-la, les forces del socialisme europeu han d'estrènyer més i més els seus llaços i han de manifestar-se fermes en la defensa dels principis que animen la nostra doctrina, relligant els seus esforços als dels partits socialistes i d'avançada dels altres continents fins avui explotats, i propiciant -sense egoïsmes nacionals- el gran esforç d'augment de redistribució de la riquesa mundial que el progrés tècnic possibilita cada dia més.

Al costat dels partits socialistes democràtics, al costat de la Internacional Socialista, nosaltres sabem que contribuïrem un dia a expandir els valors de fraternitat humana, de justícia i de llibertat, que són els que Catalunya ha donat sempre al món quan ha pogut expressar-se lliurement.

Agost-setembre del 1959.

"Endavant", núm. 110 (agost-setembre del 1959); 1-3.

CONSELL DE COORDINACIO.

Perpinyà, 15 d'agost del 1960

AL POBLE DE CATALUNYA

El Consell de Coordinació del MSC s'adreça als catalans en uns moments particularment crítics en el pla internacional, i que semblen plantejar, a tot el món, situacions decisives, insospitades fa pocs mesos.

A tot arreu, des de Cuba fins al Congo; del Pacífic a la Mediterrània; de Corea i del Japó fins a Turquia, les formes polítiques i socials nascudes o consolidades entorn de la guerra freda s'esfondren estrepitosament (quan es tracta de dictadures o de règims paternalistes imposats per la força), o evolucionen ràpidament, com en la dotzena de països independents, fills de les antigues colònies europees algunes de les quals han sabut preparar els seus pobles per la independència recentment conquistada.

Quinze anys després de la guerra mundial un vent de llibertat sotragueja tots els països de la terra, de l'Est o de l'Oest. No en resta al marge, al nostre entendre, el poble soviètic que cerca adaptar els innegables progressos tècnics i industrials realitzats sota la dictadura comunista, a unes exigències democràtiques i de benestar popular que s'imposaran tard o d'hora i que començaran a manifestar-se obertament quan la mort de Stalin. Els afanys dels pobles sotmesos, simbolitzats aleshores pels combatents heroics de l'octubre hongarès, pogueren ésser vençuts momentàniament per la força bruta del stalinisme un moment resusitat. Es indubtable però que, subterràniament o no, continuen afermant-se, i que al món comunista les ànsies de llibertat, de justícia i de democràcia social i política -canalitzades a voltes partits al poder- s'expressen sota les propostes de pau i d'entesa, de coexistència i de desarmament. Aquestes propostes mereixen altra cosa que el simple refús de discutir-les. I finalment la discussió tindrà lloc.

A tot arreu, el món sembla posar-se en moviment.

Només Espanya, sota una dictadura corrupta, cruel, continua aparentment immòbil. Per què?

Continuarà encara triomfant per llarg temps l'aparença d'un "règim fort", bastida damunt l'agonia de les generacions qui lluitaren sense feblesa contra el feixisme -i després, amb l'ajuda o el silenci d'algunes democràcies victorioses, contra l'acció tenaç de les minories que no han cessat el combat i hi han incorporat les noves generacions?-

Perdurarà molts mesos aquest silenci mentider, fet dels milions de murmuris contraris i dels crits isolats de ràbia i de dolor?

Els socialistes catalans hem volgut contestar aquesta pregunta intentant una anàlisi objectiva de les perspectives internacionals, espanyoles i catalanes. Exigint-nos la més total subordinació al que ens ha semblat la veritat, obligant-nos a senyalar els possibles errors comesos per tots plegats, heus ací les nostres conclusions:

El problema del nostre temps

Franco i la seva premsa atribueixen aquesta pruija de canvis i de revolucions a un sol motiu, a una exclusiva causa: els maneigs dels agents comunistes que, segons ell, serien a tot arreu igualment capaços de moure masses immenses de turcs o de coreans, de congolesos o de cubans.

L'error del "Caudillo" i dels que pensen com ell, és flagrant al nostre entendre. Més. Es una de les causes de totes les desfetes que, en poc temps han anat acumulant els dirigents de la política nordamericana.

El veritable problema del nostre temps, hem dit sovint els socialistes, no és el de la "subversió comunista", sino el de l'accès a la vida política i social de masses immenses dels continents fins ara colonials -Àsia, Àfrica, Amèrica. Les idees i les formes d'organització econòmica i social que satisfaran les necessitats d'aquests pobles triomfaran finalment en la gran contesa del segle. Després de la guerra, justament inquiets per l'expansió de la dictadura brutal de Stalin, els Estats Units i les altres principals potències occidentals intentaren dreçar una barrera a aquesta expansió.

Preocupats, però pels únics problemes d'ordre militar, derivaren vers situacions de força que finalment el portaren a recolzar totes les dictadures, i a sotmetre sovint el propi aparell de l'estat a les forces més reaccionàries del capitalisme i del militarisme. L'abraçada vergonyosa d'Eisenhower a Franco simbolitzà aquest estat de coses. En comptes d'oposar a una tirania eficaç i susceptible de transformació, els valors i els exemples de llibertat, capaços també d'eficàcia, els dirigents del bloc occidental es resignaren sovint a fer una viu-viu estratègic-política que deixava acumular els problemes i intentava resoldre'ls únicament amb paraules.

El socialisme ha de donar solucions socialistes

Però la història no té manies i només respecta els fets. I els fets, quan a tota la terra la generació nascuda l'any 1939 arriba a l'edat d'home, són implacables per la política seguida pels dirigents de Washington. Tota l'estratègia elaborada pel Pentàgon i realitzada per Foster Dulles s'esfondra. Al mateix temps els immensos interessos d'un capitalisme concentrat com mai perillen arreu, i a la mateixa Nordamèrica es mostren incapaços de resoldre les pròpies contradiccions preconitzant finalment unes solucions de planificació per intentar sobreviure's.

Heus ací el que passa actualment. Heus ací el que es discuteix en aquestes setmanes decisives per tot el món.

Es molt possible que la democràcia americana, que ha donat altres proves d'una gran vitalitat, sigui capaç de reaccionar; la campanya electoral que comença prova que aquests problemes preocupen a les organitzacions democràtiques i sindicals de Nordamèrica.

Sigui com sigui, nosaltres, socialistes, no hem d'esperar la rectificació creuats de braços. El socialisme, a tot arreu del món, i molt més a Europa on és la força esquerrana decisiva, ha de tenir la política pròpia i no ha d'anar a remolc de la que fa el capitalisme, precisant les seves solucions a la crisi, i precisant-les amb fets allà on sigui possible.

Si no ho fes així, si el socialisme no es mostrés capaç de rompre el cercle -o capitalisme reaccionari o dictadura comunista-, i oferir una

veritable solució socialista als pobles que la demanen, el socialisme i la democràcia es veurién també enduts per la torrentada quan s'esberlessin les pobres muralles de cartó darrera les quals cercaria aixopluc.

Restem al costat dels socialistes de tot el món

Els socialistes de Catalunya no ens permetem sovint el que seria inútil esplai de grans anàlisi i resolucions internacionals. Tenim consciència del que som i del que és, en el concert universal, el poble que volem representar. D'altra banda, recordem amb una punta d'amargor de vegades, el devessall d'il·lusions universalistes del nostre moviment obrer d'abans de la guerra civil, inútil excés que potser l'honora però que també degué contribuir a fer-lo errar en el món glaçat d'egoïsmes nacionals i internacionals, en el qual ens toca de viure.

Si avui acordem tanta importància a aquesta qüestió, i ens introduïm pel seu biaix al cor dels problemes que ens pertoquen -els de Catalunya i Espanya- és perquè creiem que en gran part condiciona més que mai la nostra pròpia situació, i que és necessari fer-ho.

A diversos països europeus els socialistes discuteixen i cerquen un camí. L'excepcional del provocat per la mort de Bevan fou un símptoma més d'aquesta inquietud que es retroba en intents de revisió programàtica, en crisis i en oposicions internes. Són manifestacions de vitalitat, a condició que el pes dels aparells burocràtics, i sobretot potser la influència d'unes condicions socials limitades sovint a uns quants països d'Europa occidental, no facin oblidar als partits socialistes d'aquests països que aquestes condicions són l'excepció en l'immens desert dels desposseïts d'altres continents -i àdhuc de certs països europeus. Cal que res no amagui l'enorme qüestió que avui planteja la història del socialisme europeu, i que nosaltres hem intentat definir, i que, al lloc que ens pertoca, intentem contestar.

Es per tot això que reafirmem la nostra voluntat de continuar mantenint el més estret contacte amb la Internacional Socialista i amb tots els partits socialistes que, a dintre o a fora de la Internacional Socialista, estan compromesos en idèntic esforç, siguin quines siguin les diferències de criteri que puguin tenir entorn de determinats problemes

I és per això també que saludem una vegada més l'exemple que dona avui el Labour Party, el qual creant i animant el Comitè d'Ajuda als Demòcrates Espanyols demostra amb fets com cal treballar i com pot manifestar-se pràcticament la solidaritat obrera amb la democràcia peninsular.

La situació espanyola: cal reforçar l'esperit de lluita

L'any passat, el MSC, capdavanter en aquesta qüestió de totes les forces democràtiques, denuncià vigorosament el Pla d'Estabilització. En una Crida a les forces sindicals i polítiques democràtiques del món, el MAS, al costat de la UGT havia denunciat les immenses responsabilitats del FMI -organisme dominat pel capitalisme americà- preconitzant la implantació d'un "Plan", la primera conseqüència del qual devia ésser l'atur de milers d'obers, un augment de misèria per totes les famílies d'assalariats, el marasme de la indústria i del comerç, la baixa del nivell de vida per tots els espanyols, mentre perdurava la dictadura, la corrupció i l'enriquiment dels privilegiats.

Un any després de l'adopció del "Plan", és avui ja indubtable per tothom que aquest mereix més que mai el malnom de "Plan de Misèria", amb el qual el coneix àdhuc el propi Ullastres.

Es indubtable també que el maridatge de l'església oficial, de l'exèrcit, de l'alta banca àdhuc si compta amb el beneplàcit i amb les abraçades d'Eisenhower és incapaç de fer reprendre l'economia espanyola.

La situació en el pla social, polític, cultural, ha empitjorat encara d'ençà de l'any passat. Ara bé: davant d'aquesta realitat, les forces democràtiques no poden simplement conformar-se en denunciar-la i oferir el remei en una o altra fórmula de governament. Hem de demanar-nos primer de tot, per què el moviment obrer espanyol -i el català en primer terme-, que foren un dia (i poden tornar a ser) els més combatius d'Europa semblen acceptar sense reacció col·lectiva aquesta brutal amputació del seu nivell de vida.

Per què les classes mitjanes espanyoles, els universitaris, els intel·lectuals, aquest mince sector d'opinió que pot articular-se sota la dictadura, no arriba a trobar les formes d'acció susceptibles de promoure i de sostenir els amplíssims moviments de massa que arreu s'enduen les dictadures i s'endurà també el règim senil del general Franco?

Es fàcil carregar la culpa als altres, americans o russos; ens hi refusen. També és senzill dir que "el nostre poble no és el mateix". Això és fàcil i injust. El nostre poble, isolat i sense direcció, ha estat capaç de grans moviments de masses -a Barcelona, a Bilbao, a Astúries-, que cap altre país del món no ha realitzat en circumstàncies similars. Els univertitaris de Catalunya i els de Madrid han també mostrat el que sabien fer, incorporant els uns i els altres quadres valuosos a l'acció política i social de l'oposició.

No, la culpa no és del poble; la responsabilitat no és de les masses vigilades, sotmeses, sovint cruelment reprimides.

La culpa, en tot cas cal cercar-la en els errors de les organitzacions que deuen representar i dirigir aquestes masses, i que ho fem massa sovint rutinàriament, sense voluntat d'acció, sense claretat d'objectius, sense eficàcia orgànica.

I com que pensem que no n'hi ha prou avui amb afirmacions vagues assenyalem les equivocacions i les defallences, les nostres en primer lloc, cercant ràpida esmena en el camí que ara seguim les forces democràtiques de Catalunya.

La unitat catalana, penyora del triomf

Catalunya ha donat aquest any de nou proves manifestes de la seva voluntat de lluita contra el règim. El boicot contra Galinsoga, la Campanya per la Defensa de la Llengua, les manifestacions del Palau de la Música, les protestes de tots els estaments socials contra les detencions, són gests plenament positius i que han tingut gran repercussió, interior i exterior.

Aquestes reeixides són degudes essencialment a un clima d'acord i d'entesa entre tots els grups d'oposició democràtica de Catalunya i sobretot a la voluntat d'aquests grups de guardar la iniciativa de l'acció.

La creació del Comitè de Forces Democràtiques de Catalunya, al servei de l'interior ha expressat aquesta voluntat. Malgrat les dificultats que en el combat de reivindicació nacional catalana presenta la manca d'una representació simbòlica i indiscutida de la pàtria, el CDFC supleix avui aquest buit i reuneix els esforços de tots aquells que a dintre o a fora de Catalunya volen treballar al servei del nostre poble. Catalunya, en el moment oportú sabrà trobar els homes que han de representar-la simbòlicament, amb honorabilitat i prestigi indiscutit.

L'Aliança Sindical s'ha d'afirmar a l'interior

Per què no hem de reconèixer-ho, però? Tampoc a Catalunya el moviment obrer no s'ha mostrat a l'altura de les seves tradicions combatives. L'esmena a aquesta desfalleença cal cercar-la en la més estreta unitat dels treballadors, a cada fàbrica, a cada taller, a cada empresa lluitant solidàriament contra el "Plan de Misèria" i les seves conseqüències nefastes.

L'acció sindical a Catalunya, pel que fa a la UGT, s'ha vist sovint entorpida per prejudicis anticatalans, per rutines burocràtiques filles de vint anys d'emigració i d'un desconeixement de la realitat. La UGT ha tingut i tindrà el nostre més total recolzament per vèncer aquestes i totes les dificultats, i per continuar el seu treball d'organització i de propaganda a l'interior, d'informació, de propaganda, a l'exterior. Sobretot tindrà la nostra més total ajuda per fer triomfar l'Aliança Sindical, que no ha de quedar damunt del paper, en els discursos d'emigrats ni en els passadissos dels organismes internacionals que la saben necessària i l'han imposat contra múltiples obstacles.

L'Aliança Sindical, fou una realitat ja -una gran realitat- a Barcelona, en la gran vaga metal·lúrgica de la primavera de l'any 1958, quan quaranta mil treballadors l'afirmaven amb fets.

L'esperança que feu néixer aquell magnífic esclat de protesta de la part més conscient del proletariat català -dirigit sovint per homes que no tenen quaranta anys, que no coneixen gaire ni les glòries ni les desgràcies del passat- fou frustrada finalment per maniobres i enveges. Això no ha de repetir-se mai més. El dia que els treballadors catalans es mobilitzin de nou -i aquest dia arribarà més depressa si tots ens hi esforcem- la UGT de Catalunya al costat de la CNT i de les altres tendències del sindicalisme democràtic, ha de saber oferir-los l'ajuda i la direcció necessària per fer-los triomfar. El seu triomf obrirà el camí, com sempre ho ha fet, a la victòria dels treballadors de la resta de la península.

Definir l'acció separats dels comunistes

Es precis també que les Forces Democràtiques defineixin clarament la seva política de cara als comunistes en comptes de deixar-la en les vaguetats i la confusió d'un anticomunisme de via estreta que només pot fer-los el joc. Ningú ha fet més comunistes a Espanya que el propi general Franco...

Creiem que ha de quedar ben clar que la gran majoria dels opositants al règim de Franco no som comunistes ni volem que ningú ens confongui. Llitem contra la dictadura franquista i ens oposem al domini del nostre país per part dels militars nordamericans i del capitalisme internacional. Però ens oposaríem igualment a la dictadura del Partit Comunista i al domini rus, que allà on governen han anorreat les llibertats democràtiques i condemnat a la submissió, a la clandestinitat o a la mort les distintes tendències del moviment obrer no comunista, i els corrents democràtics que al nostre entendre tenen dret a expressar-se. Els comunistes avui combaten a Franco, però els seus objectius no són els nostres i àdhuc en difereixen fonamentalment. Per això és essencial diferenciar-nos clarament i refusar pactes que, per altra banda, han donat molts mals resultats als socialistes que els subscrigueren un dia als països europeus sotmesos avui a la dictadura del Partit Comunista.

Dit això, que és clar i català, hem de dir també que no tenim cap complex d'inferioritat envers els comunistes, que estem segurs que si les Forces Democràtiques saben tenir i guardar la iniciativa de l'acció són ells

qui es sumarien a les iniciatives democràtiques i que és absurd el refús d'actuar per temor a la participació comunista. Es així, precisament que es fa el joc a la seva expansió orgànica i política.

Separats, i netament diferenciats dels comunistes, sense confusió possible amb ells, les Forces Democràtiques no han de témer ni l'acció dels comunistes ni l'assimilació que de totes maneres intentarà la propaganda franquista. Les Forces Democràtiques han de saber utilitzar tots els atots que avui juguen contra el règim, precisant les pròpies posicions i convençuts que els nostres pobles finalment sabran reconèixer els seus amics, i voldran viure i treballar sota un règim de llibertat i democràcia.

Una sortida: règim provisional i un programa per demà

Ultra el problema de la representació nacional catalana les Forces Democràtiques de Catalunya, polítiques i sindicals, han de precisar al nostre entendre un programa de reivindicacions immediates, de caràcter econòmic, social i polític que constituirà un dia la base de l'acció popular.

El conjunt de FDC ha defensat i defensa, com a sortida democràtica a l'actual dictadura l'establiment d'un règim provisional que permeti al poble d'expressar lliurement la seva voluntat; i això vol dir -i ha de dir explícitament, si hem de col.laborar en el seu establiment- que Catalunya (i Euskadi) tindrà el seu propi govern provisional i que el poble català serà consultat sobre les seves determinacions nacionals.

Ens afirmem en aquesta posició. I creiem que cal preparar-la millor. La coalició democràtica ha de precisar no únicament els objectius immediats -contra la misèria i l'atur, pel retorn de govern provisional-, ans encara ha de procurar indicar les grans línies de l'acció a llarg abast que proposem per redreçar el país.

Al nostre entendre les FDC deuriem precisar els punts fonamentals d'aquest programa per resoldre els problemes gravíssims de la península, que poden potser concretar-se en cinc temes essencials:

1. Estructura federativa de l'estat peninsular que respecti plenament els drets de les nacionalitats i en faci la base mateixa de l'existència democràtica.
2. Pla Econòmic d'Urgència que mobilitzant tots els recursos i reestructurant els pressupostos de l'estat (damunt dels quals pesen els parasitismes falangista i militarista), resolgui les necessitats més preemtores del país.
3. Ampli programa de reformes socials i d'estructura, que millori l'existència de les classes populars i posi l'aparell econòmic al servei de la comunitat social i del seu necessari progrés cultural.
4. Reforma agrària immediata com un dels elements-clau i urgent d'aquest esforç de transformació social.
5. Replantejament de les relacions entre l'església i l'estat.

Entorn d'aquests gran temes creiem que pot centrar-se la reflexió i elaborar així el futur programa de les FDC, el qual en el moment propici deuria ésser proposat a les forces d'Euskadi i a tota la coalició democràtica espanyola.

Cal lluitar pel triomf de les forces democràtiques!

Aquesta anàlisi seria incompleta si no diguéssim amb claretat el que pensem de la situació actual de la política espanyola. El MSC, com gairebé la totalitat dels grups polítics i sindicals catalans i bascs, partidaris d'aquesta posició de règim provisional que hem expressat abans. La majoria dels partits i organitzacions espanyoles preconitzen la mateixa sortida però no s'expliquen clarament sobre les situacions provisionals a Catalunya i al País Basc. Cal que ho facin.

Ara bé. Adhuc si ho fan, ha d'ésser ben entés que en política no hi ha fórmules màgiques, i si les forces democràtiques espanyoles no vencen l'immobilisme, on semblen cantonar-se, les iniciatives es deixen d'una banda als jocs de les negociacions monàrquico-franquistes (i a l'esperança popular d'un canvi "sigui com sigui"), i d'altra banda als comunistes.

Comprendran aquesta realitat els socialistes, els sindicalistes i els demòcrates espanyols? Cal esperar-ho; cada dia és fa tard.

Es segur que avui hi ha alguns factors positius: la possible unitat de la CNT n'és un i d'importància. Com ho ha estat l'agrupament dels diversos sectors republicans espanyols. Com ho són per nosaltres, socialistes catalans, que volem col·laborar a la península amb un socialisme dinàmic i viu, obert a les realitats nacionalitàries, els corrents que es dibuixen a l'interior en el si de les noves generacions socialistes, i de les quals l'ASU és una bona expressió, plena de promeses.

Tots aquests factors han de jugar i són capaços de vèncer les rutines i les traves que han condemnat massa sovint la iniciativa de les Forces Democràtiques, condemnant-les a no fer altra cosa que cercar el diàleg amb uns interlocutors mancats també de la força resolutiva que només pot trobar-se en l'acció disciplinada i responsable de les masses ciutadanes.

Cal donar un dinamisme i una unitat a la gran coalició democràtica hispànica, precisant les posicions, elaborant un programa, sobretot afirmant constantment una voluntat d'acció sense la qual les aliances, els acords, els documents no són res més que lletra morta.

Per aquesta gran obra, el MSC al costat de les demés forces catalanes sindicals i polítiques, ha dit i dirà sempre present!

Els catalans hem de propiciar-la amb l'exemple i hem de fer tot el possible per a realitzar aquesta coalició democràtica peninsular. Catalunya, avui com sempre, ha d'estar a l'avantguarda de la lluita per la llibertat i per la justícia a Espanya. Avui com sempre ha d'estar al costat de tots aquells que respectant les determinacions del nostre poble, vulguin establir a la península la societat democràtica, de progrés i cultura, que nosaltres volem aconseguir per a Catalunya i que desitgem a tots els espanyols.

Reforcem el MSC!

Per a dur a terme aquestes decisions, per a realitzar un dia aquestes voluntats, el MSC adreça aquesta Crida als treballadors, als camperols, als

estudiants i als universitaris, a tots als demòcrates catalans que senten el neguit de la justícia social, a tota la joventut de Catalunya que és l'esperança de la pàtria:

Veniu a reforçar el nostre combat!

Fem tots plegats l'esforç de formació i d'educació, d'enquadrament i d'acció popular que ens ha de donar la victòria!.

Les rengleres del MSC són cada dia més nombroses. Han d'ésser-ho encara molt més. Veniu-hi! Treballant i lluitant plegats ara preparem pel nostre poble un esdevenidor que volem lluminós de llibertat i obert a totes les realitzacions del progrés social i cultural!.

“Endavant”, núm. 118 (agost-setembre del 1960); 1-4.

CONSELL DE COORDINACIO.

Perpinyà, agost del 1961.

DECLARACIO I RESOLUCIONS DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

El MSC ha reunit el seu Consell de Coordinació durant aquests mesos d'estiu, XXV aniversari de la sublevació franquista.

Les nostres primeres paraules són per a retre homenatge als lluitadors que en aquella ocasió bateren completament, en quaranta vuit hores, el feixisme a Catalunya. El nostre poble mantingué després, al costat dels demòcrates i dels treballadors dels altres llocs d'Espanya, una guerra desigual contra les forces conjugades del feixisme internacional i malgrat els errors i les covardies d'algunes democràcies, que aleshores- com ara- ens abandonaren. El franquisme guanyà la guerra, però, incapaç de resoldre cap dels problemes del país, ha perdut la pau. I l'ha perduda per sempre.

El MSC ha proclamat moltes vegades, durant aquests llargs anys d'exili i de clandestinitat, el seu desig d'establir a Catalunya i a tot Espanya un règim democràtic que restableixi les llibertats i que faciliti el progrés i la instauració de la justícia social. No som, doncs, partidaris de la guerra civil, sinó que volem la pau i la convivència civil. Precisament per això ratifiquem la nostra fidelitat envers la gesta que començà el 19 de juliol del 1936, la qual -malgrat els defectes que pogué tenir- demostrà al món que el nostre poble sabia dreçar-se en defensa de la llibertat, i sabia organitzar la lluita en un gran esforç per trobar més justes formes d'estructures econòmiques i socials.

Aquesta voluntat de llibertat, aquestes inquietuds per la justícia social es retroben avui, més vives que mai, en les noves generacions del nostre poble.

El passat servei per allisonar l'esdevenidor. El MSC és una força nova i renovadora del nostre poble, i és gira doncs l'espectre de la guerra civil que el règim franquista evoca sempre amb complaença, ens afirmem solidaris d'aquell combat que molts de nosaltres menarem amb les armes, i que després ha estat heroïcament continuat a l'interior i a l'exili per les Forces Democràtiques, sindicals i polítiques que tenen avui la responsabilitat de dirigir el nostre poble.

Al cap de vint-i-cinc anys de la guerra i de la desfeta, quan el poder a Espanya continua en mans dels generals sublevats, dels bisbes que els beneïren i dels terratinents, als quals cal afegir els representants del gran capitalisme financer, és necessari, però, dir-nos algunes grans veritats que són les úniques que expliquen la situació. Una d'aquestes veritats, que la història algun dia reconeixerà, és que l'exili hispànic, si bé ha demostrat en conjunt ésser digne de les virtuts morals més enlairades, ha estat i és sovint incapaç d'entendre el present i per tant no sap encarrilar-lo cap al futur. Aquesta és potser la causa principal de l'excepteional durada de la dictadura franquista. Si volem una ràpida rectificació, ens cal primer assenyalar les nostres febleses, i corregir-les. Es per obtenir aquests resultats positius que el Consell de Coordinació del MSC fa públiques les següents resolucions:

1. L'acció popular és l'instrument de la victòria

El MSC resta convençut que el règim de Franco no caurà simplement a causa d'acords, pactes o tractes més o menys conspiradors. La dictadura no abandonarà el poder tampoc, empesa per les pressions internacionals europees, o americanes si n'hi ha. Ningú no estalviarà els nostres pobles el combat que han de dur a terme per lliurar-se del dictador. Aquest combat, per no ésser violent ha de consistir en l'esforç de mobilització ciutadana, en l'acció obrera i universitària, en la pressió irresistible de l'opinió popular que ha de saber fer sentir la seva veu, com quan durant les vagues dels tramvies, com quan durant el boicot contra Galinsoga o contra Acedo...

Moltes accions s'han intentat i unes han sortit bé i altres no tant. Però hem de remarcar que, amb les del País Basc i algunes a Astúries,

aquestes accions s'han limitat generalment a Catalunya. Es igual. Cal insistir en aquest esforç i els catalans hi insistirem. En contacte estret amb el conjunt de Forces Democràtiques de Catalunya, el MSC continuarà preconitzant i realitzant les accions d'hostilitat ciutadana a la dictadura que són les úniques susceptibles d'afeblir-la i desencadenar la crisi que l'ha d'abatre.

El MSC creu que les forces catalanes han de precisar davant de qualsevol entesa de caire peninsular que el recolzament de Catalunya implica, primer de tot, que aquesta entesa es proposi realment una acció contra el franquisme. Aquesta voluntat d'acció ha de ser una primera condició essencial de tota participació catalana.

2. La sortida democràtica de l'actual situació

La sortida democràtica de l'actual dictadura és la d'un règim provisional de govern que restableixi les llibertats i doni la paraula al poble. Els catalans ja fa molts anys que hem assenyalat aquesta solució, i que hem constituït bases d'acord entre els diferents sectors de Catalunya susceptibles de fer-se càrrec del govern provisional del nostre poble i de ser, a més un exemple i un factor d'equilibri per la resta de la península.

Certs nuclis d'opinió espanyola dretana, i algunes personalitats monàrquiques ja fa molts anys que suggereixen l'establiment de la monarquia, com una sortida molt més fàcil, bo i prometent que aquesta monarquia serà democràtica si les oposicions esquerranes l'accepten.

Aquesta hipòtesi que fou refusada abans, ha estat ara reiterada sota la fórmula no inèdita de la "situación de hecho", que seria jutjada segons els seus actes pels que, esmentant-la en un pacte de forces democràtiques espanyoles i basques, semblen situar-la en un pla important de llurs preocupacions.

El MSC ratifica la seva posició: som partidaris d'una sortida pacífica de l'actual dictadura i aquesta, pel que fa a Catalunya, sols pot trobar-se sobre la base d'un govern provisional de Catalunya que -d'acord amb les forces democràtiques que es facin igualment càrrec del poder a la

resta de la península- restableixi les llibertats i consulti el nostre poble sobre les seves determinacions polítiques i socials.

3. Els veritables problemes de Catalunya i d'Espanya

La unitat catalana, és a dir la unitat de les forces democràtiques sindicals i polítiques de Catalunya és un fet que amb intermitències diverses i en les difícils condicions de la clandestinitat, existeix des de fa molts anys a Catalunya. Aquesta unió proclamada fa dos anys entorn del Consell de Forces Democràtiques i precisada a l'exterior entorn del Comitè de Coordinació, resta la gran esperança d'una solució durable, i autènticament democràtica dels veritables problemes de la península ibèrica.

Degut probablement a l'envelliment i a l'allunyament una part de l'exili espanyol risca de deixar-se hipnotitzar per una qüestió de règim institucional, el qual pot ésser simplement un parany parat per les dretes tradicionalment mestres del poder -i que el tenen avui també- (la gran burgesia, l'exèrcit, l'església) a fi d'eludir aquests autèntics problemes dels pobles hispànics.

Aquests problemes no són de forma, sinó que són de fons; no són de forma institucional, sinó socials, econòmics, polítics. Són els problemes que planteja una economia contradictòria, amb un règim feudal agrari al centre i sud d'Espanya i amb un capitalisme bancari concentrat com mai i que fa beneficis immensos gràcies als monopolis i a l'explotació sense mesura del treball. Tot plegat beneït per moltes jerarquies eclesiàstiques i sostingut per l'exèrcit i la policia, amos d'un estat parasitari i centralista que oprimeix els pobles que volen viure lliures i fraterns.

Aquestes grandioses qüestions que la història planteja de nou a les noves generacions de la península no poden ésser escamotejades i el deure de les forces democràtiques, sindicals i polítiques, és assenyalar-les, indicar-ne solucions, i proclamar llur voluntat de lluitar -sigui quina sigui la "situación de hecho"- pel triomf de les revindicacions democràtiques, tant en el pla social com en el terreny polític.

4. Les forces democràtiques de Catalunya. Capdaverteres en la lluita pel progrés i la justícia social

El MSC s'ha esforçat i s'esforçarà per obtenir que el conjunt de forces catalanes defensin, al costat de les reivindicacions nacionals i socials del nostre poble les reivindicacions socials i econòmiques de tots els explotats d'Espanya. Qui no veu, davant de qualsevol problema actual del nostre poble, el de la immigració per exemple, que aquests problemes estan indissolublement lligats?

Les Forces Democràtiques de Catalunya no es deixaran enlluernar pel mirallet institucional i propiciant sempre la sortida de la dictadura, cercaran molt més enllà que en una promesa de "situación de hecho", la solució als problemes del país.

Si no fos possible d'obtenir un acord de totes les forces catalanes entorn d'aquestes reivindicacions nacionals, i socials, el MSC creu que deuen precisar-les almenys els sectors democràtics, sindicals i polítics, bo i mantenint amb els altres sectors, la plataforma comuna del Consell de Forces Democràtiques, el qual ha d'exigir com a punt mínim d'acord amb qualsevol coalició espanyola, un govern provisional de Catalunya i el restabliment de les llibertats del nostre poble.

Aquesta mínima reivindicació catalana, perfectament assolible en les condicions actuals de la península i en la que es precisaran quan caigui la dictadura obre grans perspectives de progrés i de transformació social a tot Espanya.

5. L'Aliança Sindical de Catalunya, arma del combat obrer

L'Aliança Sindical, que el MSC ha preconitzat fa anys i ha defensat en la pràctica a Catalunya moltes vegades, intenta ara precisar-se damunt del paper a l'exili en el pla espanyol i ha suscitat de seguida boicots dels seus adversaris tradicionals.

L'Aliança Sindical ha de ser una realitat primer de tot a l'interior i l'exterior ha de servir-la no servir-se'n.

A Catalunya, l'Aliança Sindical ha de tenir les seves estructures pròpies, basades en la CNT i la UGT de Catalunya, a les quals poden sumar-se -al nostre entendre- altres expressions del sindicalisme lliure, si existeixen realment a la nostra terra.

Es hora potser de dir públicament, perquè serveixi de lliçó pel futur, que quan les darreres grans vagues catalanes de la metal·lúrgia l'any 1957, l'Aliança Sindical es concretà en unes propostes que els sindicalistes cenetistes, ugetistes i democristians de Catalunya adreçaren a les organitzacions sindicals internacionals per obtenir l'ajuda que mereixia aquella magnífica gesta del proletariat català. I hora de dir que si aquesta ajuda no s'aconseguí fou sobretot a causa de les mesquineses i de les preocupacions centralistes que han obstaculitzat tantes bones intencions. Això no ha de passar mai més. La ineficàcia de les estructures centralistes ha estat suficientment provada: durant els vint anys transcorreguts s'han demostrat incapaces d'animar una sola acció reivindicativa dels treballadors.

L'Aliança Sindical de Catalunya ha d'afirmar la seva pròpia presència a l'interior de l'Aliança Sindical creada recentment entre el CISL i la CISC; ha de fer viva i operant aquesta Aliança, ha d'animar un combat que els treballadors de Catalunya saben fer eficaç com han provat en diverses ocasions.

6. El problema dels comunistes: les forces democràtiques han de tenir la iniciativa de l'acció

Diversos incidents han posat de relleu durant els darrers mesos altres fets lamentables que algunes forces democràtiques espanyoles han d'esmenar ràpidament si aspiren a dirigir l'acció popular, tal com volem fer-ho -i ho fem- les Forces Democràtiques de Catalunya. Ens referim, concretament, a l'exacerbació d'un anticomunisme negatiu i verbal que és totalment incomprès per les noves generacions espanyoles, i provoca, com a conseqüència, precisament els resultats contraris dels que es desitgen: atrets per les exigències de l'acció, alguns nuclis de les noves promocions espanyoles risquen de gravitar cada dia més entorn del PCE.

El MSC no ha de retreure títols per afirmar la seva total adscripció al socialisme democràtic: la nostra acció diària és suficient garantia. Nosaltres creiem que en l'actual conjuntura internacional un pacte amb els comunistes seria ineficaç i àdhuc contraproduent, fins i tot suposant -que ja és suposar- que els comunistes són sincers quan diuen que han rectificat els mètodes terroristes i degradants que aplicaren a Espanya contra les altres forces en lluita contra el franquisme.

Dit això repetim que és un greu error creure que es combat els comunistes limitant-se a criticar les seves iniciatives ja sigui quan se'ls atribueix la de fer una vaga general contra Franco, o per aconseguir l'amnistia dels empresonats. El que han de fer els demòcrates i els socialistes és tenir ells mateixos les pròpies iniciatives, afirmar-les i dur-les a terme; no cedir i no tèmmer la lluita àdhuc si en la lluita s'hi barregen també els comunistes. L'essencial, avui, és la diferenciació, però la diferenciació no ha de suposar un paper passiu i de crítica negativa, sinó per part de les forces democràtiques- un paper actiu i de combat.

La dictadura comunista -i el que diem és vàlid també en el pla internacional- no recula davant de fórmules verbals i negatives, puix aquestes signifiquen sovint, en la pràctica, quedar-se a redós del capitalisme més o menys renovat. La dictadura comunista recula únicament davant dels fets: una autèntica voluntat de transformació social; una defensa aferrissada de les llibertats essencials, les quals han de basar-se en la justícia social; una real elevació dels nivells de vida dels treballadors, que només s'aconsegueix amb les reformes d'estructura que el socialisme ha de preconitzar i realitzar des del poder.

Són aquests els mitjans que els socialistes de Catalunya volem fer servir per combatre tota mena de totalitarisme. El recurs a altres mètodes ens sembla indigne, i a fi de comptes totalment ineficaç.

* * *

Els socialistes catalans estem convençuts d'aquestes veritats que hem expressat en les anteriors resolucions de caràcter polític, explicant la

nostra acció i la que ens proposem desenvolupar. Les afirmacions que fem, les crítiques que assenyalem, les perspectives que indiquem, diuen totes que sota l'aparent "immobilisme inestable" de la dictadura viu i bull a la península -a Espanya i a Portugal- tot un món de contradiccions i de problemes que en qualsevol ocasió pot -simplement- explotar. Les enormes forces que hi ha avui a aquest país poden encaminar-se, impetuoses però ordenades, pels camins creadors d'un futur lluminós -o poden desbordar-se per no saber quines direccions de desori o de noves opressions.

Nosaltres som partidaris d'encarrilar-les enllaçant amb l'Europa veïna i preconitzant els llaços de pau i de convivència mundial que el nostre poble desitja, però exigint les profundes transformacions socials i polítiques que els pobles europeus han realitzat des de fa anys i que nosaltres hem d'aconseguir també.

Que ningú es faci il·lusions confiant en la resurrecció d'un passat mort fa vint-i-cinc anys, o somiant restauracions del segle XIX. L'Estat espanyol centralista i decadent bastit, igual que el portugués, al llarg de segles imperials que ara tot just s'acaben definitivament, ha de ser escombrat, i damunt de les runes de la vella península imperial, ara exportadora d'homes i dones de servei dels països industrials, s'hi ha de dreçar el nou edifici fratern de la Federació Socialista de Pobles Ibèrics, que el MSC defensa des de la seva creació.

No sabem el temps que tardarem en aconseguir-ho. Sabem però que el veuran establert, amb les banderes d'aquests pobles onejant plegades al vent de la llibertat, les generacions que avui puguen, els homes que tenen els XXV anys d'aquell combat gloriós que el nostre menà i guanyà, a totes les viles i pobles de Catalunya, en quaranta vuit hores, desfent ràpidament les forces d'opressió. Catalunya ofrenà aleshores aquella lluita a la victòria comuna, a la causa de la llibertat i de la justícia de tots els pobles d'Espanya. Catalunya, unida com ho ha estat sempre en els moments crítics de la seva història, continua fidel a aquest ideal generós i crida els altres pobles de la península per encarnar-lo definitivament en un clima de pau, de progrés i de convivència democràtica.

"Endavant", núm. 124 (juliol-agost del 1961); 1-3.

CONSELL DE COORDINACIO.

Perpinyà, 16 d'agost del 1962

ACORDS POLITICS

Cada dia més el MSC de l'exili i el de l'interior, s'han de refondre en una sola organització i disciplina, en la qual els socialistes d'un lloc i altre col·laborem intensament al servei dels objectius del Moviment, els quals reclamen avui, en el pla orgànic, un intens esforç d'expansió i de propaganda a tot Catalunya.

Posició socialista

El MSC ratificarà en una declaració pública, que ha de ser abundantment distribuïda, les bases essencials del pensament socialista de Catalunya, resumit en el seu lema: federació, democràcia, socialisme.

Pactes polítics

En la conjuntura política actual creiem que cal que el MSC:

Continui recolzant plenament el Consell de Forces Democràtiques de Catalunya, del qual formen part les forces democràtiques, de dreta, de centre i d'esquerra del nostre poble.

Es però necessari que el Consell tingui un pensament i una doctrina d'acció, que ara no té. Aquesta, per nosaltres, pot resumir-se així: impulsar tota acció i tota negociació tendint a la liquidació del franquisme; adquirir compromisos formals únicament sobre la base d'un govern provisional de Catalunya que permeti al nostre poble d'autodeterminar-se lliurement, previ el retorn de les llibertats.

Més encara: en l'actual moment hispànic, marcat amb el segell del magnífic combat que la classe obrera de tota la península ha menat aquesta primavera, és necessari que Catalunya defineixi una perspectiva general

peninsular que tingui com a base les grans transformacions polítiques, socials i econòmiques que el poble reclama i demà exigirà: estructura federal del país, reconeguent els drets de les nacionalitats; reforma agrària, nacionalització de la banca i de les indústries bàsiques, revisió del concordat i dels pactes internacionals, plaça de l'exèrcit en una societat civil, reforma de l'ensenyament, etc.

El MSC s'adreçarà doncs a les altres forces catalanes democràtiques per fixar les grans línies d'aquest document. Si únicament les forces d'esquerra, polítiques i sindicals, creguessin oportuna l'afirmació d'aquest pensament de Catalunya -més necessari que mai en l'ambient de confusió política que les maniobres monàrquiques i franquistes desenvolupen-, són les forces d'esquerra de Catalunya les que l'hauran de fer conèixer, i defensar-lo, bo i mantenint amb la dreta catalana les bases d'entesa definides en els apartats anteriors.

Posició internacional

En relació a les perspectives internacionals, el MSC ratifica les anàlisis dels anys anteriors que han anat orientant la seva acció, i que els esdeveniments de l'Àfrica, d'Amèrica del Sud, de l'Àsia ratifiquen diàriament: les masses abans miserables d'aquests països ex-colonials, plantegen avui als pobles industrialitzats -tant de l'Est com de l'Oest- l'ineludible exigència d'un accés a les formes de benestar social, econòmic i de promoció cultural que només el socialisme pot acomplir.

En aquests moments, quan a l'Àfrica només queden en peu els residus del colonialisme espanyol i portugués, el MSC proclama la seva total solidaritat amb els pobles del Marroc, d'Angola, de Mozambique, etc. -que encara són víctimes de l'imperialisme miserable de Franco i de Salazar i assegura aquests pobles que els socialistes de Catalunya defensem i defensarem llurs drets a la independència i a la unitat nacional-.

El MSC continua convençut que la lluita per la pau i per la convivència pacífica resta la necessitat vital de tota la humanitat; els socialistes han de denunciar i oposar-se a totes les provocacions i a les

polítiques de força, siguin de l'Est o de l'Oest. Es aquesta convicció la que guia la seva política internacional.

Per una Europa socialista

Per la seva situació geogràfica i per les seves afinitats socials i culturals, Catalunya pertany plenament a Europa. Som partidaris doncs d'integrar-nos a aquesta Europa que s'està fent -i que haurà de depassar les sis nacions inicials-, però estem convençuts que cal donar-li un contingut socialista basat no únicament en la prosperitat econòmica sinó també en la justícia social; basat també en les idees internacionalistes que han nodrit sempre els moviments obrers i socialistes d'Europa. Ultra la progressiva socialització de les estructures econòmiques d'aquesta nova Europa que avui el neocapitalisme monopolitza -i en la qual els sindicats hauran de jugar un paper de gestió fonamental- els partits obrers han de propugnar l'obertura- de les fronteres als pobles del tercer món, enlloc de tancar-les egoïstament. Només així serem realment fidels a les tradicions socialistes europees.

Acció obrera i popular contra Franco

El MSC creu necessari concertar totes les accions, coordinar totes les energies que puguin afeblir i finalment liquidar el règim franquista, siguin les que siguin les forces participants, i àdhuc si no hi ha acords polítics permanents entre elles.

Considerem un error l'anticomunisme negatiu que, per evitar tota confusió amb els comunistes, es cantona en la inacció i risca de fer el joc de les dretes. Nosaltres preconitzem una altra posició: la de l'autonomia i la independència socialista i democràtica. Bo i refusant pactes permanents amb el Partit Comunista -per raons conegudes, interiors i internacionals- propugnem la coordinació de tots els esforços antifranquistes, sense confusió de cap mena, i sense que això sigui obstacle a l'obra de desmitificació de les noves generacions que el franquisme enganya amb la seva propaganda.

La voluntat decidida dels socialistes d'ésser el primer pla del combat contra Franco, de definir-ne els objectius i de situar-lo amb prioritat a

qualsevol altre consideració de política internacional, és el millor instrument de la política d'acció popular que preconitzem.

* * *

SOBRE QUESTIONS SINDICALS

El combat del moviment obrer peninsular, durant els mesos passats ha confirmat plenament l'essencial de les nostres posicions: és únicament lluitant que els treballadors aconseguiran la reconeixença dels seus drets i obtindran el benestar al qual aspiren.

En la direcció i l'organització d'aquesta lluita, la UGT de Catalunya ha jugat i jugarà un paper essencial.

Al nostre entendre l'acció de la UGT de Catalunya, per ésser plenament eficaç, ha de recolzar fonamentalment en l'interior. Els socialistes de Catalunya continuarem servint amb tot entusiasme l'organització sindical i procurant que sigui el millor instrument del combat obrer, tenint sempre present les següents orientacions:

1. S'ha de reforçar la tasca de penetració orgànica i de propaganda sindical a totes les fàbriques i tallers de Catalunya. La UGT es proposa ésser l'ànima del gran esforç social que comença de nou. Els socialistes farem tot el necessari per assegurar-li el triomf.
2. S'ha de reforçar l'Aliança Sindical de Catalunya, amb la UGT, la CNT i els sindicalistes cristians que s'atinguin a la voluntat de lluita de les dues centrals obreres, i que siguin capaços de plantejar-se el gran renovellament d'estructures sindicals que la caiguda del franquisme plantejarà ineluctablement, i que ha de donar accés als treballadors a la gestió de la vida econòmica i social del país.
3. S'ha de continuar fent tot el necessari perquè les organitzacions sindicals i internacionals ajudin directament els organismes sindicals de

l'interior, que és on han de residir les direccions de les organitzacions sindicals clandestines.

4. Per aconseguir-ho, i fer efectiva la tasca de propaganda sindical, cal reforçar l'acció del Secretariat de Catalunya de la UGT a l'exili, el qual ha contribuït amb el seu esforç passat, i contribuirà en el futur, a l'obtenció d'ajudes morals i materials internacionals.

5. Preconitzem també la necessitat d'anar ràpidament a la creació dels sindicats d'indústria, els quals deuen entrar en contacte amb els SI internacionals.

CONSELL DE COORDINACIO.

Perpinyà, 18 d'agost del 1963

El Consell General del MSC a l'exili, s'ha reunit durant els dies 17 i 18 d'agost. Abans de començar les seves tasques ha expressat el més profund homenatge de recordança i de fidelitat al company Manuel Serra i Moret, un dels més il·lustres fundadors del socialisme a Catalunya, mort recentment després d'una dolorosa malaltia i absent així, per primera vegada, de les nostres reunions anuals.

El Consell General remercia les innumbrables manifestacions de condol que ha rebut de moltes personalitats i de totes les organitzacions sindicals i polítiques de Catalunya i que subratllen bé l'envergadura nacional del nostre company. Idèntics remerciaments adreçem als organismes i personalitats basques i espanyoles, socialistes i republicanes, que han sabut comprendre el sentiment de fraternitat ibèrica amb el qual Serra i Moret menà sempre la lluita socialista a Catalunya.

Finalment, el Consell General remercia també les personalitats i organitzacions internacionals, culturals, sindicals i polítiques que igualment ens han fet conèixer llurs sentiments de dol.

El MSC sap que un dia aquest recordatori exiliat i internacional tindrà un esclatant confirmació a Catalunya, i per començar entén ja ara contribuir-hi creant el CENTRE D'ESTUDIS I DE FORMACIO SOCIAL "MANUEL SERRA I MORET", el qual malgrat les dificultats de la clandestinitat, cercarà d'extendre i satisfer les inquietuds ideològiques que animaren sempre el nostre company, i mantenir-les en el constant esperit de recerca intel·lectual i d'honestetat en el servei de la pàtria, que és una de les més preuades aportacions de l'amic desaparegut.

El Consell General del MSC encoratja al company Pere Foix perquè dugui ràpidament a terme la tasca biogràfica que ell, millor que ningú, pot aconseguir.

I convençut que el millor homenatge a la memòria del nostre company i mestre és finalment el mantenir-nos amatents a l'esforç diari del qual depèn la victòria, el Consell General del MSC ha estudiat llargament l'actual situació política i social a Catalunya, a la península i en el pla internacional. Fruit d'aquest estudi és la següent

DECLARACIO POLITICA

La crisi de la "successió"

La dictadura franquista va entrant ja en l'etapa de crisi política que el plantejament de la successió del dictador ha de provocar inevitablement. Aquesta crisi pot ésser particularment greu, puix que manquen a Espanya les més mínimes estructures democràtiques que són les úniques capaces d'assegurar l'estabilitat. I aquesta crisi risca d'agreujar-se encara pel malestar econòmic consecutiu a un nou procés inflacionista que, després del famós pla d'"estabilizació", confirma les dificultats que el capitalisme internacional assenyalava ja en el conegut informe del Banc Mundial. Entretant, i a desgrat de les aportacions turístiques, la balança de comptes espanyola continua deficitària i les úniques exportacions, gens envejables, que han desenvolupat els tècnics de l'Opus Dei són les dels obrers qualificats que porten llur treball arreu d'Europa.

Divisions entre les forces del règim

Les forces que provocaren la guerra civil i sostenen encara avui el règim es divideixen i manifesten llur incapacitat per assegurar la successió.

El gran capitalisme bancari, que durant vint anys ha estès les seves xarxes monopolístiques a tota la indústria espanyola veu venir la crisi, accentuada per les immediates perspectives del Mercat Comú Europeu, però és incapaç d'encarar la situació. Atent solament als seus interessos immediats, continua deixant a l'Opus Dei la responsabilitat de la política social reaccionària, negant simplement tota satisfacció a les constants reivindicacions obreres.

Alguns nuclis intel·lectuals i burocràtics de Falange descobreixen un xic tard les virtuts del sindicalisme, de la reforma agrària i de la nacionalització de la banca. Adhuc diuen cercar l'establiment d'una república presidencialista i una impossible democratització del "Movimiento". Al cap de vint-i-cinc anys de govern autoritari, en el qual aquest sector ha col·laborat intensament, la descoberta tardana de la gran enganyifa franquista només és un escambell per la demagògia. En efecte, no hi ha solució als problemes del país sense liquidar el "Movimiento", el partit i el sindicat únic, el règim de dictadura, l'Estat centralitzat i unitarista. Com que la majoria dels "falangistes d'esquerra" són incapaços d'arribar a aquestes afirmacions resulta que la seva demagògia és només un element més del càncer que rosega el règim i que un dia proper se l'endurà inevitablement.

L'Església espanyola que fou la gran base de sustentació del franquisme, avui ja es refusa també a ésser-ho obertament. La majoria de les autoritats eclesiàstiques estan encara arrapades a les més rònegues concepcions del catolicisme inquisitorial, però els corrents de renovació autènticament cristiana que l'Encíclica "Pacem in Terris" ha expressat, arriben també a Espanya, sobretot a través de Catalunya i del País Basc. Aquests corrents renovadors són segurament una esperança pel demà. Avui per avui no arriben a neutralitzar les posicions tradicionals del clericalisme toledà; la crisi interna de l'Església espanyola redobla i agreuja encara la crisi general de l'Espanya franquista.

Els monàrquics, que jugaren un gran paper en la naixença i implantació de la dictadura franquista, són incapaços d'aportar cap solució a la crisi del règim. Lligats a les oligarquies feudals agràries, sense cap arrelament popular, només poden pidolar a l'exèrcit que asseguri la restauració quan es mori el general Franco. Però suposant que l'exèrcit -actualment el veritable dipositari del poder- acceptés a satisfer aquesta demanda, i es mantingués unit, és ben evident que no faria res més que agreujar la situació actual: o bé subsistiria íntegrament la dictadura, però sense un dictador guanyador de la guerra i que ha provat múltiples vegades les seves capacitats de maniobra i de crueltat -o bé es plantejarien obertament els problemes del país, socials i polítics, als quals s'ajuntaria encara el plet institucional. El resultat probablement a més o menys llarg termini seria

el desenllaç violent i de guerra civil, que vindria a ajuntar-se al llarguíssim procés de guerres civils i de violències que marca la història de la monarquia espanyola durant els darrers 160 anys.

Sols un camí per evitar la violència i la guerra civil

Per evitar la guerra civil i les violències només hi ha un camí, un sol, que no és ni fàcil ni planer: el restabliment de les llibertats democràtiques, donar la paraula al poble. Convençuts d'aquesta veritat el MSC, treballa ja fa temps al costat de les altres forces democràtiques del país, en el Consell de Forces Democràtiques de Catalunya que aquest any ha precisat diverses vegades el seu pensament en qüestions importants i ha reforçat els seus instruments de treball i d'acció. Per això també el MSC recolza plenament l'Aliança Sindical Obrera de Catalunya (ASO) que, reunint la UGT, la CNT i la SOCC, estreny avui els llaços entre els corrents sindicalistes, aconsella i orienta els obrers en llurs reivindicacions socials i serà demà la gran força de renovació del sindicalisme del nostre poble.

Però tot això no és prou. La crisi de la successió, ja plantejada, ens imposa noves responsabilitats. Avui podem i devem afrontar-les, sobretot en dos terrenys importants:

Primerament, portant cada vegada més la nostra veu, al costat de les demés forces democràtiques, fins els més íntims replecs de la societat catalana: a totes les viles i pobles, a les fàbriques i als tallers i a les escoles de tot Catalunya. A tot arreu ha d'arribar la preocupació pels problemes socials, polítics, culturals del país, puix és de llurs solucions generals que depenen les solucions particulars dels problemes culturals, socials i polítics de les viles i poblets. Catalunya avui és forta perquè existeix aquest mínim d'opinió pública i d'esperit de ciutadania. Cal que aquest mínim s'ampliï i reforci, que no sigui una manifestació de Barcelona sinó també de les comarques.

El nostre esforç, tant en el pla polític com sindical, ha d'orientar-se ràpidament en aquesta direcció.

Un altre punt fonamental que hem d'atènyer aquest any és l'aplegament de les forces d'oposició entorn d'un programa a realitzar. Durant anys, i a desgrat de les maniobres monàrquiques que, incapaces de portar la monarquia volien almenys endarrerir qualsevol altra solució, les forces democràtiques han sostingut que la sortida deu trobar-se en un règim provisional que doni la paraula al poble i restableixi les llibertats. Els catalans no hem canviat mai d'opinió en aquest sentit, però creiem que avui són urgents les precisions. El restabliment de les llibertats a Catalunya ens toca fer-lo, a nosaltres mateixos; és a dir, des del primer moment deu haver-hi a Catalunya, i al País Basc, la pròpia estructura de govern provisional que consultarà igualment al nostre poble.

Un programa d'acció per les forces democràtiques

Fins avui les forces d'oposició espanyoles han refusat realment de plantejar-se aquesta perspectiva, potser per manca de confiança en la solució que defensaven. Doncs bé. Nosaltres creiem que no sols socials i polítiques, han de ser enfocades aquesta sinó moltes altres perspectives, per les forces que vulguin coaligar-se. Cal que durant els mesos propers les forces d'oposició peninsulars facin un gran esforç per coordinar llurs objectius i fer així més efectiu el seu combat. El MSC per la seva banda, plantejarà aviat, públicament el projecte d'un veritable programa d'acció que haurien de realitzar les forces democràtiques catalanes i espanyoles una vegada hagin sabut mobilitzar, entorn d'aquestes realitzacions, les energies populars.

Per fer front a aquesta tasca és evident que els aliats dels socialistes i dels demòcrates catalans han de ser els demòcrates i els socialistes de la península. Més enllà de les possibles discrepàncies exiliades, filles potser d'una incomprensió del que és i del que vol el moviment obrer de Catalunya, hi ha aquesta exigència fonamental que nosaltres sempre hem tingut en compte. El MSC aspira avui com ahir, a col·laborar en una comuna tasca de direcció i d'orientació peninsular, amb els demòcrates i els socialistes dels pobles hispànics que entenguin aquesta gran exigència federalista del present. Hi ha avui més possibilitats que mai per a fer-ho, car avui més que mai floreixen les inquietuds socials que per força han de ser socialistes. A l'heroica Astúries, sempre generosa en el seu esforç revolucionari; al

País Basc, on mil símptomes assenyalen la superació de l'antiga lluita entre el sentiment social i el nacional; a la llunyana Galícia, on el treball silenciós de nuclis intel·lectuals d'arrelament popular forja per demà del millor llaç amb Portugal; a l'Andalusia de les inquietuds camperoles. Tard o d'hora aquest plantejament autènticament federalista de les energies transformadores de la revolució hispànica haurà de plasmar-se a la capital de l'Estat espanyol. Es amb aquest objectiu que treballem avui, sense presses però també sense torbar-nos. No es tracta de fer nous pactes ni altres aliances a l'exili: es tracta d'entrar en contacte amb les realitats interiors peninsulars, que cada dia es manifesten d'una manera o altre, de precisar-les i de trobar, tots plegats, una direcció. El dia que les forces d'oposició hispànica s'hagin retrobat i hagin assenyalat l'autèntica alternativa democràtica al país, que no pot ésser altra que republicana, federativa i almenys d'orientació socialista, aquell dia realment la crisi de l'Estat franquista entrarà en vies de solució. I avui és urgent de fer-ho perquè entre altres coses, la vida del Caudillo assenyalava inevitablement un terme a la situació actual.

Hi ha altres motius per aquesta urgència: l'evolució present de la situació internacional, que nosaltres fa anys presentim i defensem. L'acord nuclear recentment signat entre la URSS i els Estats Units és el primer pas per la liquidació de la guerra freda. Es amb la guerra freda que Franco s'ha mantingut i que s'han enfondit les divergències entre els antifranquistes. Les perspectives de la pau mundial han de ser doncs fatals pel franquisme. I si, per demà, podem imaginar arreu d'Europa una gran represa del moviment obrer capaç de construir realment l'Europa socialista i oberta als altres continents que somiaren els nostres predecessors, per avui és indubtable que la coordinació de totes les forces antifranquistes podria ésser un primer pas vers aquesta direcció. Aquest camí, el MSC ja fa temps que l'assenyala, sense exclusives i també sense febleses. Ara és hora de seguir-lo.

S'apropen mesos importants pels nostres pobles. Potser la darrera oportunitat per incorporar-nos realment al segle XX, abans que no se'ns escapi deixant-nos al marge, igual que en certa manera ens quedàrem al marge del XIX. Es entorn de les idees-clau de federació, democràcia i socialisme que es troben les fórmules que ens permetran de bastir la nova

Catalunya en una península oberta a Europa per dur-hi la voluntat de pau, i disposada, oblidant segles de decadència, de monarquies unitàries i de centralisme ineficaç, a construir la societat de pau i de benestar que volen els seus fills. El MSC crida a tots els catalans a incorporar-se a aquesta tasca i s'adreça fraternalment a tots els demòcrates i socialistes espanyols perquè sapiguen també realitzar-la.

“Endavant”, núm. 136 (setembre-octubre del 1963); 3-4.

CONSELL DE COORDINACIO.

Perpinyà, 15 d'agost del 1964

PER LA LLIBERTAT DE CATALUNYA!. PER LA JUSTICIA SOCIAL I ELS DRETS DELS TREBALLADORS!

Un manifest del MSC

El MSC ha reunit el seu Congrés i ha estudiat la situació política i social del nostre poble, així com l'actual perspectiva espanyola i internacional.

Els acords presos seran aplicats durant aquest any. Creiem que han de marcar un gran esforç de redreçament de la consciència ciutadana i han de contribuir, fonamentalment, a envigorir la lluita dels treballadors per aconseguir crear les seves pròpies organitzacions sindicals, relligant aquest combat al que ha de donar la llibertat nacional de Catalunya i instaurar la democràcia política i social de tota la península.

La dictadura haurà de cedir

En distints plans s'ha situat la nostra reflexió i se situarà ara la nostra acció. Un d'ells, el més important, és donar confiança al nostre propi poble, fer-li conèixer que és en ell, únicament en ell, que reposen les possibilitats per aconseguir el millor benestar i la vida més lliure que desitja. La crisi política del franquisme és un fet definitiu i l'actual demanda d'entrada a Europa és irreversible. Però entrar a Europa, i àdhuc tant sols negociar amb Europa, vol dir que la dictadura ha de cedir. Depèn de nosaltres que el proper tombant del règim ens vegi restablir les nostres llibertats nacionals -polítiques, socials i culturals- en una estructura estatal espanyola de caire federatiu, que bastirem junts amb les altres nacionalitats avui oprimides i un dia amb els portuguesos.

El combat nacional i el combat social indissolubles

Aquest combat nacional que ha de reunir la immensa majoria del poble català té per nosaltres, socialistes, un contingut essencialment social. La classe treballadora de Catalunya -és a dir tots els homes i dones que viuen i treballen a Catalunya, sigui quin sigui lloc d'origen i la llengua que empren-, ha d'ésser el veritable motor de la lluita per la democràcia i per la llibertat. Avui, la nostra classe obrera agermanada a la de la resta d'Espanya ha emprès amb l'ASO de Catalunya, un combat que aviat serà victoriós: per la llibertat sindical, pel dret dels treballadors a tenir els propis sindicats obrers!. Els treballadors de Catalunya han retrobat així el que des de fa més d'un segle fou la llei mateixa del seu existir: la lluita per la llibertat d'Associació i pel Dret de Vaga. El MSC recolza totalment aquest esforç de l'ASO que és avui el més important i el que ha d'aconseguir ràpides victòries. Sabem -i ho diem públicament- que els treballadors reivindiquen així instruments que no únicament són de defensa -per millorar el seu nivell de vida rebaixat per l'egoïsme patronal- sinó també són instruments de construcció social. La Catalunya de demà, la que haurà refet la seva riquesa i arribat al nivell dels altres pobles europeus gràcies a l'esforç dels que treballen, la Catalunya que construirà escoles per tots els infants, la que donarà treball als seus fills en el propi país en comptes de forçar-los a emigrar a l'estranger, la Catalunya que bastirà allotjaments decentes pels que no en tenen, i ordenarà assegurances socials i retirs per la vellesa dignes del treball efectuat, la Catalunya on el dret al benestar i a la cultura no serà ni un privilegi ni un mot, serà la Catalunya que construiran els treballadors i els pagesos en els seus sindicats, les seves cooperatives, els seus ajuntaments. Serà la Catalunya socialista que han somiat els nostres pares i veuran els nostres fills.

Els treballadors han d'afirmar les pròpies reivindicacions

Treballadors de Catalunya! Durant aquests vint-i-cinc anys, a desgrat de les dificultats i de l'opressió, la nostra terra s'ha redreçat econòmicament i ha afirmat la seva vitalitat. Avui vivim millor que quan va acabar-se la guerra, quin dubte hi ha. Però això no ens ho ha donat ningú. Ho hem fet nosaltres amb el nostre esforç, a desgrat del règim parasitari que suportem, treballant jornades de deu, de dotze i àdhuc de catorze hores, amb les quals

hem engruixit les caixes dels grans monopolis bancaris que exploten el treball. Avui hem de canviar aquesta situació. Hem de treballar per nosaltres mateixos. Volem un treball digne de l'home, amb uns horaris que permetin la promoció cultural dels joves treballadors i el lleure dels més grans. No hem de deixar, com a llegat pels nostres fills aquestes jornades inacabables de treball, aquest país sense escoles i sense lleures, aquesta societat on les vacances són només pels estrangers i on el poder està en mans dels rics i dels poderosos.

Som nosaltres, treballadors, els que hem de decidir el que fem del nostre propi esforç. Només ho aconseguirem establint el règim de llibertat i de democràcia que orientarem vers el socialisme.

La democràcia catalana ha d'ésser present arreu

Els camins per reeixir aquesta tasca només són uns: els de la presència activa del poble en la vida social, els de la lluita obrera i ciutadana. No n'hi ha d'altres. Cada dia més, en tots el terrenys, als "sindicats", a les cooperatives; a la Universitat, igual que a les fàbriques i als tallers, als pobles o a les viles de comarques, els treballadors, els socialistes, tots els demòcrates, deuen afirmar la seva presència. Pacíficament, refusant les provocacions, sense aldarulls ni violències que són contraproduents. Però amb fermesa i decisió; sense por de cap mena. La dictadura és ja vella i, obligada per la negociació europea es prepara a succeir-se a si mateixa amb monarquies més o menys imposades i pretendents més o menys ximpls o aventurers. La dictadura va guanyar la guerra, però nosaltres guanyarem la pau. La pau, en l'Europa d'avui només la poden guanyar la democràcia i la justícia social: el socialisme.

L'any de l'afirmació catalana

Què hem de fer durant els pròxims mesos? Hem de mobilitzar totes les energies populars al servei d'aquest esforç de presència democràtica. Els treballadors catalans, com han fet tantes vegades, com han repetit suara els germans d'Astúries i d'Euskadi, han de replantejar la lluita pels sindicats obrers, per obtenir el que es seu, per uns horaris de treball més dignes de la condició humana; els estudiants han de redoblar esforços per una universitat

al servei del poble; els pagesos han de lluitar i aplegar els seus afanys per obtenir les millores econòmiques que desitgen; tots els ciutadans han d'afirmar la seva fe en Catalunya i en la democràcia, manifestant-la públicament, sense temors ni febleses, en les ocasions que es precisaran al llarg dels mesos.

Aquest any serà l'any de l'afirmació catalana. El MSC, al costat de les altres Forces Democràtiques de Catalunya i de l'ASO, fa promesa de dedicar tots els seus esforços per a reeixir aquesta tasca fonamental.

RESOLUCIONS PRESES

1. Dedicar els màxims esforços a l'organització del Partit a Catalunya. Els socialistes catalans han d'afirmar el més possible la seva presència, estendre arreu la seva influència democràtica: als sindicats, a les cooperatives, als centres excursionistes i culturals, als llocs d'esbarjo, als grups d'estudi. Cal recrear i reforçar democràticament les cèl·lules vives de la societat catalana.

2. En el pla polític reafirmem la nostra posició. Lluitem per una Catalunya lliure i democràtica, fraternal amb els altres pobles hispànics, on el poder emani del poble i on desapareguin els privilegis que avui donen la naixença i el diner. Al costat de les altres Forces Democràtiques de Catalunya menarem aquest combat fins al final victoriós. Per nosaltres, només una Catalunya socialista podrà aconseguir-lo, propiciant des d'ara la democratització de l'ensenyament, l'augment del nivell de vida, la redistribució de la renda, la separació de l'església i de l'estat, i assegurant als treballadors el dret a la gestió de les empreses bo i sotmetent el capital bancari a les exigències de la col·lectivitat.

3. En el camp social l'ASO és el gran instrument de lluita sindical dels treballadors del nostre poble. Per damunt dels llocs d'origen, i sigui quina sigui llur llengua vernàcula, els homes i dones que viuen i treballen a Catalunya són catalans, són els treballadors de Catalunya, els que forgen realment l'esdevenidor de la terra. L'ASO sap comprendre aquesta realitat i en la lluita actual per la llibertat sindical, pel dret a tenir sindicats obrers i

pel dret de vaga, hi ha la creació del potent estri democràtic del món del treball de Catalunya, capaç de la gran empresa de dreçar la societat lliure i justa que volem.

4. Ens adrecem a tots els socialistes peninsulars -bascs, gallecs, andalusos, castellans- i els diem que ens toca a nosaltres, socialistes, de dir com veiem l'Espanya que volem forjar, aquesta realitat plurinacional en la qual hem de saber agermanar-nos creant un Estat federatiu, obert a Portugal, que respecti la lliure determinació dels pobles, i els integri lliurement en la gran empresa socialista del present.

5. Europa és la tasca internacional del moment. Volem una Europa unida, amb llaços federatius, en la qual s'afirmarà la diversitat cultural que constitueix la seva riquesa, però que treballarà plegada en la feina comuna d'alliberar l'home de totes les servituds. Europa ha de saber superar el neocapitalisme gràcies a l'acció sindical unida dels treballadors, i ha de saber plantejar ardidament a la resta del món -i sobretot, als països subdesenvolupats- l'alternativa socialista que farà, com volgueren els homes que ara fa un segle fundaven la Primera Internacional, de "la terra sencera la pàtria dels humans".

"Endavant", núm. 142 (setembre del 1964); 1, 2 i 4.

CONSELL DE COORDINACIO.

Perpinyà, 15 d'agost del 1965

El MSC ha reunit el Consell de Coordinació a fi d'estudiar la situació política actual del nostre país i els problemes que té plantejats avui Catalunya i tota la península. Convençuts que només una sortida democràtica pot resoldre aquests problemes, i que aquesta implica, primer de tot, l'esforç d'informació objectiva que la dictadura nega als ciutadans, el MSC s'esforça de resumir, en aquest document, el que al nostre entendre són factors determinants del moment present, bo i afirmant les posicions bàsiques dels socialistes catalans, decidits a propiciar intensament el gran reagrupament esquerrà, democràtic i progressista del nostre poble.

DECLARACIO-RESOLUCIO

El fet decisiu en la vida hispànica d'avui, és el gran "desfasatge" existent entre un país que ha evolucionat moltíssim des de l'any 1939, en el pla econòmic i social i un sistema de govern que en l'essencial continua fidel a la dictadura instaurada a redós de la guerra civil, és a dir nega les llibertats als homes i als pobles de la península i impedeix l'evolució vers la política adequada a aquestes transformacions.

La transformació econòmica és prou coneguda: el desenvolupament ràpid de l'aparell industrial i comercial (que s'acompanya de greus taques negres, en algunes indústries bàsiques de Catalunya, com és la del tèxtil), ha estat aconseguit gràcies a l'esforç i al treball dels milions de ciutadans que, una vegada més, han fet possible el despertar econòmic del país, malgrat gravíssims obstacles, externs i interns.

La realitat del país i els miratges de la dictadura

Els beneficis d'aquest desenvolupament però, enlloc de distribuir-se equitativament i d'emprar-se en les inversions socials necessàries - l'ensenyament és la més urgent- van sovint simplement a engruixir d'una manera o altra la puixança econòmica i egoïsta del gran capitalisme bancari, veritable amo de l'estat avui en dia.

El veinatge d'una Europa occidental pròspera (i amb una prosperitat millor repartida), ha possibilitat l'arribada massiva dels milions de dòlars de divises que necessitava la nostra economia per "arrancar". Si hi sumem els milions que envien els treballadors emigrats, s'obté l'equilibri de les balances de pagaments que ha creat les condicions formals de la represa de l'aparell econòmic.

Però aquest aparell sofreix dels defectes fonamentals de la societat espanyola: un mal govern, bastit damunt la injustícia social i la pressió dominant dels grups bancaris, han fet i fan impossible una veritable planificació capaç d'evitar el càncer que rosegava el "desarrollo": la inflació redueix el nivell de vida dels assalariats i de les classes populars i és causa d'un malestar social que només pot empitjorar.

El govern ha estat també incapaç de resoldre els problemes sorgits per l'emigració de més d'un milió de jornalers agrícoles, els quals han abandonat les terres ingrates pertanyents a propietaris mig feudals que, naturalment, es preocupen ben poc d'acréixer l'aparell productiu; en altres llocs, com a Catalunya o València, el real augment de la producció agrària planteja grans dificultats d'exportació als nostres pagesos, dificultats que només poden trobar solucions en el reforçament de les institucions sindicals pageses, en les cooperatives i en una integració econòmica europea, la qual cosa exigeix una modificació del sistema de govern dictatorial.

Finalment cal recordar constantment que la balança comercial és molt deficitària, que els espanyols comprem molt a l'exterior i hi venem molt poc. Compensem el dèficit amb el turisme i expedit treballadors a l'estranger, però és clar per tothom que una bona economia no pot reposar sobre aquestes bases que impedeixen una expansió sana i que el problema

de les nostres exportacions agrícoles i industrials és una qüestió fonamental que hem de resoldre.

Aquesta situació econòmica constitueix la tela de fons de l'actual panorama espanyol. No creiem haver-ne exagerat els aspectes desfavorables. És evident, però, que els miratges de la dictadura desapareixen quan es contempla desapassionadament la realitat. Un mínim de reflexió ens diu que l'obertura a Europa és bàsica per nosaltres, i que sense la decidida resolució de posar les nostres estructures econòmiques al nivell de les europees, la qual cosa exigeix una autèntica planificació democràtica garantida d'una bona direcció de les inversions -i distintes reformes bàsiques (agrícola, fiscal, ensenyament, etc.)- tota aquesta gran obra no és possible. Per altra banda aquesta acció topa amb determinades impossibilitats polítiques que ara hem d'examinar.

La crisi interna del règim. La situació política. La pressió de les forces socials

En el terreny polític les pressions de les forces nascudes d'aquestes realitats econòmiques -desenvolupament industrial, distorsions entre preus agrícoles i industrials, cursa de preus i de salaris, exportació de mà d'obra barata etc., etc. s'han manifestat durant l'any passat i continuaran manifestant-se. En primer lloc, la classe treballadora lluita per a millorar el seu nivell de vida, per evitar l'escanyament provocat per les pujades de preus. Aquestes lluites dels treballadors, que el govern confon voluntàriament amb problemes d'ordre públic, constitueixen un dels fets fonamentals de la situació política, car avui han depassat de molt les reivindicacions econòmiques, han esbotzat el sindicat vertical que volia endogalar-los, i plantegen clarament la necessitat de bastir l'instrument que necessiten els assalariats: una autèntica força sindical obrera, unida, lliure i democràtica, independent del govern i dels partits, capaç de determinar-se autònomament i de fixar les pròpies posicions en el camp econòmic i social.

L'ASO nascuda de l'entesa entre la UGT i la CNT, junt amb els nuclis cristians que com la SOCC entengueren les perspectives de l'esdevenidor, assenyala els camins d'aquesta relació del món del treball.

Els socialistes catalans, des del primer dia, recolzem aquesta acció de l'ASO i hi veiem la gran esperança de l'acció obrera. Aquest any milers de treballadors catalans s'han manifestat a Barcelona i altres viles catalanes per demanar la llibertat sindical i en favor dels augments de salaris i del dret de vaga que el govern intenta reconèixer sense dir-ho. A la presó de Barcelona avui encara, malgrat les protestes internacionals, hi ha treballadors detinguts per haver participat en aquestes accions pacífiques, responsables, reconegudes en tot el món lliure. Però el moviment incontenible dels treballadors continua i continuarà durant els propers mesos en defensa d'unes reivindicacions fonamentals per l'existència obrera. La llibertat sindical, l'existència d'un gran sindicat obrer i democràtic constitueix un primer objectiu que hem d'obtenir i que, a fi de comptes facilitarà enormement l'obtenció dels altres objectius democràtics igualment decisius pels treballadors i pel país.

Els drets nacionals de Catalunya i els altres problemes nacionalitaris; les manifestacions universitàries, l'oposició dels intel·lectuals

Durant l'any transcorregut, arreu d'Espanya, s'ha manifestat al carrer l'oposició universitària i estudiantil. Els estudiants han lluitat, amb encert i fermesa per obtenir la democratització del seu sindicat i per la renovació universitària. No han aconseguit la plena victòria però és indubtable que han fet recular la dictadura i s'han situat en nous punts d'arrencada per una acció que compta amb el suport de la majoria dels ciutadans.

Els estudiants i els professors de Catalunya no obliden que a la nostra terra, una veritable democratització de la universitat i de l'escola vol dir una real catalanització de l'una i de l'altra. La llengua i la cultura catalanes foragitades encara avui de les institucions docents, menystingudes i perseguides durant tots aquests anys, han reprès força en el camp editorial, però no han conquistat cap mena de bel·ligerància de part de les autoritats, malgrat múltiples promeses. Es doncs el poble de Catalunya, com sempre ha estat, el que ha de salvar el nostre patrimoni cultural - aquest patrimoni que les classes privilegiades havien venut per un plat de lleties i que avui, molt lentament, semblen també voler defensar.

Les afirmacions catalanes no són però únicament culturals, i això ha quedat ben clar. Les afirmacions catalanes -com les d'Euskadi, les de Galícia o el País Valencià- són afirmacions nacionalitàries que tenen i tindran un contingut polític. Aquest any, distintes manifestacions ciutadanes -com la de l'Onze de Setembre a Barcelona- han reafirmat el sentiment popular a desgrat de totes prohibicions: també aquestes afirmacions han de continuar i continuaran, fins a obtenir plena satisfacció. Tothom sap avui que l'afirmació nacional catalana -agermanada a la dels altres pobles de la península- constitueix un dels factors essencials de la situació política del país.

Aquest any, a Madrid i altres viles castellanques hi ha hagut també (paral·lelament a les manifestacions obreres metal·lúrgiques) importants manifestacions estudiantils encapçalades per professors universitaris que ara el govern vol castigar: Tierno Galvan, Aranguren, García Moreno, etc. Les manifestacions de l'oposició a la pròpia capital de l'estat han pres així un caràcter espectacular bo i continuant afirmant-se, sense una repressió excessiva, en intervius periodístiques, articles, etc.

Un fet fonamental: l'edat del dictador, i la lluita interna de les diverses tendències dintre del sistema

També en aquest camp hem procurat ésser objectius i fugir de les il·lusions al descriure la situació. Diem per concloure, que el fet fonamental d'aquesta situació, el que li dona els caients crítics que tots els observadors estrangers li reconeixen és el fet evident que el règim polític espanyol no té ni pot tenir esdevenidor puix reposa sobre la vida d'un home -avui ja vell i malalt- i que no ha sabut crear cap institució estable per assegurar-se el futur.

Aquest fet és determinant pels grups i homes de l'actual sistema de govern, que es disputen la successió i que, no sentint-se sovint prou forts per assegurar-la cerquen a voltes aliats implícits o explícits entre els elements de l'oposició democràtica. El grup continuïsta és prou conegut i resta representat per Carrero Blanco, Alonso Vega, i una bona part de l'Opus Dei, que aspira a entronitzar Juan Carlos bo i mantenint l'essencial de la dictadura sota la capa dels principis del "Movimiento". Part de

l'Església oficial, encapçalada per personalitats com les del cardenal Herrera i dirigents de l'Acció Catòlica, operant al costat de representants dels grans interessos capitalistes i bancaris, com Motrico i Garrigues es diuen més conscients de les necessitats d'una prudentíssima evolució "liberal" que voldrien presidida igualment per la monarquia, representada potser per don Joan; com tantes vegades ha passat, una part de la burgesia catalana sembla deixar-se endur cap un paper de comparsa. La recent entrada de dos membres de l'ajuntament gestor de Barcelona sembla tenir aquest caràcter.

Altres nuclis democràtics, madrilenys que són actualment mig tolerats, afirmen la necessitat d'una democratització del país, bo i proclamant-se "accidentalistes" pel que fa la forma de govern, o lliurant-la a l'arbitratge de l'exèrcit, com si tot això no tingués importància: un sector de la democràcia cristiana, que va des de Ruíz Jiménez fins a personalitats com Gil Robles, Giménez Fernández o Ridruejo se situen més o menys en aquestes posicions.

Altrament, plaçats a una hipotètica "ala esquerra", cada vegada més inquiets puix tot fa preveure que els tocarà el paper de cabrit expiatori, vells nuclis de Falange i alguns sectors de la CNS recorden avui que s'han de defensar els drets dels treballadors (que la CNS endogala subordinant-los a l'estat i als patrons)- i deixen entendre veus en favor d'una solució republicana, la sinceritat d'aquestes posicions, naturalment, només els actes podrien provar-la. Per ara, són inexistent.

Entretant l'exèrcit que en principi constitueix una peça clau en el sistema actual resta silenciós mentre la mort inexorable va enduent-se'n els vells generals de la guerra civil, o la malaltia els inutilitza per a governar tal com passa, segons asseguren, amb el vice-president del govern, Sr. Muñoz Grandes. Una part de l'oficialitat que no ha conegut la guerra civil resta atenta als propis interessos professionals, sense ganes d'intervenir directament en un plet que es presenta difícil. No és impossible que altres membres se sentin atrets per inquietuds susceptibles de relligar-los a corrents populars: és evident que, si aquesta apreciació és exacta, l'esquema dels "accidentalistes" de cedir la solució institucional de l'estat a un cos professional és encara més absurd i ple de perills.

Davant d'aquest panorama, que hem intentat descriure sense exageracions, i que creiem que tothom ha de conèixer, els socialistes catalans fixen les grans línies de la seva acció. Heu-les ací:

1. En el camp social els treballadors han de bastir la gran força social sindical capaç de defensar els interessos dels assalariats, i contribuir a resoldre, en benefici de la comunitat els grans problemes de l'expansió econòmica i de la justícia social

Els socialistes catalans que hem mantingut i defensat durant anys i anys, contra totes les repressions i les maniobres, les tradicions de la UGT de Catalunya, avui som conscients de la necessitat de servir aquestes tradicions al servei de la gran obra d'unitat sindical que l'ASO representa i que ha de forjar, en la lluita diària dels treballadors pel triomf de les pròpies reivindicacions, els quadres capaços de democratitzar el món sindical hispànic i de posar-lo al servei dels treballadors. Tots els corrents sindicalistes han de col·laborar a aquesta gran obra que uneix ja llibertaris, socialistes, cristians. Tots han de lluitar, malgrat la repressió per afirmar els drets de la classe obrera i aconseguir la llibertat sindical i totes les llibertats democràtiques. No és per casualitat que la repressió s'abat contra l'ASO de Catalunya: la crisi de la CNS és un fet evident, i enfront d'ella les velles tradicions de lluita constructiva de la classe obrera catalana sap retrobar en les CCOO els veritables instruments que han de resoldre-la, sense deixar-se arrossegar a la demagògia, ni atreure per maniobres burocràtiques o governamentals, i plantejant clarament i amb responsabilitat les exigències de la democratització sindical: els treballadors han d'elegir els seus propis dirigents, amb total independència de l'estat, dels patrons o dels partits polítics -i ja no cal dir del partit falangista...-

La lluita obrera progressa i progressarà encara més. Sigui quina sigui la sortida política, l'existència d'una puixant força sindical, unida i democràtica, utilitzant al servei de la classe treballadora els puixants instruments sindicals que ha pagat amb el seu esforç i que volen endogalar-la, ha de constituir la penyora del triomf de l'acció popular. Els socialistes defensem i defensarem aquesta acció sindical unida i democràtica, i que és la millor garantia de la victòria comuna dels treballadors.

2. L'oposició democràtica ha de precisar la seva opció. La monarquia no resoldrà res i només crearà problemes. La República és el règim realment obert a l'esdevenidor

Hem indicat en la primera part de l'anàlisi els grups o forces espanyoles que, des del govern a l'interior del règim o relativament tolerades, tenen bona part de la responsabilitat de la successió. Aquestes forces no són monàrquiques puix de monàrquics en queden pocs avui a Espanya i cal demanar-se si, donada llur actitud, durant vint-i-cinc anys, en són monàrquics els propis pretendents, sovint oposats i a voltes pintorescs.

Ni l'Església, ni la gran Banca no són fonamentalment monàrquiques. Però aquestes dues grans forces perquè creuen poder conservar millor llurs privilegis tendeixen vers la monarquia mentre alguns nuclis liberals o democràtics cristians es proclamen per deixadesa "accidentalistes", és a dir els deixen fer.

Nosaltres pensem que és hora que l'oposició democràtica digui que és aquest un greu error. Els socialistes catalans, com la immensa majoria dels demòcrates del nostre poble, som republicans i creiem que la República constitueix una solució institucional infinitament superior a la de la tronada monarquia que ens proposen. Ningú no ha d'oblidar, quan es critiquen els dos assaigs republicans violentament destruïts per la reacció, que la institució monàrquica està en crisi a Espanya des de fa cent seixanta anys, que fou absolutament incapaç d'adaptar-se al segle XIX i molt menys al XX. Com es pot pretendre que sigui el règim dels propers cinquanta anys?

La instauració de la monarquia no resoldrà absolutament cap problema i en plantejarà molts: tendirà a polaritzacions perillósíssimes i passionals, capaces d'arrossegar-nos de nou, a tots plegats, cap a situacions de violència que el país no desitja. El que ocorre actualment a Grècia deuria alligonar aquestes forces de dreta massa sovint orbes per ésser veritablement conservadores. En tot cas, el deure de les esquerres és de dir la veritat i denunciar els perills d'un suposat "accidentalisme" fet de comoditats i de covardia política: amb una forma o altra la monarquia és,

des de fa molts anys, el règim que cova, engendra o provoca les guerres civils. La República pot i deu ésser el règim de la pau i de la convivència dels ciutadans.

Per aconseguir una sortida pacífica, els socialistes catalans afirmem que els nostres pobles han de pronunciar-se lliurement, previ un període de llibertats democràtiques -bo i precisant sense lloc a dubtes les nostres preferències que no són sentimentals sinó sobretot mogudes pel raonament i l'experiència històrica.

3. Les transformacions socials i econòmiques que el país necessita han de ser precisades i defensades; han de reposar damunt d'una autèntica participació popular

Les reformes socials que el país necessita han estat sovint precisades pels socialistes. La reforma agrària a Espanya -les reformes agràries hauríem de dir, constitueixen una premissa bàsica per un autèntic desenvolupament. Ara bé, la intensa emigració rural que ha remogut i remou centenars de milers de jornalers andalusos i castellans ha provocat, enmig de terribles sofrències i de les misèries morals i materials que tenen com a teatre totes les viles europees, noves situacions al camp que, bo i accentuant la urgència de solucions raonables n'han canviat molts aspectes, fent-los potser menys violents però no menys indispensables per l'economia espanyola.

Per altra banda, les exigències d'una autèntica planificació -que no sigui un simple instrument "indicatiu" al servei dels interessos del gran capital- plantegen més que mai la necessitat d'una participació popular, democràtica, a l'elaboració d'aquests plans, al servei de la comunitat i amb instruments capaços d'exigir-ne la realització. La nacionalització del crèdit és un instrument fonamental per obtenir de veritat una real orientació de les inversions que ens faci capaços de vèncer les greus dificultats econòmiques que hem assenyalat, i que utilitzi les nostres possibilitats turístiques per posar-nos plenament al nivell dels països europeus en el terreny agrícola, industrial i comercial. Una veritable reforma fiscal que redistribueixi la renda nacional i doni als treballadors i a la pagesia la part

que els toca en l'augment de riquesa del país; les millores de seguretat social i de retir dels vells; sobretot la prioritat absoluta a la gran reforma de l'ensenyament que ha de donar els salaris que mereixen els mestres i professors, obrir les portes de les escoles i de les universitats als fills dels treballadors -heus aci algunes de les mesures urgents que l'oposició democràtica ha de reclamar, a les quals cal afegir, des del primer moment i basades en la gran força sindical que existeix ja potencialment, les mesures de participació obrera en la gestió i control de les empreses, que prepararà la nostra classe obrera a la seva missió de transformació socialista.

Aquestes mesures es retroben, de fet, en gairebé tots els múltiples programes de reforma que han preparat, des dels socials cristians fins a les forces d'esquerra (àdhuc el règim les reclama sovint o diu que les executa). Es natural. El diagnòstic dels defectes de la societat espanyola és fàcil. Ara bé el que al nostre entendre cal aconseguir són les condicions polítiques d'aquestes transformacions econòmiques i socials. La primera, repetim-ho és l'autèntica democratització de la societat. I aquesta planteja clarament les perspectives polítiques que han de fer funcionar la democràcia.

4. Les llibertats nacionals de Catalunya. Les altres nacionalitats. L'estructura federativa d'un estat republicà i democràtic

Els socialistes catalans, que reclamen amb fermesa el dret de Catalunya al propi govern i la reconeixença de les nostres llibertats nacionals, afirmem també que cal que el nostre poble, proposi sense falsos complexos ni retraïments, el propi projecte d'un Estat peninsular federatiu, obert a Portugal, capaç de resoldre les greus dificultats que la vida democràtica ha conegut als nostres països, i que poden retrobar-se agreujades a la sortida del règim actual.

Una autonomia municipal el més àmplia possible, la instauració de governs autònoms, plenament responsables davant dels propis Parlaments elegits per sufragi universal i -en el pla de la península- un Consell de Nacionalitats, o Senat gerent dels poders de la Federació i nomenant un Executiu responsable davant d'ell - aquestes ens semblen les línies generals de les institucions que farien possible la democràcia política a la península-

la, tal com l'entendem els catalans. Es un projecte que Catalunya, conscient dels seus drets nacionals i de la necessitat de participar activament als afers peninsulars ha de precisar clarament. Fent-ho serà fidel als imperatius del moment i a les velles tradicions pactistes que l'han definida al llarg dels segles.

5. Un partit pel poble de Catalunya: el gran instrument socialista i democràtic que hem de bastir

Qui ha de proposar al nostre poble aquesta gran perspectiva? Qui l'ha d'orientar? Ja ho hem dit. Les grans transformacions socials, que han d'obrir el camí a la democràcia econòmica, les veiem propiciades per la gran força sindical obrera que s'afirma avui ja en la reivindicació i en el combat i s'afirmarà demà en la gestió i en la responsabilitat. Aquesta força exigirà i trobarà els camins que asseguraran la seva presència social i econòmica en la vida de la societat.

Però, alhora, les grans transformacions polítiques han de basar-se en un instrument polític nacional, democràtic i socialista, de vocació majoritària capaç de governar el país. El MSC diu amb tota claretat que avui una de les primeres tasques a realitzar és preparar la constitució d'aquesta força de les esquerres catalanes, que s'han de presentar unides orgànicament i política, per a realitzar des del govern una política de govern. Alguns pensaran que és prematur o il·lusori encetar aquesta qüestió. No ho creiem.

El buit de la vida espanyola -i de la catalana en primer lloc- és avui un buit polític. Tard o d'hora -en els pròxims anys segur, però ningú no pot dir que no serà en els pròxims mesos- es presentarà de nou la gran oportunitat democràtica del nostre poble, en aquest buit que intentaran omplir les forces de pressió. Cal presentar-nos per fer front a aquest moment. I per això, cal prendre des d'ara els contactes necessaris, preparar els estudis, fer els esforços capaços de reunir en el moment oportú tots aquells que entenen que cal bastir la força catalana d'esquerres per a traduir els programes i els documents sovint abundants, en realitats socials, econòmiques i polítiques.

Els socialistes catalans, sense cap prejudici de noms o de persones, faran el necessari per a dur a terme aquest objectiu, adquirint si és convenient els compromisos formals útils, que permetran de fer-hi front i de realitzar-lo en el moment oportú.

6. Entendre's amb els socialistes de la península. El Comitè de Coordinació Socialista

Tota aquesta perspectiva pressuposa una política peninsular coherent. Els socialistes ens hem alçat sovint contra aquells que la refusen en nom d'un nacionalisme que, en realitat, defuig els problemes plantejats precisament a la nació catalana. El principal problema polític que avui tenen plantejades les generacions catalanes és el d'Espanya. Hem dit com creiem que devem enfocar-lo per fer-hi triomfar, plegats, la democràcia. Amb qui ho hem de fer? La resposta és fàcil; amb els nostres autèntics aliats, els partits socialistes dels altres pobles hispànics que, amb dificultats s'han anat constituint i es van enfortint durant aquests anys difícils: el Partit Socialista Gallec, que constitueix avui una realitat esperançadora, el socialisme basc que sabrà reunir les tradicions socialistes i les voluntats nacionalitàries -i sobretot per nosaltres, catalans, l'Acció Socialista Valenciana avui ja capaç d'orientar el poble germà...

Durant tot aquest any el MSC ha estret els contactes i la coordinació socialista peninsular. En la tasca comuna, d'acció sindical obrera, d'orientació universitària, els socialistes de tot Espanya s'han conegut i han treballat plegats. Avui aquesta feina no és prou, cal ampliar-la i enfortir-la incorporant-hi els nuclis que van organitzant-se madrilenys, castellans, andalusos, basant naturalment l'entesa en uns acords precisos que afirmen la voluntat federativa que el socialisme ha proclamat sempre teòricament, però que ha de reposar sobre realitats concretes per arribar a ésser una realitat. Aquest treball, ja encetat, pot ésser dut a millors realitzacions. El Comitè de Coordinació Socialista respectant íntegrament la independència dels partits que el constitueixen serà capaç de precisar conjuntament la política hispànica, que els socialistes defensarem plegats, oferint-la a tots els demòcrates espanyols per sortir de l'actual situació.

Diguem clarament que d'aquesta col.laboració nosaltres no excloem a ningú. Creiem que deu centrar-se essencialment a l'interior del país, car és a l'interior que sorgiran les solucions i els camins del pervenir. D'una forma o altre les velles tradicions de l'exili socialista espanyol s'incorporaran a aquestes realitats d'avui i de demà. És important, en aquesta perspectiva, que en el seu recent congrés a l'exili els socialistes expatriats haguessin recordat que la Confederació de Repúbliques Socialistes Ibèriques constitueix un objectiu de l'acció socialista.

Això significa que el dia que la incorporació es faci, el problema que ara assenyalem no serà un obstacle infranquejable per ningú. La base de l'acció i de la renovació socialista als pobles de la península reposa però, com hem dit ja, en els propis partits d'aquests pobles capaços de trobar en la pròpia acció les solucions federatives que proposen en els seus programes.

7. Europa, les perspectives internacionals del socialisme

Al llarg d'aquest estudi ho hem vist per a nosaltres, i ara ho veiem per a tots: en la crisi política que travessen avui les forces democràtiques de diversos països de l'Europa occidental, cal que els socialistes es decideixin a proposar uns instruments polítics de govern capaços de reformar-se i de conciliar l'eficàcia i l'estabilitat amb la democràcia, implantant així la justícia social en aquesta Europa que la reclama.

Els socialistes hem escollit. Som demòcrates, és a dir refusen la violència i la dictadura com a fórmules de govern i de transformació social i política. No hem renunciat gens a canviar les actuals estructures econòmiques i socials, però creiem que per a fer-ho, en l'Europa d'avui, cal proposar als pobles unes solucions capaces d'atreure'ls i de destruir els poders incontrolats d'unes minories que el règim neocapitalista ha consolidat durant aquests anys de postguerra que han vist, però, grans transformacions socials exigides pel moviment sindical des de sempre, i sovint arrencades per la pressió obrera: seguretat social, drets sindicals, ple treball, dret a l'ensenyament, millores de nivell de vida, etc., etc.

Al nostre país falta molt a fer en aquest sentit: el que s'ha fet durant

la dictadura resta sovint verbal i deu en tot cas consolidar-se i ampliar-se com hem dit abans.

Ara bé: les dimensions actuals del nostre combat són europees i internacionals, és plegats amb els altres moviments obrers i democràtics d'Europa i del món que hem de recibir el propi esforç. La gran empresa política del nostre temps és aquesta que reunirà en una gran estructura federativa els pobles del nostre continent, que aspiren a una vida millor, i que ja van trencant les fronteres dels estats del segle passat, tant en el terreny comercial, industrial o turístic.

La presència d'aquests pobles europeus serà eficaç si saben unir-se en una Europa renovada i socialment justa, capaç d'atreure els països de l'Est que s'emancipen lentament de les rèmores stalinistes.

Per a què fer? A fi de comptes el problema del nostre temps ja no és ni tan sols continental sino universal i consisteix -si es vol evitar el gran crim atòmic- en plantejar-se com donar el benestar als homes i dones del tercer món, d'aquesta Asia, Africa o Amèrica del sur i centre que atreuen i atreuran les inevitables solucions de violència si no es satisfan les seves exigències.

Només el socialisme té una resposta a aquests problemes. No és ni fàcil ni planera. Al contrari, topa amb tots els egoïsmes i amb tots els encrostaments individuals i col·lectius. Però la resposta existeix: es diu solidaritat obrera, es diu fraternitat i ha de ser capaç de trobar els mitjans de planificació econòmica i de govern universal que poden resoldre els problemes d'un món que és un per a tots els homes.

Amb aquesta conclusió diem que els socialistes catalans, de la mateixa manera que ho hem fet en el nostre propi país, reafirmem la nostra fidelitat als ideals europeus i internacionalistes que ens han ensenyat els nostres mestres i han nodrit sempre la nostra acció. Aquests ideals són més necessaris que mai per caminar amb pas segur pels camins de la llibertat, de la pau i de la justícia social.

“Endavant”, núm. 148 (setembre del 1965); 1-5 i 7.

FUNDACIÓ RAFAEL CAMPALANS - BARCELONA